

רענא קמי קודשא בריהּ הוא. אי זכה בר נש, יתבין ליה זוגיה, ואי לא, מפרשין לה מגיה, ויתבין לה אחרא, ומולידין בנין דלא פדקא יאות.

ועל דא פתיב, (בראשית ו א) לא ידון רוחי באדם לעולם. מאי רוחי, רוחו מפעי ליה. אלא אינון תרין רוחי, דנפקי זוגות, לא ידונין פחדא. ועל דא כתיב, וילדה זכר ולא כליל דכר ונוקבא, כפום אורחוי דעלמא. דאינון גרמו.

שיר השירים - מדרש הנעלם

רבי רחומאי פתח, (ישעיה יא ב) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. הנה כאן ארבע רוחות, ולא זכה בהם אדם, זולתי מלך המשיח בלבד. והכתיב (יחזקאל לו ט) מארבע רוחות באי הרוח. ארבע לא כתיב, אלא מארבע רוחות. זהו רוח שלם.

אמר ליה היאך. אמר ליה, זה הבא מתוך אהבת נשיקה. היאך נשיקה מאהבה אינו אלא בפה, ומתחברין רוח ברוח, וכל אחד מהם כלול משתי רוחות, רוחו ורוח חבירו, נמצאו שניהם בארבע רוחות. וכל שפן הזכר והנקבה בהתחברם, שם ארבע רוחות יחד. והפן הבא מהם רוח, זהו רוח הבא מארבע רוחות. כמה דאת אמר, מארבע רוחות באי הרוח, וזהו רוח שלם.

רבי ברכיה אמר, יתיב הוינא על פילי דרומי רבתא, וחימינא חד בר נש דהוה אתי. נפקנא לגביה, אעילנא ליה בגו ביתאי. פדיקנא ליה, במקרא במשנה בתוספתא ובהגדה, ולא אשפחנא ביה. נזיפנא ביה, ולא

מלמעלה, עד שיהי רצון מלפני הקדוש ברוך הוא. אם אדם זכה - נותן לו זוגו, ואם לא - מפרידים אותה ממנו, ונותן לו אחרים, ומוליכים בנים שאינם פראוי. ועל זה כתוב (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעולם. מה זה רוחי? הנה צריך להיות רוחו? אלא שתי רוחות הן, שיוצאות זוגות, לא ידונין פחדת. ועל זה כתוב וילדה זכר, ולא כולל זכר ונקבה, כפי דרכי העולם, שהם גרמו.

שיר השירים מדרש הנעלם

רבי רחומאי פתח, (ישעיה יא) ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. הנה כאן ארבע רוחות, ולא זכה בהם אדם, זולתי מלך המשיח בלבד.

והרי כתוב (יחזקאל לו) מארבע רוחות באי הרוח! לא כתוב ארבע, אלא מארבע רוחות. זהו רוח שלם.

אמר לו, היאך? אמר לו, זה הבא מתוך אהבת נשיקה. היאך נשיקה מאהבה אינו אלא בפה, ומתחברות רוח ברוח, וכל אחד מהם כלול משתי רוחות - רוחו ורוח חבירו. נמצאו שניהם בארבע רוחות. וכל שפן הזכר והנקבה בהתחברם, שם ארבע רוחות יחד. והפן הבא מהם זוהי רוח הבאה מארבע רוחות, כמו שאמר, מארבע רוחות באי הרוח, וזהו רוח שלם.

רבי ברכיה אמר, יושב הייתי על שערי רומי רבתי, וראיתי איש אחד שהיה בא. נצאתי אליו, הכנסתיהו לתוך ביתי, בדיקתי אותו במקרא, במשנה, בתוספתא ובהגדה, ולא מצאתי בו נזופתי בו, ולא השיב לי דבר.

אתיב לי מידן. אפיל גרמיה אחרוי דשא, ודמך. אמיןא, הוא וכלבא ייכלון פחדא.

דהכי אמר רבי מניומי סבא דגוש חלבא, מהו (ישעיה נו יא) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה והמה רעים וגו'. לא ידעו שבעה, אלו עמי הארץ, שהם עזי פנים ככלב, עמי הארץ, שהם עזי פנים ככלב, עזי נפש בכל. מה הטעם? מפני (שם) שלא ידעו הבין. שאין הקדוש ברוך הוא משרה קדשותו בתוכם, ועל זה הם עזי נפש, ומשום כך הוא והכלב יאכלו יחד.

כשהעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיף ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתפלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבוך התרחקת, שהוא תמן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצנה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך הזו, לא יתקיימו לך בניים. מיד חזר ואמר: יחיו לך, ויתקיימו לך. אמרתי לו: למה חזרת בדרך והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שפן אחר, משום שקללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת. אמרתי: פן הוא ודאי, שכתוב (בראשית לא) עם אשר תמצא את אליהו לא יחיה, והתקיים. ואני בדיקתי בך, וקללותיך אינן כלום.

פתח ואמר, (שמות לב לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. קללה זו על לחטאייהם בשביל משה, ואף על פי כן נמחה מפרשה מצלה בתורה, במצוה של מעשה המשכן, והיא פרשת ואתה תצוה. שהיה לו לכתב שמו של משה בכל דבר ודבר, ובכל מצוה בכל מלה ומלה, ובכל פיקודא ופיקודא דתמן, ואתמחי מפל ההיא

כשהעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיף ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתפלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבוך התרחקת, שהוא תמן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצנה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך הזו, לא יתקיימו לך בניים. מיד חזר ואמר: יחיו לך, ויתקיימו לך. אמרתי לו: למה חזרת בדרך והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שפן אחר, משום שקללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת. אמרתי: פן הוא ודאי, שכתוב (בראשית לא) עם אשר תמצא את אליהו לא יחיה, והתקיים. ואני בדיקתי בך, וקללותיך אינן כלום.

כשהעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיף ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתפלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבוך התרחקת, שהוא תמן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצנה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך הזו, לא יתקיימו לך בניים. מיד חזר ואמר: יחיו לך, ויתקיימו לך. אמרתי לו: למה חזרת בדרך והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שפן אחר, משום שקללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת. אמרתי: פן הוא ודאי, שכתוב (בראשית לא) עם אשר תמצא את אליהו לא יחיה, והתקיים. ואני בדיקתי בך, וקללותיך אינן כלום.

פתח ואמר, (שמות לב לב) ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. קללה זו על לחטאייהם בשביל משה, ואף על פי כן נמחה מפרשה מצלה בתורה, במצוה של מעשה המשכן, והיא פרשת ואתה תצוה. שהיה לו לכתב שמו של משה בכל דבר ודבר, ובכל מצוה בכל מלה ומלה, ובכל פיקודא ופיקודא דתמן, ואתמחי מפל ההיא

כשהעורר, קם וקרב לשלחן, הנמיף ראשו ולא אמר דבר. ראיתי והסתפלתי בעיניו שצוחקות. אמר לי: ודאי מדרכי רבוך התרחקת, שהוא תמן שלחן טרם יבא אדם, וטרם שצנה אותו ויבדק אותו. אם תוסיף ללכת בדרך הזו, לא יתקיימו לך בניים. מיד חזר ואמר: יחיו לך, ויתקיימו לך. אמרתי לו: למה חזרת בדרך והתנחמת? אמר לי: אסור לאדם לקלל עצמו, כל שפן אחר, משום שקללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת. אמרתי: פן הוא ודאי, שכתוב (בראשית לא) עם אשר תמצא את אליהו לא יחיה, והתקיים. ואני בדיקתי בך, וקללותיך אינן כלום.

וּמִצְוֵה שְׁשָׁם, וְנִמְחָה מִכָּל הַפְּרָשָׁה הַהִיא, שְׁלֹא נִזְכָּר שֵׁם. הוּא אוֹמֵר, קִלְלֵת חֶכֶם אֶפְלוּ עַל תְּנַאי מִתְקַיְמָת.

בַּיּוֹן שֶׁהִרְגַּשְׁתִּי בּוֹ, קָמְתִי וְהוֹשַׁבְתִּיהוּ בְּרֹאשׁ הַשִּׁלְחָן. אֲמַרְתִּי: וְהָרִי לְאַחַר וְאַתָּה תַצְוֶה אֲמֹר מִשֶּׁה אֶת הַדְּבָר הַזֶּה. אֲמֹר לִי: אִין מִקָּדָם וּמֵאַחֵר בַּתּוֹרָה.

שְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ בְּמִקְרָא, בְּמִשְׁנָה וּבְתוֹסֶפֶתָּהּ וּבְהִגָּדָה, וְהָיָה בְּקִי וּבְתוֹסֶפֶתָּהּ וּבְהִגָּדָה, וְהָיָה בְּקִי בְּכֹלֵא. אֲמִינָא אֲמַאי בְּקִדְמִיתָא לֹא אֶתִיבַת לִי, כַּד בְּדִיקְנָא בְּךָ. אֲמַר, שִׁינְתָּא אָנִיס לִי. תְּרִין יוֹמִין הוּוּ דְלֹא דְמִיכְנָא. וְהִשְׁתָּא דְשִׁינְתָּא אֶתָּא לְעֵינַי, לֹא אֶתִיבְנָא לְךָ.

רְבִתָּר דְאַכְּל וְשִׁתָּה, פִּתַח וְאָמַר, שִׁיר הַשִּׁירִים. ש רַבְרַבָּא, וְהִיא תְּנִינָא מְסוּפָּא דְאַתְוּוּי דְאַלְפָּא בִיתָא. ב דְּבְרָאשִׁית רַבְרַבָּא, וְהִיא תְּנִינָא מְשִׁירוּתָא דְאַלְפָּא בִיתָא, מְאִי טַעֲמָא.

בְּגִין דְּשִׁי"ן רָזָא דְרְתִיכָא עֵילָאָה, וְעַל דָּא אִיהִי בַתְּלַת סַמְכִין, דְּהָא אַבְהָן אִינּוּן רְתִיכָא. וְכַל שִׁיר הַשִּׁירִים רָזָא דְרְתִיכָא עֵילָאָה אִיהִי, וּבְגִין כַּךְ שִׁירוּתָא דִּילִיָּה בְּשִׁי"ן. ב, אִיהִי בִיתָא דְעֵלְמָא, דְּעוּבְדָּא דְעֵלְמָא אִיהִי.

וְעַד דָּא אַתְוּוּן דְקִימִין בְּשִׁירוּתָא דְסַפְרִין אַרְבַּע אִינּוּן. דְּהָא כַּגְוּוּנָא דְאִיתְעַבְדוּ, וּכְהוּא רָזָא דִּילְהוּן, הַכִּי אַתְוּוּן רְשִׁימִין בְּרִישָׁא. וְאִינּוּן אַתְוּוּן רַבְרַבְּן, דְּסִלְקִין עַל כָּל שְׂאָר אַתְוּוּן. וְהוּא אֶת רָזָא וְסַתְרָא דְכָל סַפְרָא.

וְאֵלִין אִינּוּן: א דְּדְבְרֵי הִימִים. ב דְּבְרָאשִׁית. מ דְּמִשְׁלֵי. ש דְּשִׁיר הַשִּׁירִים. אֵלִין אַרְבַּע אַתְוּוּן בְּרִישׁ סַפְרִין, אִינּוּן אַתְוּוּן רַבְרַבְּן. וּמֵאַן דִּידַע בְּהוּ, יוֹדַע רָזָא דְכָל סַפְרָא. וְהוּא אֶת אוֹלִיף רָזָא דְכָל סַפְרָא.

הַסֵּפֶר, וְהָאוֹת הַיּוֹד אֶת הַסֵּפֶר שֶׁל כָּל הַסֵּפֶר.

א תִּיקוּנָא דִּילִיָּה, דִּיקוּנָא וְסַתְרָא דְאָדָם בַּתְּרִין גְּוּוּנִין. רִישָׁא דְלְעֵילָא, אִיהוּ נְקוּדָה קְדִמָּאָה דְשִׁלְטָא עַל כּוֹלָא, בְּגַלִּיפּוֹ, דְאַתְעֻטֵּר לְאַתְפְּשֻׁטָא תְּחוּתִיהָ. וְא"ו דְּאִיהוּ רָזָא וּדִיקוּנָא דְאָדָם. הוּא, וּבַת זַוְגִיָּה דַל"ת דִּלְתַתָּא, דְאַתְאַחַדַּת מְסֻטְרוּי. וְדָא אִיהוּ שְׁלִימוֹ דְאָדָם.

בְּגוּוּנָא אַחְרָא, בְּאַמְצַעִיתָא דִּיקוּנָא דְאָדָם, וְאַתְאַחִידָא בֵּיה מְתֵרִין סַטְרִין, כַּגְוּוּנָא דְדְרוּעִין, מְסֻטְרָא דָא וּמְסֻטְרָא דָא. וְדָא א, דִּיקוּנָא וְרָזָא דִּילִיָּה, אָדָם אִיהוּ. וְעַל דָּא רְשִׁימָא אַל"ף, בְּרִישׁ סַפְרָא דְדְבְרֵי הִימִים, דְּהָא לֹא אֶתָּא הוּוּא סַפְרָא אֶלָּא לְאַשְׁלָמָא אָדָם בְּסַתְרוּי וְדְרָגוּי, בְּאִינּוּן תּוֹלְדִין דִּילִיָּה, לְמַהוּי כּוֹלָא חַד אָדָם שְׁלִים.

ב אִיהִי בִיתָא דְכָל עֵלְמָא, מְסַתְרָא לְתַלַּת סַטְרִין, עֵילָא וְתַתָּא וְכַל עוּבְדִין כְּלִילָן בְּגוּוּהָ, סַחְרָא תַלַּת סַטְרִין דְכָל עֵלְמָא, וְאַשְׁתָּאָר סַטְרָא דְצַפּוֹן דְלֹא אַתְבָּנִי, דְּאִיהוּ מְדוּרָא בִישָׁא, דְתַמְנָן שְׂרַת רָעָה דְכָל עֵלְמָא. כְּמָה דָּאָתָּא אֲמַר, (רַמְבַּם א יד) מְצַפּוֹן תַּפְּתַח הַרְעָה. וְעַד דָּא, ב' אִיהִי בִיתָא וּבְנִינָא דְכָל עֵלְמָא, אִיהִי בְרִישׁ אוּרִייתָא, רַבְרַבָּא רְשִׁימָא, לְאַחְזָאָה עַל כָּל סַפְרָא.

וְסַפְרָא דָּא כְּעוּבְדָּא דְבְרָאשִׁית, אַתְעַבִּיד, בְּרָזָא דְשְׁמָא דְאַרְבַּעִין וְתָרִין, כְּלִיל בְּעוּבְדָּא דְבְרָאשִׁית. וְעַל דָּא רָזָא דְסַפְרָא בְּרִישָׁא ב. סִיּוּמָא דְסַפְרָא ב. בְּרָזָא דְאַרְבַּעִין וְתָרִין אַתְוּוּן אַסְתַּלַּק.

מ' פְּתִיחָא, רָזָא דְנוּקְבָא שְׁלִימָתָא, אֶשֶׁת חֵיל מְתַעֲטְרָא בְּעַטְרָהָא. וְעַל דָּא, כָּל סַפְרָא דְמִשְׁלֵי, לֹא אִיהִי אֶלָּא תּוֹשִׁבַּתָּא דְהָאִי אֶשֶׁת חֵיל, וּלְמִיתָב דְּעַתָּא דְכַנִּי נָשָׂא, לְאַסְתַּמְרָא וּלְהַשִּׁיב דַּעַת בְּנֵי הָאָדָם לְהַשְׁמַר מֵאַשֶׁה רָעָה, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר,

א הַתְּקוּן שְׁלוֹ, הַדִּיקוּן וְהַסְתָּר שֶׁל אָדָם בְּשִׁנֵי גּוּיִם. הַרְאָשׁ שֶׁלְמַעֲלָה הוּא נְקוּדָה רִאשׁוֹנָה שֶׁשׁוֹלֵטָה עַל הַכֹּל, בְּחֻקִּיקָה שֶׁהַתְּעַטְרָה לְהַתְּפַשֵּׁט תְּחֻמֵּי. וְא"ו שֶׁהוּא הַסּוּד וְדִיקוּן שֶׁל אָדָם, הוּא וּבַת זַוְגִי דַלַּת שְׁלִמְטָה, שְׁנֹאֲחֻזַּת מְצַדוֹ. וְזוּהִי הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל אָדָם.

כְּגוּן אַחַר, בְּאַמְצַע הַדִּיקוּן שֶׁל אָדָם. וְנֹאחָזָה בּוֹ מִשְׁנֵי צְדָדִים, כְּמוֹ שֶׁהָזְרועוֹת מְצַד זֶה וּמְצַד זֶה. וְזוֹ א, הַדִּיקוּן וְהַסּוּד שְׁלוֹ, אָדָם הוּא. וְעַל כֵּן רְשׁוּמָה אֶל"ף בְּרִישׁ הַסֵּפֶר שֶׁל דְבְרֵי הִימִים, שֶׁהָרִי לֹא כָּא אוֹתוֹ סֵפֶר אֶלָּא לְהַשְׁלִים אָדָם בְּסַתְרוּי וְדְרָגָתוֹ, בְּאוֹתָם תּוֹלְדוּתָיו, לְהִיּוֹת הַכֹּל אָדָם שְׁלֵם אַחַד.

ב הִיא הַבֵּית שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, מְקִיפָה לְשִׁלְשָׁה צְדָדִים, מַעֲלָה וּמְטָה, וְכַל הַמַּעֲשִׂים כְּלוּלִים בְּחֻקָּה, סוּכַבַּת שְׁלִשָׁה צְדָדִים שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, וְנִשְׁאָר צַד שֶׁל צַפּוֹן שֶׁלֹּא נִכְנָה, שֶׁהוּא הַמְדוּר הָרַע, שֶׁשָּׁם שׁוֹרָה הָרַע שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (יְרֵמִיָּה א)

מְצַפּוֹן תַּפְּתַח הַרְעָה. וְעַד זֶה ב', הִיא הַבֵּית וְהַבְּנִין שֶׁל כָּל הָעוֹלָם, הִיא בְּרִישׁ הַתּוֹרָה וְשֵׁם גְּדוּל, לְהַרְאוֹת עַל כָּל הַסֵּפֶר.

וְהַסֵּפֶר הַזֶּה כְּמוֹ מַעֲשֶׂה בְּרִישִׁית נַעֲשָׂה, בְּסוּד שֶׁל הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁנַיִם, כְּלוּל בְּמַעֲשֶׂה בְּרִישִׁית. וְעַל זֶה סוּד הַסֵּפֶר בְּרִישׁ ב. סִיּוּם הַסֵּפֶר ב. בְּסוּד שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיות הַתְּעַלָּה.

מ' פְּתוּחָה, סוּד הַנְּקֻבָּה הַשְּׁלֵמָה, אֶשֶׁת חֵיל מְתַעֲטְרָת בְּעַטְרוֹתֶיהָ. וְעַל זֶה כָּל סֵפֶר מִשְׁלֵי אִינּוּן אֶלָּא תַּשְׁבַּחַת שֶׁל אֶשֶׁת חֵיל הַזֹּאת, וּלְהַשִּׁיב דַּעַת בְּנֵי הָאָדָם לְהַשְׁמַר מֵאַשֶׁה רָעָה, וּלְהַתְּקַרֵּב

לאשת חיל הוא בעבודה עליונה. ועל זה מ' גדולה בראש הספר, הולכת על אותו הסוד. ש, זו מתיחדת בסוד המרפכה העליונה. שהאבות הם מרפכה עליונה. ואברהם ויצחק אבותיו הם זה בזה וכלולים זה בזה. ויעקב נכנס באמצע, ומסכים עם שני הצדדים. ועל זה מתיחדים כלם, בסוד העולם העליון.

משום כך התשפחת הוא היא בסוד המרפכה העליונה, שמתחדת במלך שהשלוס כלו שלו, ומשום כך היא גדולה. ומשום כך מתיחדת בראש הספר, להראות שכל הספר הולך על הסוד הזה ומתקן. ועל זה האות הוא נראית השבח של כל הספר. באותה שעה קמתי ונשקתי אותו, ובקשתי ממנו שימחל לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה) אל תתן את פיך לחטיא לפני המלך, ואל תאמר לפני המלך, כי שגגה היא למה יקצף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידיך. כמה יש לאדם להשמר בעולם הזה. הפסוק הזה השיבו לחברים שפך צריך לכתב: אל תתן את פיך לחטיא את נפשך, כמו שנאמר (ויקרא יד) נפש כי תחטא, ולא מצאנו פסוק שכתוב בשר כי יחטא, ויפה הוא. א"י כן הסקנו, שאסור לאדם לדבר דברי זנות אפלו עם אשתו, כדי שיתקשה, ויבא להרהורים רעים אחרים, ויהיה דש בתדרו, ויזרע חטים אחרים.

זהו שכתוב, אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. זהו בשר קדש, שכתוב (בראשית יז) והיתה בריתי בבשרכם. ואל תאמר לפני המלך, ההולך לימינו של אדם,

מאשה רעה. כמה דאת אמר, (משלי ז ה) לשמרך מאשה רעה, ולא תקרבא להאי אשת חיל, בפולחנא עילאה. ועל דא מ רברבא בריש ספרא, על ההוא רזא אזלא.

ש, דא איהי מתיחדת ברזא דרתיכא עילאה. דאבהן אינון רתיכא עילאה. ואברהם ויצחק אחידן דא בדא, וכלילן דא בדא. ויעקב עאל באמצעיתא, ואספיים לתרין סטרין. ועל דא מתיחדתן כולהו, ברזא דעלמא עילאה.

ובגין כך, תושבחתא דא, ברזא דרתיכא עילאה איהי, דאתיחדת במלכא דשלמא כולא דיליה, ובגין כך איהי רברבא. ובגין כך אתיחדת בריש ספרא, לאחזאה, דכל ספרא על רזא דא אזלא ואתתקן. ועל דא, את דא אתחזיאת שבחא דכל ספרא. בההיא שעתא קמנא ונשיקנא ליה, ותבענא מניה דימחול לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה ה) אל תתן את פיך לחטיא את בשרך ואל תאמר לפני המלך, כי שגגה היא למה יקצף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידיך. כמה אית ליה לבר נש לאסתמרא בהאי עלמא. האי קרא אתיבון לחברייא, דהכי אצטרין למיכתב, אל תתן את פיך לחטיא את נפשך, כמה דאת אמר, (ויקרא ד ב) נפש כי תחטא, ולא אשפתן קרא דכתיב ובשר פי יחטא, ויאות הוא.

א"י הכי מסקנא, דאסור ליה לבר נש למשתעי מלי דזנותא אפילו באיתתיה, בגין דיתקשי, וייתי להרהורין בישין אחרנין, ויהא דש באידריה, ויזרע חטין אחרנין.

הדא הוא דכתיב, אל תתן את פיך לחטיא את בשרך. דא בשר קדש דכתיב והיתה בריתי בבשרכם. ואל תאמר לפני המלך, ההולך לימינו של אדם, אל

תאמר דברים שאינן פהוגן, אלא כל דבריה בנחת ובמשקל. מאי טעמא. מפני כי שגגה היא. ותייב על זה קרבן שגגה.

ועוד. שעל זה, למה יקצף האלהים על קולך. מפני שהקול יוליף אותו עוף השמים, ומעמיד אותו לפני הקדוש ברוך הוא (דף עה ע"א).

וחבר את מעשה ידיך, על חטא הבשר. מאי טעמא. מפני שכל אדם שיש לו ברית קדש, אין יכולים אותם השולטים בגיהנם להכניסו שם. ובלבד שישמר אותם, מעבירים ממנו, ומשחיתים ומחבלים אותו. שזהו מעשה ידיו של אדם. ואחר כך מכניסים אותו, ואין להם על מה שייסמו. עכשו, בני, תהיה זהיר בכבוד חברך יותר מגופך.

פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד ה) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרחיה את מזבחותיה ה' צבאות מלכי ואלהי. גם צפור, תמן תגינן, עבד קודשא בריך הוא בארעא, אתרין ודוכתין קדישין, עילאין יתיר משאר דוכתי ישובא.

וב"א פגוונא דיצירה דבר נש. דקודשא בריך הוא בריר ההוא זרעא, ומנפציה, בהאי דמבריר ומנפץ חטין, תבנא לחוד, וקש לחוד, עד דבריר חטין על דוכתייהו.

כך נטל קודשא בריך הוא תלגא מתחות כורסי קריה, וההוא תלגא מתחממא בכמה גוונין, ואטיל לה בגו מייא דאיתתא. מהכא, דאתתא לא מתעברא עד דתושיד מייא, ובאינון מין אטיל דכורא תלגא, דא הוא זרעא דאיהו מחובר פחדא, יתיר מההוא דאתתא, פגוונא דתלגא לקביל מייא.

אל תאמר דברים שאינן פהוגן, אלא כל דבריה בנחת ובמשקל. מה הטעם? מפני כי שגגה היא, ותייב על זה קרבן שגגה.

ועוד. שעל זה, למה יקצף האלהים על קולך. מפני שהקול יוליף אותו עוף השמים, ומעמיד אותו לפני הקדוש ברוך הוא.

וחבר את מעשה ידיך - על חטא הבשר. מה הטעם? מפני שכל אדם שיש לו ברית קדש, אין יכולים אותם השולטים בגיהנם להכניסו שם, ובלבד שישמר אותו. ואם לא שמר אותו, מעבירים ממנו, ומשחיתים ומחבלים אותו, שזהו מעשה ידיו של אדם. ואחר כך מכניסים אותו, ואין להם על מה שייסמו. עכשו, בני, תהיה זהיר בכבוד חברך יותר מגופך.

פתח רבי יהושע ואמר, (תהלים פד ה) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרחיה את מזבחותיה ה' צבאות מלכי ואלהי. גם צפור - שם שנינו, עשה הקדוש ברוך הוא בארץ אתרים ומקומות קדושים יותר עליונים משאר מקומות הישוב. והבר כמו יצירת האדם. שהקדוש ברוך הוא בחר אותו הזרע ומנפץ אותו, כמו זה שמבריר ומנפץ חטים, תבן לחוד וקש לחוד, עד שמבריר את החטים על מקומם.

כך נטל הקדוש ברוך הוא שלג מתחת פסא כבודו, ואותו השלג מתחמם בכמה גוונין, והטיל אותו בתוף המים של האשה. מכאן שאשה לא מתעברת עד שתשפף מים, ובאותם המים מטיל הנזכר שלג, זהו הזרע שהוא מחבר יחד, יותר מאותו של האשה, כמו שהשלג כנגד המים.

לְבַתָּר דְּאֵטִיל לִיָּה קוֹדֶשׁא בְּרִיָּה הוּא גּוּ מִיָּא,
 בְּרִיר לִיָּה וְנִפְיָן לִיָּה, וְעַבְד בְּקִדְמִיתָא
 טִיבּוּרָא, דְּאִיהוּ נְקוּדָה חָדָא מְגוּ בְּרִירו
 דְּתִלְגָּא, וְהוּא טִיבּוּרָא, אִיהוּ נְקוּדָא דְצִיּוֹן.
 וּמִתְמָן אֲתַפְשְׁטוּ אַרְבַּע חוּטִין, לְאַרְבַּע סְטְרִין
 דְּעֵלְמָא, מְזַרְח וּמַעְרַב צְפוֹן וְדָרוֹם.
 מַהֲהוּא חוּטָא דְאַתְמֶשֶׁף מְסֻטְרָא דְמְזַרְח,
 אֲתַעְבִּיד מְגִיָּה גּוּפָא. שְׂאֲרֵי בְּמְזַרְח, וְסִיִּים
 בְּמַעְרַב. גּוּפָא אִיהוּ אַרְעָא דִישְׂרָאֵל. אֲתַרְשִׁים
 בְּאֲתוּוֹי אַדְנִי. אֲדוּן וְרַבּוּן כָּל עֵלְמָא.
 מַהֲהוּא חוּטָא דְאַתְמֶשֶׁף מְסֻטְרָא דְדָרוֹם,
 דְּאִיהוּ בְּרִירו דְּכָל תִּלְגָּא וְתוּקֶפִיָּה,
 אֲתַעְבִּיד מְגִיָּה דְרוּעָא יְמִינָא, וְאִיהוּ בְּרִירו
 דְּעִינּוּגָא. וְדָא גַן עֵדֶן, דְּעָאֵל בִּיָּה אָדָם
 הָרָאשׁוֹן, וְאִיהוּ לְעִינּוּגָא דְנִשְׁמַתִּין, וְדָא טְמִיר
 וְגַנְזִי, יְמִינָא דְכָל עֵלְמָא.
 מַהֲהוּא חוּטָא דְאַתְמֶשֶׁף מְסֻטְרָא דְצְפוֹן,
 אֲתַעְבִּיד מְגִיָּה וְאַתְבְּרֵי דְרוּעָא
 שְׂמָאֵלָא. וְדָא גֵיהֶנּוּם. מַהֲהוּא פְּסוּלַת דְּתִלְגָּא.
 וְאִיהוּ לְעוֹנֶשׂא דְנִשְׁמַתִּין דְּחִיבֵיָּא.
 רִישָׁא אִיהוּ בְּשִׁמְיָא אֲתַתְּמָן. וְהִנֵּה עֵלְמָא בְּלָא
 רִישָׁא, עַד דְּאַתְבְּנִי בִי מְקַדְשָׁא. כִּד
 אִיתְקַם מְשֻׁפְנָא, אִיתְקַם רִישָׁא.
 פּוּמָא דְכָל עֵלְמָא דְאַתְתְּמָן בְּרִישָׁא, סִינִי. וְהוּא
 רְשִׁים הָאִי פּוּמָא גּוּ מִיָּא, מְבָרִירו
 דְּתִלְגָּא. יִרְכִין וְכָל שְׂאָר אִיבְרִים, בְּכָל שְׂאָר
 אַרְעָא.
 וּבְשֵׁם שְׂהָאשָׁה יֵשׁ לָהּ צִירִים וְחַבְלִים בְּשַׁעַת
 הַלִּידָה. כֵּן כְּשִׁבְקֶשׁ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 לְהוֹצִיא הָאָרֶץ לְאוּר הָעוֹלָם, הָיוּ הַמַּיִם עוֹלִים
 וְיוֹרְדִים, (תהלים קד ח) יַעֲלוּ הָרִים יִרְדוּ בְּקַעֲוֹת. מֶה
 עָשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רְעָמִים וְזוּעוֹת, וְנָסּוּ הַמַּיִם.

הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם קד ז) מִן גְּעַרְתְּךָ יְנוֹסוּן מִן
 קוֹל רַעְמָךָ יַחְפְּזוּן. וַיֵּצֵאָה הָאָרֶץ. וַיִּשְׁאַרְהָ
 נְמוּכָה מְלוּכְלַכְתָּ, כְּפוֹלַד הַזֶּה, שְׂיוּצָא, נְמוּךְ
 כְּמָת, וּמְלוּכְלַךְ מֵהַלִּידָה.
 וּבְשֵׁם שְׂמַפְעָפְעִין אֶת הַיּוֹלֵד עַד שְׂתַעֲזוּרָה,
 וְנוֹתְנִים אֵשׁ וְנֵר לְגַבּוֹ, לְחֻמְמוֹ, וּמְרָאָה
 לְהָאִיר. כִּף עֲשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאָרֶץ,
 כְּשִׂיצָאָה מִתּוֹךְ הַמַּיִם. וְכוּלָּא בְּחַד קָרָא, הָדָא
 הוּא דְכְּתִיב, (שם עז יט) קוֹל רַעְמָךָ בְּגִלְגַּל הָאִירו
 בְּרָקִים תִּבַּל מִיַּד רְגָזָה וְתַרְעַשׁ הָאָרֶץ.
 עַד כָּאן נִסְתַּם הַפֶּה, עַד שְׂבָאוּ יִשְׂרָאֵל, וְהַפֶּה
 נִפְתַּח בְּרֵאשׁוֹ בְּשָׁמַיִם, וְזֶה סִינֵי שְׂנַתְנָה בּו
 הַתּוֹרָה, וְשֵׁם נִתְתַּקֵּן הַדְּבִיר.
 וּבְשֻׁנְכֻנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ, נִסְתַּם הַפֶּתוּחַ.
 וְנִפְתַּח הַסְּתוּם. נִסְתַּם הַפֶּה, שְׂלֵא
 הָיָה בּוֹ הַדְּבִיר, (מְשֻׁנְכֻנְסֵלַק מִשָּׁה). הַכִּף מִן הָאָדָם.
 נִפְתַּח הַטְּבוּר, בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ. וּמִשָּׁם אוֹכַל מַה
 שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ, וְשׁוֹתָה מִמֶּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה. וְכָל
 הָעוֹלָם נִזּוֹן מִתְּמַצִּית אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
 וּבְגִין כִּף, דְּיוֹכְתִין וְאַתְרִין אֵינּוּן בְּעֵלְמָא,
 בְּשִׁבְחָא אֵלִין עַל אֵלִין. גַּן עֵדֶן דְּאִיהוּ
 דְרוּעָא יְמִינָא דְכָל עֵלְמָא, אִית בִּיָּה דְּיוֹכְתִין
 וְאַתְרִין, לְשִׁבְחָא אֵלִין עַל אֵלִין, וְתַמָּן הוּא עֵץ
 הַחַיִּים וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע.
 וּבְחַד הַיְכָלָא מִינַיְהוּ, אִית אֲתַר טְמִיר וְגַנְזִי
 מְכוּלָּא, וְלִית מָאן דִּיֵּדַע בְּהוּא אֲתַר,
 בַּר חַד צְפוּר, דְּאֲתִי בְּכָל יוּמָא תְּלַת זְמָנִין,
 וּמְצַפְצָפָא בְּגוּ אֵילָנִי דְּגַנְתָּא, (ואמר גם צפור וגו').
 וּבַהֲהוּא צְפוּר יִדְעִין נִשְׁמַתִּין סִימְנִיָּהוּ,
 בְּזִימְנָא דְאוֹדֵן וּמִשְׁבַּחָן, וּבְזִמְנָא
 דְּמִשְׁתַּדְּלָן בְּחֻקְמַתָּא לְמַנְדַּע, וְהוּא צְפוּר עָאֵל
 בְּהוּא הַיְכָלָא, וְאִיטְמַר וְאִגְנִיז וְלֹא יִדְעַ.
 וּמִשְׁבַּחוֹת, וּבְזִמָּן שְׂמִשְׁתַּדְּלוֹת לְדַעַת בְּחֻקְמָה. וְאוֹתָהּ הַצְּפוּר נִכְנָסַת לְאוֹתוֹ הַיְכָל, וְנִסְתַּמְנַת וְנִגְנַזַת

הוֹצִיא מִן הַקְּרָקַע רְעָמִים וְזוּעוֹת,
 וְנָסּוּ הַמַּיִם. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב (תהלים קד)
 מִן גְּעַרְתְּךָ יְנוֹסוּן מִן קוֹל רַעְמָךָ
 יַחְפְּזוּן. וַיֵּצֵאָה הָאָרֶץ, וַיִּשְׁאַרְהָ
 נְמוּכָה וּמְלוּכְלַכְתָּ, כְּפוֹלַד הַזֶּה
 שְׂיוּצָא נְמוּךְ וּמְלוּכְלַךְ
 מֵהַלִּידָה.
 וּבְשֵׁם שְׂמַפְעָפְעִין אֶת הַיּוֹלֵד עַד
 שְׂתַעֲזוּרָה, וְנוֹתְנִים אֵשׁ וְנֵר לְגַבּוֹ
 לְחֻמְמוֹ, וּמְרָאָה לְהָאִיר - כִּף עֲשָׂה
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאָרֶץ,
 כְּשִׂיצָאָה מִתּוֹךְ הַמַּיִם. וְהַפֶּל
 בְּפִסְוִיק אַחַד. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב (שם עז)
 קוֹל רַעְמָךָ בְּגִלְגַּל הָאִירוּ בְּרָקִים
 תִּבַּל, מִיַּד - רְגָזָה וְתַרְעַשׁ הָאָרֶץ.
 עַד כָּאן נִסְתַּם הַפֶּה, עַד שְׂבָאוּ
 יִשְׂרָאֵל, וְהַפֶּה נִפְתַּח בְּרֵאשׁוֹ
 בְּשָׁמַיִם, וְזֶה סִינֵי שְׂנַתְנָה בּו
 הַתּוֹרָה, וְשֵׁם נִתְתַּקֵּן הַדְּבִיר.
 וּבְשֻׁנְכֻנְסוּ לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, נִסְתַּם
 הַפֶּתוּחַ, וְנִפְתַּח הַסְּתוּם. נִסְתַּם
 הַפֶּה - שְׂלֵא הָיָה בּוֹ הַדְּבִיר
 (מְשֻׁנְכֻנְסֵלַק מִשָּׁה). הַכִּף מִן הָאָדָם.
 נִפְתַּח הַטְּבוּר - בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ.
 וּמִשָּׁם אוֹכַל מַה שְׂאֵמוֹ אוֹכַלְתָּ,
 וְשׁוֹתָה מִמֶּה שְׂאֵמוֹ שׁוֹתָה. וְכָל
 הָעוֹלָם נִזּוֹן מִתְּמַצִּית אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל.
 וּבְשֵׁם כִּף, מְקוּמוֹת וְאַתְרִים הֵם
 בְּעוֹלָם, בְּשִׁבְחָ שְׂל אֵלוֹ עַל אֵלוֹ.
 גַּן עֵדֶן, שְׂהוּא זְרוּע הַיְמִין שְׂל
 כָּל הָעוֹלָם, יֵשׁ בּוֹ מְקוּמוֹת
 וְאַתְרִים לְשִׁבְחָ אֵלוֹ עַל אֵלוֹ, וְשֵׁם
 הוּא עֵץ הַחַיִּים, וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב
 וְרַע.
 וּבַהֲיִכָּר אַחַד מֵהֶם יֵשׁ מְקוּם
 טְמִיר וְגַנְזִי מִן הַפֶּל, וְאִין מִי
 שְׂמִכִיר אֶת אוֹתוֹ מְקוּם פֶּרֶט
 לְצְפוּר אַחַת, שְׂבָאָה בְּכָל יוֹם
 שְׂלֵשׁ פְּעֻמִּים וּמְצַפְצָפַת בְּתוֹךְ
 עֲצֵי הַגֵּן (ואמרת גם צפור וגו').
 וּבְאוֹתָהּ הַצְּפוּר יוֹדְעוֹת הַנְּשֻׁמוֹת
 אֶת סִימְנִיָּהוּ, בְּזִמָּן שְׂמוּדוֹת
 נִכְנָסַת לְאוֹתוֹ הַיְכָל, וְנִסְתַּמְנַת וְנִגְנַזַת

ולא נודעת. ודרור - זו הנשמה הקדושה, שעולה למעלה, והיא בת חורין.

דבר אחר, (שם פד) ודרור קן לה - זה היובל, שכתוב וקראתם דרור. קן לה - בפקמה העליונה. צפור ודרור, זה למעלה וזה למטה. אשר שמה אפרחיה, מי? הדרור הזו שנת החמשים, שמוציאה ממנה ששה אפרוחים והצפור הזו.

אותם האפרוחים, תשוקתם לתוף שני המזבחות, המזבח הפנימי והמזבח החיצון. נטלו מן המזבח הפנימי ונתנו למזבח החיצון. מלפי ואלהי, מלפי - זה המזבח החיצון, ואלהי - זה המזבח הפנימי.

המזבח החיצון תמיד תשוקתו למזבח הפנימי, ולעולם אינו שוכן מלומר בשירות ותשבחות. זהו שכתוב שיר השירים אשר לשלמה.

כך זמן שהגור דולק על הפתילה, והפתילה בתקונה, האור מאיר וצח, והכל נהנין ממנו. וכל זמן שהפתילה נעדרת והשמן חסר מן הפתילה, האור נסתלק, ואין מי שיודע באותו אור כלום.

כך, כל זמן שישראל היו מתקנים ומסרגלים כפתילה זו, אור של מעלה היתה דולקת עליהם, ואמרת שירה, ואינו משתפך לעולם, פדגמת האור על הפתילה שאינו משתפך לעולם לנגד מעלה. ואותו השיר הוא המעלה שבשירים, קדש קדשים. נעדר הפתילה, כבכיול נעדר האור, ונסתלק, ואין מי שיודע בו.

ושלמה צווח ואומר, (קהלת יב) וזכור את בוראך בימי בחורתיך. היה מתפקן ומסרגל עצמך במצוות ובמעשים טובים בימי

וּדְרוֹר, דָּא הִיא נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא, דְּסַלְקָא לְעֵילָא וְהִיא בַת חוֹרִין.

דְּבַר אַחַר וּדְרוֹר קָן לָהּ, דָּא יוֹבְלָא, דְּכַתִּיב (ויקרא כה ט) וקראתם דרור. קן לה בפקמתא עילאה. צפור ודרור, דא לעילא, ודא לתתא. אשר שמה אפרוחיה, מאן. האי דרור, שנת החמשים, דאפיקת מינה שית אפרוחין, והאי צפור.

אינן אפרוחין, תיאובתא דילהון, לגו תרי מדבחן, מזבח הפנימי, ומזבח החיצון. נטלו ממזבח הפנימי, ויהבו למזבח החיצון. מלפי ואלהי, מלפי: דא מזבח החיצון. ואלהי: דא מזבח הפנימי.

מזבח החיצון, תיאובתיה תדיר לגבי מזבח הפנימי, ולעולם לא שכיף מלזמרא בשירין ותושבתי, הדא הוא דכתיב, שיר השירים אשר לשלמה.

כך זמן שהגור דולק על הפתילה, והפתילה בתקונה, האור מאיר וצח, והכל נהנין ממנו. וכל זמן שהפתילה נעדרת, והשמן חסר מן הפתילה, האור נסתלק, ואין מי שיודע באותו אור כלום.

כך, כל זמן שישראל היו מתקנים ומסורגלים כפתילה זו, אור של מעלה היתה דולקת עליהם, ואמרת שירה, ואינו משתפך לעולם. פדגמת האור על הפתילה, שאינו משתפך לעולם, לנגד מעלה. ואותו השיר הוא המעלה שבשירים, קדש קדשים. נעדר הפתילה, כבכיול נעדר האור, ונסתלק, ואין מי שיודע בו.

ושלמה צווח ואומר, (קהלת יב ט) וזכור את בוראך בימי בחורתיך. היה מתפקן ומסרגל עצמך במצוות ובמעשים טובים, בימי

בְּחוֹרוֹתֶיךָ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאוֹר הֵהוּא לֹוֹהֵב בְּפִתִּילָהּ.

דְּבַר אַחַר עַל הָאוֹר הֵהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפִּתִּילָהּ מִתּוֹקֶנֶת אָמַר לִנְגַד אוֹתוֹ הָאוֹר, וְזָכַר אֵת בּוֹרְאֶיךָ. הַתְּעוֹרֵר (דף עה ע"ב) לִנְגַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וְתַעֲוֵר הָאֵהָבָה.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה, בְּזִמְן שֶׁהִלְבְּנָה מִתְמַעֲטָת וְתִשְׁלַט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵה הֵם יָמִים שְׂאִין בְּהֵם חֲפִיץ. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׁמֶשׁ, זֶה נִהָר דְּכַתִּיב (בראשית ב) וְנִהָר יוֹצֵא מַעְדָן, שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וְנִהָר יוֹצֵא מַעְדָן, שְׁכָתוֹב בּוֹ (איוב יד) וְנִהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ. וְהָאוֹר - זֶה הָאוֹר שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְעַשֵּׂף בּוֹ, וְהוּא יְמִינוֹ. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איכה ב ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ.

וְהַיָּרֵחַ, הוּא הַיָּם הַמִּתְמַלֵּא מֵאוֹתוֹ נִהָר. הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (איוב יד טא) אֲזִלוּ מִיָּם מִנִּי יָם וְנִהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ. וְהַכּוֹכָבִים, אֵלוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְזֻלוֹת הַיָּדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ אֹמֵרוֹת הָעוֹלָם. אַחַר הַגָּשֶׁם, אַחַר בְּכִייתֶן שֶׁל מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרָת. דְּכַתִּיב, (ישעיה לג ז) מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מַר יִבְכְּיוּן.

בַּיּוֹם שִׁזְעוּ שְׁמַרֵי הַבַּיִת, אֵלוּ שׁוֹמְרֵי הַחוֹמוֹת. דְּכַתִּיב (שם סב ו) עַל חוֹמוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקָדְתִּי שׁוֹמְרֵים. וְהַתְּעוֹתוּ אֲנֹשֵׁי הַחֵיל, אֵלוּ הֵם שְׂשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ. וּבִטְלוּ הַטְּחָנוֹת, אֵלוּ הֵם אוֹכְלֵי הַקֶּרֶבֶנוֹת. כִּי מַעֲטוּ כְּנָפֵי הַחַיּוֹת. וְחָשְׁכוּ הָרְאוֹת, אֵלוּ הֵם (זכריה) עֵינַי ה' הַמְּשׁוּטָטוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם שְׁבַע עֵינַי ה'.

וְסָגְרוּ דְלֵתִים בְּשׁוּק, אֵלוּ הֵם הַשְּׁעָרִים שְׁפֹלִים נִנְעָלוּ, זֹלָתִי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שְׁלֹא נִנְעָלוּ. בְּשֹׁפֵל קוֹל הַטְּחָנָה - סֹפֵת דָּוִד, שְׁנִפְלָה וְנִשְׁפָּלָה לְעַפְרוֹ, וְקוֹלָהּ שֶׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תְּמִיד בְּשִׁיר הָאֵהָבָה -

בְּחוֹרוֹתֶיךָ, בְּזִמְן שֶׁהַמְּאוֹר הֵהוּא לֹוֹהֵב בְּפִתִּילָהּ.

דְּבַר אַחַר, עַל הָאוֹר הֵהוּא בְּזִמְן שֶׁהַפִּתִּילָהּ מִתּוֹקֶנֶת, אָמַר לִנְגַד אוֹתוֹ הָאוֹר וְזָכַר אֵת בּוֹרְאֶיךָ. הַתְּעוֹרֵר לִנְגַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּשִׁיר וְתַעֲוֵר הָאֵהָבָה.

עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה (שם) - בְּזִמְן שֶׁהִלְבְּנָה מִתְמַעֲטָת וְתִשְׁלַט הַרְעָה, וְהַיָּמִים שְׁלֵה הֵם יָמִים שְׂאִין בְּהֵם חֲפִיץ. עַד אֲשֶׁר לֹא תַחֲשַׁף הַשְּׁמֶשׁ - זֶה נִהָר הַיּוֹצֵא מַעְדָן, שְׁכָתוֹב (בראשית ב) וְנִהָר יוֹצֵא מַעְדָן, שְׁכָתוֹב בּוֹ (איוב יד) וְנִהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ. וְהָאוֹר - זֶה הָאוֹר שֶׁבְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִתְעַשֵּׂף בּוֹ, וְהוּא יְמִינוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איכה ב ג) הַשִּׁיב אַחֲזֹר יְמִינוֹ. וְהַיָּרֵחַ - הוּא הַיָּם הַמִּתְמַלֵּא מֵאוֹתוֹ נִהָר. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (איוב יד) אֲזִלוּ מִיָּם מִנִּי יָם וְנִהָר יַחֲרַב וְיִבֵּשׁ. וְהַכּוֹכָבִים - אֵלוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְזֻלוֹת הַיָּדוּעִים לָהּ. וְשָׁבוּ הָעֵבִים - אֵלוּ שְׁרֵי אֲמוֹת הָעוֹלָם. אַחַר הַגָּשֶׁם - אַחַר בְּכִייתֶן שֶׁל מִלְּאֲכֵי הַשָּׁרָת, שְׁכָתוֹב מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מַר יִבְכְּיוּן.

בַּיּוֹם שִׁזְעוּ שְׁמַרֵי הַבַּיִת (קהלת יב) - אֵלוּ שׁוֹמְרֵי הַחוֹמוֹת, שְׁכָתוֹב (ישעיה סב ו) עַל חוֹמוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם הַפְּקָדְתִּי שׁוֹמְרֵים. וְהַתְּעוֹתוּ אֲנֹשֵׁי הַחֵיל - אֵלוּ הֵם שְׂשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ. וּבִטְלוּ הַטְּחָנוֹת - אֵלוּ הֵם אוֹכְלֵי הַקֶּרֶבֶנוֹת. כִּי מַעֲטוּ - כְּנָפֵי הַחַיּוֹת. וְחָשְׁכוּ הָרְאוֹת בְּאֲרָבוֹת - אֵלוּ הֵם (זכריה) עֵינַי ה' הַמְּשׁוּטָטִים בְּכָל הָאָרֶץ, וְהֵם שְׁבַע עֵינַי ה'.

וְסָגְרוּ דְלֵתִים בְּשׁוּק - אֵלוּ הֵם הַשְּׁעָרִים שְׁפֹלִים נִנְעָלוּ, זֹלָתִי שְׁעָרֵי דְמַעוֹת שְׁלֹא נִנְעָלוּ. בְּשֹׁפֵל קוֹל הַטְּחָנָה - סֹפֵת דָּוִד, שְׁנִפְלָה וְנִשְׁפָּלָה לְעַפְרוֹ, וְקוֹלָהּ שֶׁהִיָּתָה מְשׁוֹרְרָה תְּמִיד בְּשִׁיר הָאֵהָבָה -

שפלו. וישחו כל בנות השיר - הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על השיר. מהם משוררים ביום, ומהם משמרות משוררים בלילה.

גם מגבה ייראו, (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שמר. ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה בנעימה ובקדש, ובחרפן בית המקדש לצתה מארה. ודין חזק מצוי לפניו. וגבה יירא מגבה ומדינו.

ותחתיהם בדרף, פתיב (ישעיה מג) הנותן בים דרף ובמים עזים נתיבה. ובאותו דרף הנה יורד, ובא הטל מראשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שמחה וכל טוב וכל רצון, באותו הדרף הנה בא. ובחרפן בית המקדש, שבר על שבר באותו הדרף נמצא, וכל רגז ואימות ותקף ודין היו באותה הדרף.

וַיִּנְאֵן הַשֶּׁקֶד, כמו שנקמר (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כף משכעה עשר בתמוז עד תשעה באב. ומיום שהשקד מצוץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום.

וַיִּסְתַּבֵּר הַחֲגַב - יתן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האביזנה - זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחים בני האדם ואינם נענים. מה הטעם? כי הלך האדם אל בית עולמו. מסתלק הכבוד למעלה למעלה, והם צווחים ואין מי שישגיח בהם, משום שהוא הסתלק לבית עולמו שממנו יצא. ועל זה נמצאת המארה, ורע, ומות, ומאורעות רעות בעולם, וסופדים וצווחים בכל יום, שפתיב (שם ט) כי עלה מות בחלונינו.

בשיר האהבה שפלו. וישחו כל בנות השיר, הם המלאכים הנחלקים במשמרותם על השיר, מהם משוררים ביום, ומהם משמרות משוררים בלילה.

גם מגבה ייראו, כי גבה מעל גבה שמר. ושומר זה מזה, ומקבל זה מזה, בנעימה ובקדושה. ובחרפן בית המקדש, לצתה מארה, ודין חזק מצוי לפניו. וגבה יירא מגבה ומדינו.

ותחתיהם בדרף, פתיב (ישעיה מג טז) הנותן בים דרף ובמים עזים נתיבה. ובאותו דרף, הנה יורד ובא הטל מראשו של הקדוש ברוך הוא, וכל שמחה, וכל טוב, וכל רצון, באותו הדרף הנה בא. ובחרפן בית המקדש, תבירו על תבירו באותו הדרף נמצא, וכל רוגז ואימתני ותקיפא ודינא, בההוא דרף הו.

וַיִּנְאֵן הַשֶּׁקֶד, כמה דאת אמר, (דניאל ט יד) וישקד ה' על הרעה. וכתוב (ירמיה א יא) מקל שקד אני רואה. וצמיחת השקד אחד ועשרים יום. כף משכעה עשר בתמוז, עד תשעה באב. ומיום שהשקד מצוץ, הפרח אין מוציא פרי, עד עשרים ואחד יום.

וַיִּסְתַּבֵּר הַחֲגַב, יותן הסבל על שכמו של בית דוד. ותפר האביזנה, זו עבודת בית המקדש למטה. וצווחין בני נשא, ולא מתענון. מאי טעמא, פי הולך האדם אל בית עולמו, מסתלק הכבוד למעלה למעלה, ואיננו צווחין ולית מאן דישגיח בהו. בגין דאיהו אסתלק לבית עולמו דנפק מיניה. ועל דא אשתפח מארה, וביש, ומות, ומאורעות רעות בעולם. וספדין וצווחין בכל יומא. דכתיב, (ירמיה ט כ) כי עלה מות בחלונינו.

עד אשר לא ירתק חבל הכסף, חוט של חסד שנמשך מלמעלה למטה. ותרץ גלת הזקב, דאיהי נחתא בההוא חוט. נשבר החוט, נפל הגולה. ותשבר פד על המבוע, שהתורה נשתפחה בגלות, ואותו המשאב, יופיא"ל (וי"א יפ"פ"ה) השר, לא שאב ממעין התורה, ובגוי אדם נבוכים בה.

וַנְרִין הַגְּלָגַל אֶל הַבּוֹר, ומלאך המשחית נתן לו רשות לחבל בכל יום. וישב העפר על הארץ, ויכלו כל הנשמות, והעולם יכלה, והעפר שהפך נהיה ממנו, ישוב כבתחלה, ויהיה העולם חרב פשהיה. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתחדש העולם כבתחלה. ובאותו זמן פתיב, (דניאל יב ב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. אתא ר' עזריה ורבי מרונס, ונשקוהו ברישיה. קרא עליה, (משלי יח טו) לב נבון יקנה דעת ואזן חכמים תבקש דעת.

פֶּתַח וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, זכאה דרא די חכמתא דלעילא שריא בגויה. בשעתא דקודשא ברוך הוא הוי בעי לגלגאה בארעא, מה דלא אתגלי למלאכי עילאי. ומאי איהו, רזין דחכמתא דשמא גליפא עילאה. דשמהן קדישין לא אתמסרו לון, ואתמסרו לחפימין בארעא. בההיא שעתא, משבחין ואמרין, (תהלים ח ב) ה' אדונינו מה אדיר שמה בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים. מה אדיר שמה בכל הארץ, אילין רזין גליפין דשמהן קדישין, דאתגליין בארעא, ותושבחתא דהאי, על השמים. דכל אינון אוכלוסין אודן ומשבחין עובדא דא, דאתגלי בארעא מה דלא אתגלי לון.

ומשבחים את המעשה הזה, שהתגלה בארץ מה שלא התגלה להם.

עד אשר לא ירתק חבל הכסף (קהלת יב) - חוט של חסד שנמשך מלמעלה למטה. ותרץ גלת הזקב - שהיא יורדת באותו החוט. נשבר החוט, נפל הגולה. ותשבר פד על המבוע - שהתורה נשתפחה בגלות, ואותו המשאב, יופיא"ל (וי"א יפ"פ"ה) השר, לא שאב ממעין התורה, ובגוי אדם נבוכים בה.

וַנְרִין הַגְּלָגַל אֶל הַבּוֹר, ומלאך המשחית נתן לו רשות לחבל בכל יום. וישב העפר על הארץ, ויכלו כל הנשמות, והעולם יכלה. והעפר, שהפך נהיה ממנו, ישוב כבתחלה, ויהיה העולם חרב פשהיה. והרוח תשוב אל האלהים אשר נתחדש העולם כבתחלה. ובאותו זמן פתיב (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו. אתא רבי עזריה ורבי מרונס, ונשקוהו בראשו. קרא עליו, (משלי יח טו) לב נבון יקנה דעת ואזן חכמים תבקש דעת.

פֶּתַח וְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשַׁלְמָה, אשרי הדור שהחכמה של מעלה שורה בתוכו, בשעה שהקדוש ברוך הוא הנה רוצה לגלות בארץ מה שלא התגלה למלאכים העליונים. ומה הוא? סודות החכמה של השם החקוק העליון. שהשמות הקדושים לא נמסרו להם, ונמסרו לחכמים שבארץ. באותה שעה משבחים ואומרים (תהלים ח) ה' אדונינו מה אדיר שמה בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים.

מה אדיר שמה בכל הארץ - אלו הסודות החקוקים של השמות הקדושים שהתגלו בארץ, והתשבחת של זה על השמים. שכל אותם ההמונים מודים ומשבחים את המעשה הזה, שהתגלה בארץ מה שלא התגלה להם.

הרי כאן סודות המרפכה העליונה הקדושה של ארבעה שמות חקוקים, וזהו סוד הסודות של המרפכה העליונה של השמות: אדניי, צבאו"ת, יהו"ה, אהי"ה. הסוד של ארבעה שמות חקוקים, של ארבעה זהרים, וכל זה וזה נכלל אחד בחברו, ותשוקתו של זה להפגיס לזה, ולהפגיס זה בזה.

וארבעה הזהרים הללו נפרדים בשמות ידועים. אחד נקרא זה"ר חשוף ולא חשוף. בהסתפלות שלו, מיד מרים חשוף. מסתפלים בו יותר, נוצץ ולוהט באור, ויפי עליון. ואורו קמוט בתוכו, עד שמכה בו אור אחר, שכורה באור הזה ונוקב אותו, אז מתמלא מאותו הזהר, ונוצץ לכל צד.

הזהר הזה נחקק בשבעים ושנים ניצוצות, שהם שבעים ושנים שמות חקוקים של שבעים סנהדרין ושני עדים. אז הזהר הזה כולל בשני שמות, ומתעטר בשם הזה אדניי.

ואז אותו הש"ר של כל העולמים, וכל הצבאות וכל המתחנות העליונים והתחתונים, כלם אומרים התשפחת של (הפתיח) הזה תשפחת (של כלם) ומשפחתים למעלה. והזהר הזה, כשנשלים, הוא שיי"ר. אדון, שר, רבון. ו השלמות שהשתלמו מן הכל. שיי"ר המעלות, הרבון הממנה על כל הצבאות והמתחנות והדרגות שלמטה.

הזהר השני הוא זהר שכל העינים העליונים הנסתרים (נכסים) פוגס אליו. והוא זהר נוצץ לעינים שאין יכולות להסתכל בו, וזה נקרא זהר חי. ומשום שהוא חי, נוטל כל הזהרים העליונים

הוא הקא רזין דרתיכא קדישא עילאה, דארבע שמיהן גליפון, והא איהו רזא דרזין רתיכא עילאה דשמיהן: אדניי. צבאו"ת. יהו"ה. אהי"ה. רזא דארבע שמיהן גליפון, דארבע זהורין. וכל זהרא וזהרא אתפליל חד בחבריה, ותיאובתא דהאי לעאלא בהאי, ולא אתפללא האי בהאי.

ואלין ארבע זהורין, אתפרשן בשמהן ידיען: חד אקרי זה"ר חשוף ולא חשוף. באסתפלותא דיליה, מיד ארים חשוף. מסתפלאן ביה יתיר, נציץ ולהיט בנהירו, ושפירו עילאה. ונהוריה קמיט בגויה, עד דבטש ביה נהורא אחרא, דכרי בהאי נהורא, ואנקיב לה, פדין אתמלא מההוא זהרא, ונציץ לכל סטרין (דף עו ע"א).

זהרא דא, אתגליף בשבעין ותרין נציצין, דאינון שבעין ותרין שמיהן גליפון, דשבעין סנהדרין ותרין סהדין. פדין האי זהרא כלילא בשתי שמיהן, ומתעטרא בשמא דא אדניי.

כדין איהו שר דכל עלמין, וכל חילין וכל משריין דעלאין ותתאין, פלהו אמרי תושפחתא דהאי (קרא) דקא משבחן ליה, ואמרין תושפחתא, (נ"א דכחה) ומשפחים לעילא. ודא זהרא פד אשתלים, איהו שיי"ר. אדון, שר, רבון. ו שר, רבון. ו שלימו דאשתלימו מכולא, שיי"ר המעלות, רבון ממנא על כל חילין ומשריין דרגין דלתתא.

זהרא תניינא, הוא זהר דכל עיינין עילאין סתימין, (עאלין) פניש לגביה. והוא זהר נציץ לעיינין, דלא יכילו לאסתפללא ביה, והאי איקרי זהר חי. ובגין דאיהו חי, נטיל פל

זהירין עלאין סתימין, וזריק זהירין נציצין לתתא, ועביד פירין ואיבין לזניה.

ודא זהר חי, איקרי חי העולמים. ודא איהו פללא דעילאי ותתאי, ועל דאפיק זהירין נציצין, ועביד איבין לזניה, איקרי האי זהר צבאו"ת. ודא איהו דתיאובתיה תדיר, לשפכתא תדירא, בהאי זהר קדמאה דאקרי שיר. וכד פלילן פחדא בחבורא חדא בלא פירודא, גו תיאובתא שלימא, פדין איקרי פלא שיר השירים.

ואפילו איהו בלחודוהי, דאיהו פללא דכלא, איקרי פללא דסגיאין, פללא דכל זהרין עילאין ותתאין. פל קרינן ליה, פללא דכולא. חיי"ם איהו. עליה כתיב (בראשית ב ט) ועץ החיים בתוך הגן. פל חיים ביה תליין. מיניה פרחין חייין וזהורין לכל סטר.

האי שיר דקאמרן, איקרי בא"ר, ואינון חיים עילאין עאלין בגויה. ויהוא זהרא דאקרי חיים, נבעין ביה. ועל דא פתיב, באר מים חיים. וכתיב (במדבר כא יד) באר חפרוה שרים. על שמא דאינון רכבין עילאין, זהרין טמירין, דאתפנשו בהאי זהרא. ואינון לא חפרוה, אלא על ידא דדא.

זהר"א תליתאה, האי איהו זהרא פללא דתלת זהרין, רזא דתלת אתוון. בהאי זהרא אבהן אתדבקו.

האי איהו רצוא ושוב, לית מאן דיכיל לאתישבא בנציצו דיליה. על האי פתיב, (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב. דא ירית אחסנתא ירותא דזהרין טמירין, דלא אתגליין. ורזא דשמא קדישא דתלת אתוון תליין בהו, יה"ו. מכאן, את ה' רביעאה לקיט ונקיט. והכי אתסדר בסידורא שלים.

הנסתרים, וזרק זהרים נוצצים למטה, ועושה פרות ותולדות למינו.

וזהר החי הזה נקרא חי העולמים, וזהו הפלל של העליונים והתחתונים, ועל שמוציא זהרים נוצצים ועושה תולדות למינו, נקרא זהר הזה צבאו"ת. וזהו שתשוקתו תמיד לשבח תמיד בזה הראשון הזה שנקרא שיר. וכשפלוילים יחד בחבור אחד בלי פרוי תוף תשוקה שלמה, אז הכל נקרא שיר השירים.

ואפילו הוא לבדו, שהוא כלל של הכל, נקרא כלל של רבים, הפלל של כל הזהרים העליונים והתחתונים. קוראים לו כל, הפלל של הכל. הוא חיי"ם. עליו כתוב (בראשית ב ט) ועץ החיים בתוך הגן. פל חיים תלויים בו. ממנו פורחים חיים וזהרים לכל צד. השיר הזה שאמרנו נקרא בא"ר, ואותם החיים העליונים נכנסים לתוכו. ואותו הזהר שנקרא חיים, נובעים בו. ועל זה כתוב באר מים חיים. וכתוב באר חפרוה שרים, על שם שאותם גדולים עליונים, זהרים טמירים, שהתפנסו לזהר הזה. והם לא חפרוה אלא על ידי זה.

הזהר השלישי, הזהר הזה הוא כלל של שלשה זהרים, הסוד של שלש אותיות. בזהר הזה נדבקו האבות.

וזהו רצוא ושוב, אין מי שיכול להתישב בנציצו שלו. על זה כתוב (יחזקאל א) והחיות רצוא ושוב. זה יורש ירשה של זהרים טמירים שלא התגלו. וסוד השם הקדוש של שלש אותיות תליות בהם, יה"ו. מכאן, האות ה' רביעית לוקטת ולוקחת. וכך מסתדר בסידור שלם.

דָּא זִהְרָא אֵיהוּ רְצוּא וְשׁוּב, בְּרִזָּא דְאָת ו',
וְאֵיהוּ קְאִים בְּאַמְצְעִיתָא, בֵּין עֵילָא וְתַמָּא.
אָת ה' מַסְטְרָא דָּא לְעֵילָא. וְאָת ה' מַסְטְרָא
דָּא לְתַמָּא. וְהַחֲיוֹת דְּאִינוּן ו' בְּאַמְצְעִיתָא. וְעַל
דָּא רְצוּא וְשׁוּב, רְצוּא לְגַבֵּי ה' עֵילָאָה,
לְאַסְתְּלָקָא לְגַבְהַ בְּתַאוּבְתָא שְׁלִים. וְשׁוּב לְגַבֵּי
ה' תַּתָּאָה, לְמִיָּהַב לָהּ, כְּמָא דְלָקִיט מְלַעֲיָלָא.
וְהָרָא דָּא אֵיהוּ כְּגַלְגְּלָא דְעֵינָא, בְּאוּרְחַ סְתִים,
דְּזִהְרָא דִילִיָּה רְצוּא וְשׁוּב, תִּיאוּבְתִיָּה
לְאַסְתְּלָקָא לְעֵילָא, וּמִיד אַהְדֵּר. וְרִזָּא דָּא אֲשֶׁר,
קְאִים חֵכָא וְהֵכָא.

וְהָרָא רְבִיעָא (א"ה"ח). הָא אֵיהוּ זִהְרָא סְתִים,
דְּלָא אַתְחַזֵּי כְּלָל. דָּהָא מַהֵא זִהְרָא
סְתִימָא נְפִקוּ שְׁאָר זִהֲרִין, וְאַתְפְּשֻׁן
וְאַתְפְּלִין חַד בְּחַבְרִיָּה. הָא אֵיהוּ זִהְרָא לָא אַתְגְּלִי
כְּלָל, אָבֵל קְאִים בְּסוּכְלַתְנוּ דְלִבָּא. דְלִבָּא יִדַע
וְאַסְתְּפֵל בֵּיהּ, אַף עַל גַּב דְּלָא אַתְחַזֵּי כְּלָל.
וְרָא, בְּגִין דְּכָל אִינוּן זִהֲרִין, נְפָקָא מְגִיָּה
תִּיאוּבְתָא דְזִהְרָא תַּתָּאָה, לְשַׁבְחָא
שְׁבַחָא, לְאַסְתְּפֵלָא בְּגוּ אִינוּן זִהֲרִין,
לְאַתְפְּלָא בְּגוּיָּהוּ, לְאַסְתְּלָקָא לְמַחְמֵי בְּהִוּוּ
נוּעַם עֵילָאָה. וְעַל דָּא אָמַר דְּוֹד מְלָכָא, (תהלים
118) אַחַת שְׂאֲלַתִּי מֵאַת ה' אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבַתִּי
בְּבֵית ה' כֹּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנֻעַם ה' וּלְבַקֵּר
בְּהִיכְלוֹ. וְרִזָּא דָּא לְשִׁלְמָה, לְמַלְכָּא דְשְׁלָמָא
כְּלָא דִילִיָּה.

בְּתִיב (זכריה ד ב) רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנׁרַת זֶהַב כְּלָה
וּגְלָה עַל רֵאשָׁה וְשַׁבְעָה נְרַתִּיָּה עֲלִיָּה
שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה מוּצְקוֹת לְנִירוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה.
זְכָרִיָּה אַתְגְּלִי לִיָּה רִזָּא דִמְנַרְתִּי דְכִיּוּן. חַד
מִתְסַדְרָא. וְחַד דְּנִהְרָא.
רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנׁרַת - זוּ מְנׁרָה
הַמְסַדְרַת בְּשַׁבְחֵי הַגּוֹנִים
הַחֲקוּקִים בְּשֵׁם אֲדִנִי". בְּשֵׁם זֶה

אֲדִנִי". בְּשֵׁמָא דָּא מְנַהְרָא לְתַתָּא, וְזִין וּמְפָרְגִים
לֹון כְּדָקָא יָאוּת.

וְהַב, רִזָּא דְבִי דֵינָא בְּשֵׁמָא אֱלֹהִי"ם, לְמִידָן
כְּלָ עֲלָמָא, דְּהָא בְּדֵינָא קְאִי, וְעַל שְׁמָא
דָּא אַתְפְּרִי. וְכְלָא בְּרִזָּא דְשְׁמָלָא.

כְּלָהּ, כַּד אֲשְׁתַּלִּים בְּסִטְרָא דִימִינָא, דְאַתְקִיף
בַּהּ בְּרִזָּא דְשְׁמָא יְהו"ה, דְּהָא כְּדִין
אֵיהִי כְּלָה בְּחוּפָה, דְּעֲלָמִין פּוּלְהוּ בְּרַחְמֵי
כְּחִדְוָה בְּרַחֲמֵי בְּחַבְרָא חֲדָא. דְּהָא כְּדִין
וּגְלָה עַל רֵאשָׁה. כְּתִיב גְּלָה, דָּא אֵיהוּ מְקוּרָא
דְּצַדִּיק, דְּאַתְעַבִּיד, נְהַר פְּלַגְיוּ דְחִדְדָן עִיר
אֱלֹהִים, וְעַבִּיד פִּירִין וְאִיבִין, בְּשֵׁמָא דְאַתְקִרִי
צְבָאוֹת. מִתְחַמְמָא בְּתְרִיסַר תְּחוּמִין, לְאַרְבַּע
סְטֵרֵי עֲלָמָא.

וְשַׁבְעָה נְרוֹתֶיהָ עֲלֶיהָ, דָּא רִזָּא דְשְׁמָא עֵילָאָה
גְּלִיפָא, בְּרִזָּא דְשַׁבְעִין שְׁמַהֲן, דְאַתְקִרִי
בְּהוּ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְאִינוּן שְׁבַעָה קְיַמִין,
דְּעֲלָמָא קְאִים עֲלִיָּהוּ.

שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה, אֵלִין תַּתָּא, דְקִימִין
לְקַבְּלִיָּהוּן דְּעֲלָאֵי, וְכִלְהוּ אַחִיד
לְנִירוֹת אֲשֶׁר עַל רֵאשָׁה. שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה
מוּצְקוֹת, אֵלִין שְׁבַעָת יְמִים וְשַׁבְעָת יְמִים,
אֵלִין עֵילָאֵי וְאֵלִין תַּתָּא. דְמִתְחַבְּרָאן בְּחִדְוָא.
תּוֹ. שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה פּוּלְהוּ לְעֵילָא, בְּגִין דְּכִלְלִי
כָּל חַד בְּחַבְרִיָּה. וְאִי תִימָא, שִׁיתָא, אֵיהוּ
שְׁפִיר דְּכִלְלִי חַד בְּחַבְרִיָּה, חַד דְּאַשְׁתָּאר
כְּמָאן אַתְפְּלִי.

אַרְא כַּד סְלִקִין כְּלָהוּ לְתְרִיסַר, הֵוּא
דְקְאִים עֲלִיָּהוּ, דְאַשְׁלִים תְּלִיסַר,
אַתְפְּלִי בְּחַד דְקְיַמָא עֲלִיָּה, דָּאֵיהוּ דְרַגָּא

דְּכִלְהוּ כְּלִילֵן בֵּיהּ, וְדָא אֵיהוּ נְקוּדָה עֵילָאָה, דְּכִלְהוּ נְפִקוּ מְגִיָּה.

מֵאִיר לְתַתָּאֵי, וְזִין וּמְפָרְגִים
אוֹתָם כְּרֵאוּי.

וְהַב - סוּד בֵּית הַדִּין בְּשֵׁם שְׁל
אֱלֹהִי"ם, לְרוּן אָת כָּל הָעוֹלָם,
שְׁהֲרֵי בֵּין כָּא, וְעַל הַשֵּׁם הַזֶּה
נְבָרָא, וְהַכָּל בְּסוּד הַשְּׁמָאֵל.

כְּלָה - כְּשִׁמְשַׁלְמַת בְּצַד הַיָּמִין,
שְׁמַחְזִיק בַּהּ בְּסוּד שְׁל הַשֵּׁם
יְהו"ה, שְׁהֲרֵי אֲזִי הִיא כְּלָה בְּחַפָּה,
שְׁכַל הָעוֹלָמוֹת בְּרַחְמִים בְּחִדְוָה
בְּאַהֲבָה וּבְחַבְרוּ אַחַד. שְׁהֲרֵי אֲזִי,
וְגְלָה עַל רֵאשָׁה. כְּתוּב גְּלָה, זֶהוּ
מְקוֹר הַצַּדִּיק, שְׁנַעֲשֶׂה נְהַר פְּלַגְיוּ,
שְׁמֻשְׁמֻחִים עִיר אֱלֹהִים, וְעוֹשֶׂה
פְּרוֹת וְתוֹלְדוֹת בְּשֵׁם שְׁנַקְרָא
צְבָאוֹת. מְתַחַם בְּשְׁנַיִם עֶשֶׂר
תְּחוּמִים לְאַרְבַּעַת צַדֵּי הָעוֹלָם.
וְשַׁבְעָה נְרוֹתֶיהָ עֲלֶיהָ - זֶה הַסּוּד
שְׁל הַשֵּׁם הָעֵלְיוֹן הַחֲקוּק בְּסוּד
שְׁל שְׁבַעִים שְׁמוֹת, שְׁבַהֲם נְקַרָּא
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם שְׁבַעָה
עֲמוּדִים שְׁעֲלֵיהֶם עוֹמֵד הָעוֹלָם.
שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה - אֵלוּ הַתְּחוּמוֹתִים
שְׁעוֹמְדִים כְּנֻגְדֵם שְׁל הָעֵלְיוֹנִים,
וְכִלְם אוֹחוּ לְנִירוֹת אֲשֶׁר עַל
רֵאשָׁה. שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה מוּצְקוֹת -
אֵלוּ שְׁבַעָת יְמִים וְשַׁבְעָת יְמִים,
אֵלוּ עֵלְיוֹנִים וְאֵלוּ תַּתָּאֵי, שְׁמַתְחַבְּרִים יַחַד.

עוֹד, שְׁבַעָה וְשַׁבְעָה כְּלָם לְמַעְלָה,
מְשׁוּם שְׁכַל אַחַד כְּלוּל בְּחַבְרוּ.
וְאַם תֵּאמַר שִׁשׁ? הוּא יָפָה,
שְׁכוּלֵל אַחַד בְּחַבְרוּ. הָאֶחָד
שְׁנַשְׂאָר בְּמִי נְכִלֵּל?

אַרְא כְּשִׁפְלָם עוֹלָים לְשְׁנַיִם עֶשֶׂר,
אוֹתוֹ שְׁעוֹמֵד עֲלֵיהֶם, שְׁמֻשְׁלִים
שְׁלֶשָׁה עֶשֶׂר, נְכִלֵּל בְּאַחַד שְׁעוֹמֵד
עֲלָיו, שְׁהוּא הַדְּרָגָה שְׁכַלְם
כְּלוּלִים בַּהּ, וְזוֹ הִיא הַנְּקֻדָּה
הָעֵלְיוֹנָה, שְׁכַלְם יְצָאוּ מִמֶּנָּה.

דְּכִלְהוּ כְּלִילֵן בֵּיהּ, וְדָא אֵיהוּ נְקוּדָה עֵילָאָה, דְּכִלְהוּ נְפִקוּ מְגִיָּה.

תנו. תריין דרגין אינון, וכל חד איקרי שבעה.
 חד איהו עלמא דאתי, דאיהו שבעה,
 ואקרי שבעה, דכתיב (מ"א ו' ל"ח) ויבנהו שבע (דף
 עו ע"ב) שנים. וחד איהו צדיק, דאקרי שבעה,
 ואיהו שבע דכתיב (משלי כד טז) כי שבע יפול צדיק
 וקם.

ואלין תריין כתרין, מוצקות לגרות. חד מסטרא
 דא, וחד מסטרא דא. ואף על גב דאינון
 במניינא דאינון גרות, ועם כל דא, שבחא
 מאלין, תריין, דאינון שבעה ושבעה (למוצקות),
 דמוצקות לגבייהו. דאינון גרות דקא נהרין
 על רישא דההוא מנורה, וההוא מנורא קא
 מנהרא מחילא דילהון, לסלקא לגביה עילא.
 וכד סלקא, סלקא מדרגא לדרגא, ומפתרא
 לכתרא, עד דאתחדא פלא לעילא, ורזא דא,
 שיר השירים אשר לשלמה.

שיר השירים, על פומא דאליהו אתגזר, ברשו
 עילאה. שיר השירים, שבחא דשבחין,
 למלכא דשלמא דיליה. בגין דאיהו אתר דבעי
 חדוה, דלא אית תמן רוגזא ודינא. דהא עלמא
 דאתי, פולא איהו חדוה, ואיהו חדי לכולא.
 ובגין כף משדר חדו וחדוה לכל דרגין.

כמו דאצטריף אתערו דחדוה לאתערא מהאי
 עלמא לעילא. הכי אצטריף לאתערא
 חדוה וחידו, מעלמא דסיהרא, לגבי עלמא
 עילאה. ובגין כף עלמין קיימין בדוגמא חדא,
 ואתערו לא סלקא אלא מתתא לעילא.

שיר תתרו סימן, באתון גליפאן דשמא
 קדישא, זעו ורת"ת דכל עלמין, וכל
 נוקבין דתהומא רבא, עד דהאי פשיטו
 דרוחא, אתער (נ"א ע"א) לגבי תרעא קדמאה
 דלסטור מזרח. ההוא מארי דעינין, בחמש
 הראשון שלצד מזרח. אותו בעל העינים עם חמש מאות

עוד, שתי דרגות הן, וכל אחת
 נקראת שבעה. אחד הוא העולם
 הבא, שהוא שבעה, ונקרא
 שבעה, שכתוב ויבנהו שבע
 שנים. ואחד הוא צדיק, ונקרא
 שבעה, והוא שבע, שכתוב (משלי
 כד) כי שבע יפול צדיק וקם.

ושני הפתרים הללו מוצקות
 לגרות, אחד מצד זה ואחד מצד
 זה. ואף על גב שהם במנין של
 אותם הגרות, ועם כל זה, השבח
 מאלו השנים, שהם שבעה
 ושבעה (למוצקות), שמוצקות
 אליהם. שאותם הגרות שמאירים
 על ראש אותה המנורה, ואותה
 מנורה מאירה מפנים, לעלות
 אליו למעלה. וכשעולה, עולה
 מדרגה לדרגה ומפתר לכתר, עד
 שהכל מתאחד למעלה, וזה סוד
 שיר השירים אשר לשלמה.

שיר השירים, על פי של אליהו
 נגזר, ברשות עליונה. שיר
 השירים, השבח של השבחים,
 למלך שהשלום שלו. משום
 שהוא מקום שרוצה שמחה,
 שאין שם רגז ודין. שהרי העולם
 הבא, הכל הוא שמחה, והוא
 משמח את הכל, ומשום כף
 שולח חדוה ושמחה לכל
 הדרגות.

כמו שצריף התעוררות של
 שמחה להעיר מהעולם הזה
 למעלה, כף צריף לעורר שמחה
 וחדוה מעולמא של הלכנה אל
 העולם העליון. ומשום כף
 העולמות עומדים בדגמא אחת,
 ואין התעוררות עולה אלא
 מלמטה למעלה.

שיר תתרו סימן, באותיות
 חקוקות של השם הקדוש, זעה
 ורת"ת של כל העולמות, וכל
 נקבי תהום רבה, עד שהתפשטות
 הרוח הזו מתעוררת (כנסת) לשער
 מפתחות של היכלות, והרי הוא

מאה מפתחאן דהיכלין, והא איהו בגליפו
 דשמא קדישא, דתריסר אתון, דטאסין ביה
 תשע סרי משריין מלהטן דנורא.

וההוא מארי דעינין, לקיט גומרין דאשא,
 שייפי נוורא, ועאלין גו ההוא היכלא
 דאתקרי זבול, היכל דתמן כל שבחין אתסדרן
 לסלקא לעילא. ועל דא פתיב (מ"א ח"ג) בנה בניתי
 בית זבל לך. ואיהו היכלא, דאית בה תתרו
 דרגין, דסלקן בשבחי דתושבחתא, ובגו
 פולהו אית חד דרגא פנימאה מכולהו,
 דאתבריר רחימו דהאי תושבחתא, ברירו
 דנקודא תתאה. וכד אתבריר מגו פולהו,
 סלקא לעילא ברזא דשיר, ואיקרי שיר
 השירים, וסלקא מפל אינון שבחין, ואתבריר
 מכולהו.

בתוב (שס ט) והבית בהפנתו אכן שלמה וגו',
 והבית בהפנתו, כד הווי דבר ונוקבא
 פחדא מתחברא, כדן אכן שלמה, אשתלימת
 כמה דאצטריף. ולא אשתלימת, עד דהות
 מסע, דנסע (נ"א דכס) לה קודשא ברין הוא,
 ואתקין לה, וקשיט לה, ואיתי לה לגבי
 דאדם, וכדין נבנה, ואשתלימת מכולא.

וכד אתחברו דא עם דא, כל רוחין אוחרנין,
 וכל זינין בישין, אתעברו מתמן, ולא
 אתקריבו למקדשא. הדא הוא דכתיב, (שס
 ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בפית
 בהפנתו. דהא פולהו עאלו גו נוקבא דתהומא
 רבא. פיון דאתבני בי מקדשא לתתא, ואתתקן
 היכלא על בורייה, כדין אתגלי שיר השירים,
 דאצטריף לאתחברא מקדשא במקדשא.

כד הוה משה במדברא, בגין חוביהון
 דישראל, זיוגא דמשה הות מתחברא
 ביה, באחורא דהוד (דק"ו) דכר ונוקבא

בחקיקת השם הקדוש של שתיים
 עשרה אותיות ששטים בו תשעה
 עשר מחנות לוחטים של אש.
 ואותו בעל העינים לוקט גחלי
 אש, איברי האש, ונכנסים לתוף
 אותו ההיכל שנקרא זבול, ההיכל
 ששם מסתדרים כל השבחים
 לעלות למעלה, ועל זה כתוב
 (מלכים-א ח) בנה בניתי בית זבל לך.

והוא ההיכל, שיש בו תתרו
 דרגות שעולות לשבחי
 התשפחת. ובתוף כלם יש דרגה
 פנימית אחת מפלן, ששם נבחרת
 אהבת התשפחת הזו, בחירת
 הנקודה התחתונה. וכשנכר
 מתוף כלם, עולה למעלה בסוד
 השיר, ונקרא שיר השירים,
 ועולה מפל אותם השבחים,
 ונבחר מפלם.

כתוב (שס ט) והבית בהפנתו אכן
 שלמה וגו'. והבית בהפנתו,
 כשהיו זכר ונקבה יחד מחברים,
 אזי האבן השלמה נשלמה כמו
 שצריף. ולא נשלמה, עד שהיה
 מסע, שהסיע (שפס) אותה הקדוש
 ברוך הוא, ותקן אותה וקשט
 אותה, והביא אותה אל האדם,
 ואז נבנה, ונשלמה מהכל.

וכשהתחברו זה עם זה, כל
 הרוחות האחרות וכל המינים
 הרעים עברו משם, ולא קרבו
 למקדש. זהו שכתוב (שס) ומקבות
 והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע
 בפית בהפנתו. שהרי כלם נכנסו
 לתוף גקב תהום רבה. פיון
 שנבנה בית המקדש למטה
 ונתתקן ההיכל על בריו, אז
 התגלה שיר השירים, שהצטרף
 להתחבר מקדש במקדש.

כשהיה משה במדבר, משום
 חטאי ישראל, הזווג של משה
 היתה מתחברת בו, באחור של
 ההוד (שה"ו) זכר ונקבה מחברים

מתחבראן פחדא. פדין, והבית בהבנותו, זעיר זעיר.

כד עברו ישראל ית ירדנא, ומשה אתפניש, נהר (נ"א נהר) לה קודשא בריה הוא, ואתקין לה במשפן שילה, עד דאשתלימת בבי עלמין, ואתחברת במלך שלמה, והו עלמין אפין באפין. פדין, אכן שלמה מסע נבנה. מסע: דלא הות באתר חד קביע, אלא אתעקר ואשתיל, וכדין נבנה פדקא יאות.

וכר זייגין פישין, וכל רוחין פישין, פדין אתעברו מעלמא, ולא שליטו פלל, הדא הוא דכתיב, ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בפית בהבנתו.

בההיא שעתא, כד אתעברו פולא מעלמא, ואשתארת אתתא בבעלה אפין באפין, פדין אתגלי שיר השירים. ודא איהו שיר השירים אשר לשלמה, בלא ערבוביא פלל. אשר לשלמה, אפין באפין. אשר לשלמה, דאתעקר ואשתיל באתר דשלמא פולא דיליה.

חדרי ר' שמעון. אמר ליה אליהו, רבי אימא מילך, ואנא אבתרך, דהא מיני ומינך תסתיים מלתא. ורשו אתיהיב לן מעם עתיקא דכולא, דיתגלו רזין אלין מתתא ומעילא. אנת לקביל תתאי. ואנא לקביל עילאי.

ובחייך רבי, רבו יתיר אית לך, דכל מילך יפתבון לעילא קמי עתיק יומין, ומיליי לא יפתבון לעילא, אלא בהאי עלמא יפתבון מיליי, על ידך. מילך יהון פתיבין לעילא, ומיליי פתיבין לתתא. זכאין אתון צדיקייא בהאי עלמא, וזכאין אתון בעלמא דאתי.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר

יחד. אז, והבית בהבנתו, מעט מעט.

בשעברו ישראל את הירדן ומשה התפנס, האיר (ספ) אותה הקדוש ברוך הוא, והתקין אותה במשפן שילה, עד שהשתלמה בבית עולמים והתחברה במלך שלמה, והיו העולמות פנים בפנים. אז, אכן שלמה מסע נבנה. מסע - שלא היתה במקום אחד קבוע, אלא נעקר ונשתל, ואז נבנה פראוי.

וכר המינים הרעים, וכל הרוחות הרעות, אז עברו מן העולם ולא שליטו כלל. זהו שכתוב (שם) ומקבות והגרזן כל פלי ברזל לא נשמע בפית בהבנתו.

באותה השעה, כשפלם עברו מן העולם ונשארה האשה עם בעלה פנים בפנים, אז התגלה שיר השירים, וזהו שיר השירים אשר לשלמה, בלי ערבוביא פלל. אשר לשלמה, פנים בפנים. אשר לשלמה, שנעקר ונשתל במקום שהשלום כלו שלו.

שמח רבי שמעון. אמר לו אללהו: רבי, אמר דבר, ואני אחרך, שהרי ממני וממך יתברר הדבר, ונתנה לנו רשות מעם העתיק של הכל שיתגלו הסודות הללו ממטה וממעלה. אתה כנגד התחתונים - ואני כנגד העליונים. ובהיך רבי, חשיבות יתרה יש לך, שכל דברך יפתבו למעלה לפני עתיק המים, ודברי לא יפתבו למעלה, אלא בעולם הזה יפתבו דברי על ידך. דבריך יהיו כתובים למעלה, ודברי יהיו כתובים למטה. אשריכם הצדיקים בעולם הזה, ואשריכם לעולם הבא.

פתח רבי שמעון ואמר, שיר השירים אשר לשלמה. כתוב

לשלמה. פתיב (תהלים קכו ו) הלוך ילך ויבכה נשא משך הירע וגו'. בכמה זמנין הקדוש ברוך הוא אוכח לון לישראל, לאהדרא לון פתיבכתא לגביה, למהך באורח מישר, בגין לאסתלקא בגווייהו. דהא כד ישראל זכאין, ואזלין באורח מישר, כפיכול, סילוקא איהו לקודשא בריה הוא עמהון, בכל עמין דעלמא. כד ישראל זכאין, ואזלין באורח מישור, סליק לון קודשא בריה הוא על כל בני עלמא, וכולהו אודן ומשבחן ליה, ולא אינון בלחודייהו, אלא אפילו עילאין לעילא, כולהו אודן ליה בגינייהו דישראל. ולא דא בלחודוי, אלא איהו אסתלק ביקריה, בגינייהו דישראל ממש. ולא דא בלחודוי, אלא אפילו ישראל ממש, מסתלקי ביקריה דקודשא בריה הוא לעילא ותתא.

הא חזי, בשעתא דישראל זכאין, כורסא יקרא דלעילא אסתליק לעילא לעילא, בכמה חדוון, בכמה רחימו, ומתחברן עלמין בחדווא, וכולהו אתברכן מעמיקא דנחלין, ועלמין כולהו אשתקיין, ואתברכאן ואתקדשאן (דף טו ע"א) בכמה ברכאן, בכמה קדושיין, וקודשא בריה הוא חדי עמהון, בחדווא בשלימו.

ובשעתא דישראל לאו אינון זכאין, כולא איהו בהפוכא. ועם כל דא רחימו דקודשא בריה הוא לא אתמנע מנייהו, וכורסאי דיליה יתבא עלייהו, כאמא על בנין, ולא אתמנעת מלמתבע עלייהו רחמי.

ובהאי קלא סלקא לעילא, בגין דרעותא דיליה מאן דאוליה סניגוריא על בנוי. מנא לן, ממשא, דאסתלק בסליקו על דאוליה זכו עלייהו דישראל. הדא הוא דכתיב, (שמות לד טט)

(תהלים קכו) הלוך ילך ויבכה נשא משך הירע וגו'. כמה פעמים הקדוש ברוך הוא הוכיח את ישראל להחזירם בתשובה אליו, ללכת בדרך ישרה, כדי להתעלות בתוכם. שהרי כשישראל צדיקים והולכים בדרך ישרה, כפיכול זו עליה לקדוש ברוך הוא עמהם עם כל העמים של העולם. כאשר ישראל צדיקים והולכים בדרך ישרה, מעלה אותם הקדוש ברוך הוא על כל בני העולם, וכלם מודים ומשבחים אותו, ולא הם בלבדם, אלא אפלו העליונים למעלה, כלם מודים לו בשביל ישראל. ולא זה בלבדו, אלא שהוא מתעלה בכבודו בשביל ישראל ממש. ולא זה בלבדו, אלא אפלו ישראל ממש מתעלים בכבודו של הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה.

בא וראה, בשעה שישראל צדיקים, כסא הכבוד שלמעלה מתעלה למעלה למעלה, בכמה שמחות, בכמה אהבה, ומתחברים העולמות בשמחה, וכלם מתברכים מעמק הנחלים, וכל העולמים נשקים ומתברכים ומתקדשים בכמה ברכות, בכמה קדושים, והקדוש ברוך הוא שמח עמהם בשמחה בשלמות. ובשעה שאין ישראל צדיקים, הפל הוא בהפוך. ועם כל זה, אהבת הקדוש ברוך הוא לא נמנעת מהם, וכסאו יושב עליהם כאם על הפנים, ואין נמנעת מלבקש עליהם רחמים.

ובקור' הזה עולה למעלה, משום שרצונו מי שלמד סגוריה על בניו. מנין לנו? ממשא שהתעלה בעליה על שלמד זכות על ישראל. זהו שכתוב (שמות לד) ומשה לא ידע פי קרן עור פניו. מתי התעלה לכבוד הזה?

בשחטאו ישראל, ולמד עליהם זכות.
 כמו כן פתוב הלוח ילף ובכה, על חטאי ישראל. מה זה נשא משך הזרע? זהו סוד פסא הכבוד, שנוטל משיכה של זרע קדש עליון לעשות פרות ותולדות בעולם הזה.
 ובשמתעלית בקול של ישראל, אף על גב שאינם צדיקים, עם כל זה הקדוש ברוך הוא מעלה אותה, ומשקה אותה מהשקאת הנחל העמוק, ונשפלים מפל הצדדים. אזי, בא יבא ברנה, מתוך אותה שלמות ובכחות וקדשות שנושפלתמה. בראשונה - הלוח ילף ובכה, על חטאי ישראל. כששבו - בא יבא ברנה. בשעה שבנה שלמה את בית המקדש והשפלים העולם התפתחו כמו שהעולם העליון, כל ישראל היו צדיקים והתעלו בכמה דרגות עליונות, ואז התעלה פסא הכבוד בשמחה, בכמה שמחות ובכמה עלויות.
 ואז שיר השירים אשר לשלמה, עלה בשמחה וירידה בשמחה. כל העולמות בשמחה, והחבור בשמחה. שיר - לקדוש ברוך הוא. השירים - לעליונים ולתחתונים. אשר לשלמה - החבור של כל העולמות בשמחה, למלך שהשלוס פלו שלו. על פי אליהו נגזר.
 שיר השירים, כתוב (דברים כח) יפתח ה' לך את אוצרו הטוב וגו'. בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא בראשונה שיתים עליונים, שהם מקורות, להוריד בהם גשמי בכחות, והקדשות העליונות שלמעלה. והם נוטלים בראשונה ממקור החיים, מהמקום העליון שציצאו משם.

ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. אימתי אסתליק ליקרא דא. פד חאבו ישראל, ואוליף עלייהו זכו.
 בגוונא דא פתיב, (תהלים קכו) הלוח ילף ובכה, על חוביהון דישראל. מאי נושא משך הזרע. דא רזא דכורסייא דיקרא, דאיהו נטיל משיכו דזרע קודשא עילאה, למיעבד פירין ואיבין בהאי עלמא.
 ובר אסתליקת בקלא דישראל, אף על גב דלאו אינון זפאין, עם פל דא, קודשא בריה הוא אעלי לה, ואשקי לה, משקיו דנחלא עמקא, ואשתלים מפל סטרין. כדין, בא יבא ברנה, מגו דההוא שלימו ובכחאן וקדושין דאשתלימת. בקדמיתא, הלוח ילף ובכה, על חוביהון דישראל. פד תבו, בא יבא ברנה.
 בשעתא דבנה שלמה בי מקדשא, ואשתלים עלמא תתאה בגוונא דעלמא עילאה, ישראל פוליהון הוו זפאין, ואסתלקו בכמה דרגין עילאין, וכדין אסתלק פורסייא דיקרא בכדורה, בכמה חדוון, בכמה עליון.
 וכדין שיר השירים אשר לשלמה, סליקו בכדווא, ונחיתו בכדווא. עלמין פוליהו בכדווא. וחיבורא בכדווא. שיר, לקודשא בריה הוא. השירים, לעילאין ותתאין. אשר לשלמה, חבורא דעלמין פוליהו בכדווא, למלכא דשלמא פלא דיליה. על פומא דאליהו אתגזר.
 שיר השירים, פתיב (דברים כח) יפתח ה' לך את אוצרו הטוב וגו'. בשעתא דברא קודשא בריה הוא עלמא, ברא בקדמיתא, שיתין עילאין, דאינון מקורין, לנחתא בהון גשמיא דברכין, וקדושין עילאין דלעילא. ואינון נטלו בקדמיתא ממקורא דחיי, מאתר עילאה דנפקו מתמן.

דחא בקדמיתא עד לא איתברי עלמא, סליק ואתגלי חד רעותא, דאיכרי מחשבה סתימא, ושוי פולא בהיא מחשבה סתימא, וכל מאי דהוה ויהוי. ומההוא מחשבה סליק רעותא למברי עלמא, ונפק נביעו דיק, פליל סתימו דמחשבה, ודא לא אשתמע לבר, ולא אתגליא. ואית ביה אסתפלותא דחכמתא, לחכימי לפא אתמסר, בגין דלא אתגליא לבר. מההוא (מהא) נביעו נפקי חמש מקורין, וחד סתימא, וחד דכניש פולא. ואינון מקורין הוו, פד אתברי עלמא. כמה דאתאמר (בראשית א) בראשית ברא אלהים. בראשית: ברא שית. דא שית, מקורא דכניש פל מקורין, למיזן עלמין.
 את השמים, אלין אינון שית מקורין עילאין דלעילא, (פ"א דעליהו) למיהב להאי שית. מיומא דאתברי עלמא, עד דאתבני בי מקדשא, הוו סתימין, ולא אתפתחו פלל.
 ואי תימא אברהם הוה בעלמא. הא כתיב (שם י"ב) ויהי רעב בארץ. יצחק, (שם כו א) ויהי רעב בארץ מלבד הרעב וגו'. ויעקב, הא כתיב (שם מא נד) ויהי רעב בכל הארצות. משה, הא בכמה דוכתיין פתיב (במדבר א ד) מי יאכילנו. (שמות טו א) להמית את כל הקהל הזה ברעב. (שם יח ג) ויצמא שם העם למים. (במדבר כב) ולא היה מים לעדה.
 והושע, אף על גב דעאלו לארעא, פתיב (יהושע ה יב) וישבת המן ממחרת באכלם מעבור הארץ. בימי השופטים פתיב, (רות א א) ויהי בימי שפט השופטים ויהי רעב בארץ. בדרך פתיב (שמואל ב כא) ויהי רעב בימי דוד.
 מאי טעמא פל דא. בגין דאינון שיתין לא אתפתחו, ועלמא אתון מתמציתא דחיק,

שהרי בראשונה, טרם שנברא העולם, עלה והתגלה רצון אחד, שנברא מחשבה נסתרת, ושם את הכל במחשבה הנסתרת ההיא, וכל מה שהיה ויהיה. ומאותה המחשבה עלה רצון לברא את העולם, ויצא מעין דק שכולל סתר המחשבה, וזה דין נשמע בחוץ ולא התגלה. ויש בו הסתפלות של חכמה, לחכמי הלב נמסר, כי לא התגלה בחוץ. מההוא (מנה) יוצאים חמשה מקורות, ואחד נסתר, ואחד שמכנס הכל. ואותם המקורות היו שנברא העולם, כמו שנאמר בראשית ברא אלהים. בראשית: ברא שית. זה שית, המקור שפונס את כל המקורות לזון העולמות.
 את השמים - אלה הם ששה מקורות העליונים שלמעלה, (שעליהם) לתת לשית הזה. מיום שנברא העולם ועד שנבנה בית המקדש היו סתומים, ולא נפתחו פלל.
 ואם תאמר שאברהם היה בעולם - הרי כתוב (בראשית ב) ויהי רעב בארץ. יצחק - ויהי רעב בארץ מלבד הרעב וגו'. ויעקב - הרי כתוב (שם מא) ויהי רעב בכל הארצות. משה - הרי בכמה מקומות כתוב, מי יאכילנו. להמית את כל הקהל הזה ברעב. (שמות יז) ויצמא שם העם למים. (במדבר כ) ולא היה מים לעדה.
 והושע - אף על גב שנכנסו לארץ, כתוב (יהושע ה) וישבת המן ממחרת באכלם מעבור הארץ. בימי השופטים כתוב (רות א) ויהי בימי שפט השופטים ויהי רעב בארץ. בדרך פתיב (שמואל ב כא) ויהי רעב בימי דוד.
 מה הטעם של כל זה? משום שאותם השיתים לא נפתחו,

כל התשבחת של שיר השירים, למלך שהשלוט כלו שלו, והיחוד שהכל מתיחד הוא במקום הזה, משום שהוא נוטל כל תשוקת כל האיברים וכל הענוגים וכל הפסופים העליונים, ומכנס הכל לתוכו.

ועד זה הוא נקרא אחד, שלמה המלך בסוד של רוח הקדש. כששורה עליו אותה רוח הקדש, רצה לחבר הכל ברצון שלם כראוי וליחד הכל בחביבות ברצון, להיות אחד למעלה ולמטה. ועל זה אמר הכתוב (זכריה ד) 'יהיה ה' אח"ד ושמו'ו אח"ד. ישקני מנשיות פיהו וגו' (שיר א). כתוב (יחזקאל א) וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פניו. הפסוק הזה נאמר בקשר של רבי אלעזר. וארא החיות - הסוד של ישראל סבא, החבל בחקיקותיו בימין ובשמאל.

שרשה ושמים קשורים זה עם זה - דרום מזרח וצפון, יה"ו, פנים נסתרים, לא שולטת העין לראות, וכאן אומר וארא?

א"ל הנה מסתפל מתוך האור שלא מאיר כמו מי שרואה בעששית בתוך העינים הנסתרים, כשמנצנצים בתוך אותה העששית. לזהט להט לפי שעה, ולא עומד בקיים.

מתנגדים נוצצים לפי השעה הזו, ונכנס הניצוץ זה בזה. אחד עולה ויורד, ומתחזק בצד הדרום, בסוד של האות יו"ד. מתחזק ונכנס בצד הצפון ומתגלגל בקשריו, ונכנס ועולה בסוד של האות ט', ונגזו. זהו שכתוב (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב, שנוצץ ולוהט בחקיקות פאות ט', וגזו אותו.

הסוד של האות זהו נסתר בסתר, יוצא ממנו כל הניצוץ והזהר אשרי מי שרואה

נציצות וזהרא, דנהיר ונציץ. זפאה איהו מאן דחמי לה בחלמיה, דא אכסדרה דמינה נציץ נציצין, פשיט וכניש.

וחד סליק ונחית, ואתתקף בסטר מזרח, ברזא דאת ט' ואת יו"ד. אתפשיט מתרין סטרין, ומתגלגלא בארבע, תרין לעילא, פירותא דאבא ואימא. ואית תרין מתרין סיטרין, מסטר דרום וצפון, מתיישבא בכולהו. ואיהו רתיכא עילאה, בארבע סטרין.

(יחזקאל א טו) אופן אחד בארץ אצל החיות, דא איהו רתיכא תתאה, כלילא בארבע סטרין. רתיכא עילאה, דאיהו רזא דארבע סטרין, פשיט נהירו מתלת סטרין, חד דיליה דאתחברו ביה ירותא דאבא ואימא, דהו תרין, ומתחברן לחד. ותרין מתרין סטרין. פשיט נהירו דמזרח, האי רתיכא תתאה גליפן חד, לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה, ואתנהיר מיניה. וכד אתנהיר ההוא פן מההוא נהירו, כדין ההוא פן איקרי אדנ"י. ואיהו שליט ורבוץ בשלטנו דנהירו רב. וההוא פן פיון דמקבל ההוא נהירו, אתעביד ליה (פתיחיה) היכלא, ונגזו ליה בגויה, ובגיניה אתעביד אדון רבוץ ושליט.

פשיט זהירו דדרום, האי רתיכא תתאה גלי פן חד לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה ואתנהיר מגיה. וכד אתנהיר ההוא פן מההוא נהירו, כדין ההוא פן איקרי אל. ואיהו שליט לאוטבא לעלמא ברחמי. ולמיהב מזונא לכל חד וחד כדקא יאות.

פשיט נהירו דצפון, האי רתיכא תתאה גלי פן חד לגבי דההוא נהירו, ומקבלא ליה, ואתנהיר מגיה. וכד ההוא פן אתנהיר מגיה, כדין ההוא פן איקרי אלהים. ואיהו

אותה בחלומו, זו האקסדרה שפמנה נוצצים הניצויות, מתפשט ומתכנס.

ואחד עולה ויורד, ומתחזק בצד מזרח, בסוד האות ט' והאות יו"ד. מתפשט משני צדדים, ומתגלגל בארבעה, שנים למעלה, כמו הירשה של אב ואם. ושנים משני צדדים, מצד דרום וצפון, מתישב בכלם. והוא המרפכה העליונה, בארבעה צדדים. אופן אחד בארץ אצל החיות - זוהי המרפכה העליונה, הקלולה בארבעה צדדים.

המרפכה העליונה, שהיא הסוד של ארבעה צדדים, פושטת אור משלשה צדדים. אחד שלו שהתחברו בו ירשת האב והאם, שהיו שנים ומתחברים לאחד, ושנים משני צדדים.

מתפשט אור המזרח, המרפכה התחתונה הזו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשמאיר אותו הפן מאותו האור, אני אותו הפן נקרא אדנ"י. והוא שולט ורבוץ בשלטון של אור גדול. ואותו הפן, כיון שמקבל אותו האור, נעשה לו (פתיחיה) היכל, ונגזו אותו בתוכו, ובשבילו נעשה אדון רבוץ ושליט.

מתפשט זהו הדרום, המרפכה התחתונה הזו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשאותו הפן מאיר מהאור ההוא, אז אותו הפן נקרא אל, והוא שולט להטיב לעולם ברחמים, ולתת מזונות לכל אחד ואחד כראוי.

מתפשט אור הצפון, המרפכה התחתונה הזו מגלה פן אחד לאותו האור, ומקבלת אותו, ומאירה ממנו. וכשאותו הפן מאיר ממנו, אז אותו הפן נקרא

למלכא דשלקמא פולא דיליה, וייחודא דקא מתייחד פולא, באתר דא איהו. בגין דאיהו נטיל כל תיאובתא דכל שייפין, וכל עינוגין, וכל פיסופין עילאין, וכניש פולא לגויה.

ועד דא איקרי איהו אחד, שלמה מלכא ברזא דרוח קודשא. כד שרא עליה ההוא רוח קודשא, בעא לחברא פולה ברעותא שלים כדקא יאות, ולייחדא כולא בחביבו ברעותא, למיהוי חד עילא ותתא. ועל דא אמר קרא, (זכריה יד טו) יהיה ה' אח"ד ושמו'ו אח"ד.

ישקני מנשיות פיהו וגו'. כתיב (יחזקאל טו א) וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פניו. האי קרא בקיטורא דרבי אלעזר אתמר. וארא החיות, רזא דישראל סבא, קפטירא בגליפוי בימינא ובשמאלא.

תלת רשימין קטורין דא עם דא, דרום מזרח וצפון, יה"ו, אפין סתימין, לא שליט עינא למחמי, והכא אמר וארא.

ארא, הנה מסתפל מגו נהורא דלא נהרא, כמאן דחמי בעששיתא, גו עיינין סתימין, כד מנצצן גו ההוא עששיתא. להיט להיטו לפום שענתא, ולא קאים בקיומא.

מתגלגלין נציצין לפום האי שענתא, ועאל נציצו דא בדא. חד סליק ונחית, ואתתקף בסטר דרום, ברזא דאת יו"ד. אתתקף ועאל בסטרא דצפון, ומתגלגל בקוטרוי, ועאל וסליק ברזא דאת ט', ואתנגזו. הדא הוא דכתיב, (בראשית א ד) וירא אלהים את האור כי טוב. דנציץ ולהיט בגליפין באת ט', ונגזו ליה.

רזא דאת דא סתימא בסתימו, נפיק מיניה כל הסוד של האות זהו נסתר בסתר, יוצא ממנו כל הניצוץ והזהר

שליט, רבון, למידן עלמא בדינא, ולמיהב דינא לכל מאן דאצטרין, ולאנתהגא כולא בדינא.

עד הכא אנפין עילאין ואנפין תתאין, ברזא דתלת בתלת מתחבראן, ואתפלילו אלין באלין. פן חד דאשתאר מרתיכא תתאה, כולא שאלין עליה אופן, אן איהו פן חד דאשתאר. הדר ואמר באן אתר הוא, בארין. בגין דלא ישתארון תתאין בלא אשגחותרא אפילו רגעא חדא. ההוא פן, פד אתפלילו כולהו תלתא אחרנין, האי פן נטיל מכולהו, ואתפלילו בכלהו, ואיהו בלחודוי בכלהו, בגין לאשגחא בטיבו על כל בני עלמא. והאי פן משבח תדיר, ואתערת אתערו לגבי אינון דלעילא דעלה. ואינון דלעילא דעלה, מתערי לגבי אינון עילאין דלעילא. ואינון עילאין דלעילא, מתערין לגבי עילא, ואתקשרי דא בדא עד אין סוף.

והאי פד אתער באתער דאינון פנים, באינון נשיקין עילאין, למהוי דביקי ברזא עילאה, ולאשלאמא ולמיזן כל עלמין, למהוי כל עלמין כולהו בחדוא. פמא דאת אמר, ישקני מנשיקות פיהו פי טובים דידך מיין. ישקני מנשיקות פיהו. על פומא דאליהו אתגזר. כתיב (בראשית ד) והאדם ידע את חנה אשתו ופתר ותלד את קין וגו'. והאדם, דא אדם קדמאה, טפסירא (טפירא), בגליפוי דקיקין עילאין. ידע, מה דלא אשתמודע בה מקדמת דנא. ידע למהוי אנפין באנפין. פד אסתפלן אנפין באנפין לשימושא, פדין כתיב ידע. ידע לאשקאה לה, למיזרע בה זרעא, למעבד תולדין. האי לטב, באתערו דאשגחותרא לתתא.

אלהים. והוא שליט, רבון, לדון את העולם בדין, ולתת דין לכל מי שצריך, ולהנהיג הכל בדין.

עד כאן פנים עליונים ופנים תחתונים, בסוד של שלש בשלש מתחברים, ואלו באלו נכללים. פן אחד שגשאר מהפרכה התחתונה, כלם שואלים עליו אופן, איה הוא הפן האחד שגשאר?

חזר ואמר באיזה מקום הוא? בארין. כדי שלא ישארו התחתונים בלי השגחה אפלו רגע אחד. אותו הפן, כשנכללו כל שלשת האחרים, הפן הזה נוטל מכלם, ונכללים בכלם, והוא לבדו בכלם, כדי להשיגית בטוב על כל בני העולם. והפן הזה משבח תמיד, ומעורר התעוררות אל אותם שלמעלה מעליו. ואותם שלמעלה מעליו מעוררים אל אותם העליונים שלמעלה. ואותם העליונים שלמעלה מעוררים אל מעלה, ונקשרים זה עם זה עד אין סוף.

וכשזה מעורר בהתעוררותו של אותם הפנים, באותן נשיקות העליונות, ולהשלים ולזון את כל העולמות, שכל העולמות יהיו בשמחה, כמו שגאמר, ישקני מנשיקות פיהו פי טובים דידך מיין.

ישקני מנשיקות פיהו - על פיו של אליהו נגזר. כתוב (בראשית ד) והאדם ידע את חנה אשתו ופתר ותלד את קין וגו'. והאדם - זה אדם הראשון, השר הממנה (הפס), בחקיקותיו הדקים העליונים. ידע מה שלא הפיר בה מקדם לכן. ידע להיות פנים בפנים. כשסתכלים פנים בפנים לשימוש, אז כתוב ידע. ידע להשקותה, לזרע בה זרע, לעשות תולדות. זה לטוב, בהתעוררותו של ההשגחה למטה.

מנדאתא נחש על חנה, (דף עח ע"א) אטיל בה זוהמא, וקין מההוא זוהמא נפיק. ואי תימא איך נפיק מתמן, והא כתיב והאדם ידע את חנה אשתו ופתר ותלד את קין, דמשמע דמאדם הוה, ולא מסטרא אחרא, ואת אמרת דאטיל נחש בה זוהמא ונפיק מיניה קין.

אליא, ודאי ההוא נחש אטיל בה זוהמא, ומההוא זוהמא אישאבי בה ההוא רוח בישא, וההוא הוה מכשפש במעהא, ולא הוה ליה גופא לאתפללא ביה, ולמיפק לעלמא. וכיון דאתא אדם, באתערו דההוא זוהמא, ואתחבר באתתיה, עבד ליה גופא לההוא רוחא בישא דהוה במעהא, ואתפליל בגויה, ונפק לעלמא בדיוקנא מעילא ותתא. ותנה אשגחת בהאי, ואמרת קניתי איש את ה'. עם ה'. ובגין כך, כל עובדוי דקין, הוה מההוא סטרא אחרא בישא. וכד אייתי קורבניה, מההוא סטרא בישא אייתי ליה. הדיא הוא דכתיב, (שם ד א) ויהי מקץ ימים, ולא כתיב ויהי מקץ ימין.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל (שם פסוק ב), וידאי ההוא רוחא בישא אתתפק ואתגבר בעובדא דקין, ואתבר חילא ותוקפא בהבל, ולא הוה לגביה כלום. עד הכא הוה בסטרא דזוהמא כולא.

ביון דאתא לבתר ואתייליד שת, אתבסם עלמא, בצדיקי וחסדי דהוה לבתר בעלמא. ש"ת: דא איהו סיומא דאלפא ביתא. ואף על גב דאתבסם, לא אעדיאו עקימו בישא מעלמא, אלא אתפפיא מקמי סטרא דמהימנותא, סיומא דאתון.

דהא עד הכא אתברי עלמא באתון דאורייתא, ולא אשתלימו אתון,

משכא נחש על חנה, הטיל בה זוהמה, וקין יצא מאותה זוהמה. ואם תאמר איך יצא משם, והרי כתוב והאדם ידע את חנה אשתו ופתר ותלד את קין? שמשמע שהיה מאדם, ולא מצד האחר, ואתה אמרת שהנחש הטיל בחנה זוהמה ויצא ממנו קין?

אליא ודאי שאותו נחש הטיל בה זוהמה, ומאותה זוהמה נשאב בה אותה רוח רעה, והוא היה מכשפש במעיה, ולא היה לו גוף להכליל בה ולצאת לעולם. וכיון שבא אדם, בהתעוררותו של אותה זוהמה, והתחבר עם אשתו, עשה גוף אל אותה הרוח הרעה שהיתה במעיה, ונכלל בתוכו, ויצא לעולם בדיוקן ממעלה ומטה.

וחנה השגיחה בזה, ואמרה קניתי איש את ה', עם ה'. ומשום כך, כל מעשי קין היו מאותו הצד הרע האחר. וכשהביא קרבנו, מאותו צד הרע הביא אותו. זהו שכתוב (שם) ויהי מקץ ימים, ולא כתוב ויהי מקץ ימין.

ותוסף ללדת את אחיו את הבל (שם) שודאי אותה רוח רעה התחזקה והתגברה במעשה של קין, ונשבר הכח והתקף של הבל, ולא היה אליו כלום. עד כאן היה בצד של כל הזוהמה.

ביון שבא לאחר כך ונולד שת, התבסם העולם בצדיקים וחסידים שהיו אחר כך בעולם. שת, זהו סיום של אלפא ביתא. ואף על גב שהתבסם, לא הסירו העקלתון הרע מן העולם, אלא נכנע מלפני צד האמונה, הסיום של האותיות.

שדרי עד כאן נברא העולם באותיות התורה, ולא נשלמו

עד דאתיליד שת. פיון דאתיליד שת, אשתלימו כל עובדין דלעילא ותתא, ברזא דאתון. כדין אתבסם עלמא, דאשתלים תיקונוי. מפאן ולהלאה, שארי עלמא לאתנהגא כפום מישר אורחוי.

שירותא דקא שארי, מאינון אתון דאשתבין בקדמיתא. אדם, שארי באל"ף, וסיים במ"ם. ולבתר דסיים אלפא ביתא בשת, אתהדרו אתון אנו"ש, אל"ף פמלקדמין, נ' דאיהו פתר מ' דאשתביק מאדם. ש', שירותא דאתון דש"ת. נטיל אתון מהאי ומהאי. ו' דיוקנא דאדם, לאתחזאה, דהא משת אתיחסו דרין בעלמא באורח מישר, פדקא יאות.

וברזא דאתון אתבני כולא. ואזלו תלתין ותריין אלפא ביתות, עד דקיימו ישראל על טורא דסיני. פיון דקיימו ישראל על טורא דסיני, אתפנישו אתון, ואסתומו בהפוכא דאלפא ביתות, ונפקאת אורייתא, פליא בתלתין ותריין שבילין דרזא דחכמתא עילאה, ואתרשימת אלפא ביתא, בתריסר תחומין, תריסר שבטין. בר תרין דאסתלקו מנהון, ואינון ח"ט, דלא אתחזו בהו כלל.

עד דאעלו לארעא בשירותא, והנה חרם בינייהו בחובא דעכין, וכדין אתהדרו אינון תרין אתון, דהו מסתלקי מנייהו, ואינון מכרזי ואמרי חטא ישראל. ואלין אתון לא אסתלקו מנייהו, אף על גב דהו בארעא קדישא, בכל דרא ודרא.

עד דאתא שלמה, ובנה בי מקדשא, ואתישבו עלמין, עילא ותתא בדיוקנא חדא. כדין אתישרו אתון כולהו, ואינון תרין אתון דהו רשימין בינייהו לביש, אתהפיכו לטב, אתהדרו טח, דכתיב (מ"א ה ה)

וישב יהודה וישראל לבט"ח.

בורהו אתון הו שלמין בינייהו בלא קטרוגא כלל, ואתון דאלפא ביתא כולהו, הו שלימי עילא ותתא. אתון עילאין הו שלימין לעילא. אתון דקיקין הו שלימין לתתא.

בשעתא דכרובים הו פרסי גדפיהו מתתא לעילא, אתון פרחין מתתא לעילא, ואתון מעילא לתתא, ועאלין אלין באלין, ואתפלילו אלין באלין, בנשיקין דרחימו.

בין דאתון מתחברין, כל דרגין תתאין, ודרגין עילאין, ועלמין כולהו, מתחבראן כחדא, ונשקי אלין באלין, בנשיקו דרחימו, עד דהו כולהו חד, וקודשא בריך הוא חד, בלא פירוודא כלל.

בר נשיקין דרחימו, לאו אינון אלא למהוי פללא חדא, לאתפללא דא בדא בלא פירוודא. ובגין כך נשיקין אלין בכולא, אינון, למהוי כולא חד בכללא חדא, אתון באתון, עלמין בעלמין, דרגין בדרגין, אתתא בבעלה, למהוי כולא חד.

פיהו, אמאי פיהו, פיו מיבעי ליה. אלא לאכללא תרוייהו כחדא. פיהו, לאתחזאה דהא איהי זמינת לגביה, פאתתא דתקינת פומה, לקבלה נשיקו מבעלה. בגין כך אתחזי זמינו דפומה.

פיהו, הקא אית לאסתפללא, אי תימא דנשיקין אינון לעילא לעילא באין סוף, בגין דאמר באורח סתים ישקני פיהו. ולבתר אהדר באתגליא דודיך. לאו הכי, דהא נשיקין לא תליין תמן לעילא, אלא אתתא בבעלה. אלא עד לא אתקריבו דא בדא, אמר באורח סתים.

פיון דאתקריבו ואתנשיקו בדביקו דרחימו דא אלא שטרם התקרבו זה עם זה אמר בדרך נסתר. פיון שהתקרבו והתנשקו בדבקות של אהבה

שכתיב וישב יהודה וישראל לבט"ח.

בין כל האותיות היו שלומות בלי מריבה כלל, וכל אותיות האלפא ביתא היו שלמות למעלה ולמטה. האותיות העליונות היו שלמות למעלה, והאותיות הדקות היו שלמות למטה.

בשעה שהכרובים היו פורסים כנפיהם ממש למעלה, אותיות פורחות ממש למעלה, ואותיות ממעלה למטה, ונכנסים אלו באלו, ונכללים אלו באלו, בנשיקות של אהבה.

בין שהאותיות מתחברות, כל הדרגות המתחונות והדרגות העליונות וכל העולמות מתחברים יחד, ונושקים אלו באלו בנשיקות של אהבה, עד שכלם נהיו לאחד, והקודש ברוך הוא אחד בלי פרוד כלל.

בר נשיקות האהבה אינון אלא להיות כלל אחד, להכלל זה בזה בלי פרוד, ומשום כך הנשיקות הללו בכל הן, להיות הכל אחד, בכלל אחד, אותיות עם אותיות, עולמות עם עולמות, דרגות עם דרגות, אשה עם בעלה, להיות הכל אחד.

פיהו, למה פיהו? היה צריך להיות פיו! אלא להכליל את שניהם יחד. פיהו, להראות שהיא הרי זמינה אליו, כאשה שמתקנה פיה לקבל נשיקות מבעלה, משום כך נראית הזמינות של פיה.

פיהו, כאן יש להסתפל, אם תאמר שהנשיקות הן למעלה למעלה באין סוף, משום שאמר בדרך נסתר ישקני, פיהו, ואחר כך בגליי - דדיך? לא כך, שהרי הנשיקות אינון תלויות שם למעלה, אלא אשה עם בעלה, פיון שהתקרבו והתנשקו בדבקות של אהבה

בְּדָא, אִיהֵא אַמְרָה בְּאַתְגְּלֵיָא, דְּוֹדִיָּה, וְלֹא כְתִיב
דְּוִדְיו, דְּהָא פְּלִילָן פְּחָדָא בְּרַחֲמֵימו, בְּחַבְבוּרָא
חָדָא, בְּלֵא פִירוּדָא כְּלָל.

כִּי טוֹבִים הִדִּיף מִיָּזַן, טוֹב לָאו אִיהוּ, אֲלֵא
מִסְטֵר דְּאוּר קִדְמָאָה, דְּכְתִיב (בראשית א ד) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאוּר אֶת הָאוּר אֶת הָאוּר
בְּשָׁלִימו, דְּאַתְפְּלִיל יְמִינָא בְּשַׁמְאֵלָא. טוֹבִים
דְּוִדִּיָּה מִיָּזַן, דָּא יֵינָא דְּאוּרִינְתָא, דְּאִיהוּ חֲדוּה,
טוֹבִים מִסְטֵרָא דְשַׁמְאֵלָא.

חֲרִי רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וְדַאי דָּא אִיהוּ חֲדוּתָא,
דְּזִכִּינָא בְּכָל הַגִּי מְלִין עֵילְאִין. אָמַר לֹו אֱלֵיהּ,
אֲלֵיהּ, רַבִּי, אַפְתַּח פּוּמָךְ, דְּמִילָךְ כְּתִיבִין
לְעֵילָא, וּמִילֵי כְּתִיבִין לְתַתָּא. זַכָּאִין אַתּוּן
צְדִיקָא קַמִּי עֲתִיק יוֹמִין, בְּהֵאִי עֲלֵמָא וּבְעֵלְמָא
דְּאַתִּי.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, יִשְׁקֵנִי מְנַשְׂקוֹת פִּיהוּ
כִּי טוֹבִים הִדִּיף מִיָּזַן. אוּרִינְתָא דְּבַעַל פְּהַ,
הָוָה אַמְרָה (דף עח ע"ב) לְגַבִּי אוּרִינְתָא דְּבַכְתָּב,
דְּאִיהִי אֲזַלְתָּ בְּתַר אֵינּוֹן נְשִׁיקִין דְּתוֹרָה דְּבַכְתָּב,
בְּתַר מְתִיקוּ דִּילָהּ, לְאַתְחַבְרָא דָּא עִם דָּא
בְּאֵינּוֹן נְשִׁיקִין. וְכַד (וּכְרִין) אִיהִי בְּפִלּוּגְתָא
בְּעוֹלִימְתָהָ, לְאַתְחַבְרָא בְּהָדָה, לְמַהוּי כּוּלְהוּ
קְשִׁיטִין לְגַבִּי תוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

וְכַד אַתְחַבְרַת וְאֲתַפְּלִילת בְּתוֹרָה שְׁבַכְתָּב
בְּחֲדוּה, בְּחַבְבוּרָא חָדָא, דְּנִשְׁקִי דָּא בְּדָא
בְּרַחֲמֵימו, אַתְקַפַּת בֵּיהּ, וְאַמְרָה לִיהּ בְּחַבְבִּיבו,
כְּמָה יִקְרִין חַבְבִּיבוּתִיָּה, מַחְמָרָא דִּילָךְ,
דְּאַתְקִיף בִּי רַחֲמֵימו דִּילָךְ, עַד דְּרוּי לִי חֲמַר
דְּרַחֲמֵימו, לְאַתְתַּקְפָּא בְּךָ, קִישׁוּטָא דְּאַתְקַשְׁטַת
אוּרִינְתָא דְּעַל פְּהַ בְּעוֹלִימְתָהָ, לְאַתְחַבְרָא
בְּאוּרִינְתָא דְּבַכְתָּב.

מְשֻׁנָּה אִיהִי שְׁרוּתָא דְּרִישָׁא, בְּרַזָּא דְּתִיקוּנָא
דְּאַתְחַזִּי לָהּ, בְּרִינְתָא אִיהִי בְּרַזָּא

דְּתִיקוּנָא יִרְכִין וְרַגְלִין. גּוּפָא בְּתִיקוּנָא דְּאַתְחַזִּי
(לָהּ).

אַתָּאן עוֹלִימְתָהָ, מְקַרְבִּין לָהּ, לְתַקְנָא לָהּ.
דָּא אָמַר מוּתַר, וְדָא אָמַר אָסוּר, דְּדָא
אִיהוּ קִישׁוּטָא דְּכֻלָּהּ, כְּדִ מְקַשְׁטִי לָהּ. דָּא אָמַר
כְּדִ מְקַשְׁטִי, הַכִּי אֲזַלָּא קִישׁוּטָא דָּא. וְדָא אָמַר
לָאו הַכִּי. דָּא אַמְרָה קִישׁוּטָא דְּרִישָׁא הַכִּי אָסוּר
וּמַהֲדֵק. וְדָא אַמְרָה כִּיפָּה דְּרִישָׁא מוּתַר
בְּסִטְרָא דָּא, וְאַסִּיר וּמַהֲדֵק בְּסִטְרָא דָּא.

דָּא אַמְרָה, קִישׁוּטָא דְּדַהֲבָא דָּא, בְּלָבוּשָׁא דָּא,
אִיהוּ פְּסוּל לְמַהוּי קִישׁוּטָא לְגַבִּי דָּא. וְדָא
אָמַר, בְּשַׁר וְיָאוֹת הוּא לְאַתְחַזָּא דָּא בְּדָא.
וְכָל דָּא אִיהוּ תִיקוּנָא וְקִישׁוּטָא דְּכֻלָּהּ.

וְעַם כָּל דָּא, בְּעוּד דְּאֵינּוֹן מְקַשְׁטִין, וְרַמְיָא
קְטוּרָגָא בְּקִישׁוּטָא, הִיא אוּסִיפַת חִילָא
וְנוּי וְגִוּוֹן, וְתִיקוּן בְּהוּ וְיַתְבָּא בִּיקְרָא בִּינִייהוּ,
וְאַתְחַשְׁבַת בְּנַפְשָׁה יַתִּיר מְכַמָּה דְּהוֹת מְאָה
זְמַנִּין.

בֵּינָן דְּאַתְקַשְׁטַת בְּהוּ, כּוּלְהוּ אַחְדִּין לָהּ
בְּקִישׁוּטָהָ, וּבְתִיקוּנֵי שְׁפִירְתָּא, וְעֵאלִין
לָהּ לְגַבִּי מְלָפָא, אוּרִינְתָא דְּבַכְתָּב.

כְּדִ יַתְבָּא מְטְרוּנִיתָא בְּמְלָפָא, בְּתִיקוּן שְׁפִירָא,
וּמְלָפָא חֲזִי לָהּ מַתְקַשְׁטָא בְּשְׁפִירוּ, הַהוּא
קִישׁוּטָא מְכַרִּיז וְאָמַר לְמְלָפָא, לְנִשְׁקָא לָהּ,
דְּדָא אִיהוּ דְּבַקוּתָא דְּרַחֲמֵימו, לְאַתְפְּלֵלָא דָּא
בְּדָא. מֵאֵן גָּרִים בְּאֵינּוֹן נְשִׁיקִין וּבְהֵהוּא
רַחֲמֵימו, אֵינּוֹן עוֹלָמְתָאן דְּקִשְׁטֵי לָהּ.

כְּדִ בְּעֵיָא לְאוּטְבָא לְעוֹלִימְתָהָ, הִיא וּמְלָפָא
לְמִיָּהֵב לֹוֹן נְבֻזְבִּין, לְכוּלְהוּ יְהִיב בְּחָדָא.
לְכוּלְהוּ דְּהוּ מְקַטְרָגִי דָּא בְּדָא עַל קִישׁוּטָהָ,
יְהִיב מְלָפָא וּמְטְרוּנִיתָא נְבֻזְבִּין וּמַתְנֵן בְּרַעוּ
בְּחַבְבִּיבו, לְמִיָּחֲסוֹן לֹוֹן יְרוּתָא בְּאַלְף עֲלָמִין

דְּכְסִיפִין לְעֵלְמָא דְּאַתִּי. וְכָל שְׁכֹן אֵינּוֹן דִּידְעֵי

וְרַגְלִים. הַגּוּף בְּתַקּוּן שְׁרָאוּי (לָהּ).
כְּאוֹת עֲלִמּוּתֵיהּ, מְקַרְבִּים אוּתָהּ
לְתַקּוּן אוּתָהּ. זֶה אוּמַר מְתַר, וְזֶה
אוּמַר אָסוּר, שְׁדַהּוּ קִישׁוּט שֶׁל
הַכֻּלָּה כְּשֶׁמְקַשְׁטִים אוּתָהּ. זֶה
אוּמַר כְּשֶׁמְקַשְׁטִים, כְּפֶן הוֹלֵךְ
הַקְּשׁוּט הַזֶּה. וְזֶה אוּמַר לֹא כְּפֶן.
זוּ אוּמַרְתָּ שֶׁקְּשׁוּט הַרָּאשׁ כְּפֶן
אָסוּר יִמַּהֲדֵק. וְזוּ אוּמַרְתָּ כְּפִסוּי
הַרָּאשׁ מְתַר כְּצַד זֶה, וְאַסִּיר
וּמַהֲדֵק כְּצַד זֶה.

זוּ אוּמַרְתָּ, קְשׁוּט הַדְּהַב הַזֶּה עִם
הַלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא פְּסוּל לְהִיּוֹת
קְשׁוּט לְזֶה. וְזֶה אוּמַר, כְּשֶׁר וְרָאוּי
הוּא לְהִרְאוֹת זֶה עִם זֶה, וְכָל זֶה
הוּא תַקּוּן וְקְשׁוּט הַכֻּלָּה.

וְעַם כָּל זֶה, בְּעוּד שֶׁהֵם מְקַשְׁטִים
וּמִטְוִילִים קְטְרוּג בְּקְשׁוּט, הִיא
מוּסִיפָה כַּח וְנוּי וְגִוּוֹן וְתַקּוּן בְּהֵם,
וְיֹשְׁבַת בְּכַבּוּד בִּינֵיהֶם,
וּמַחְשִׁיבָה אֶת נַפְשָׁה יוֹתֵר מִכְּמוֹ
שֶׁהִיְתָה מְאָה פְּעָמִים.

בֵּינָן שֶׁהִתְקַשְׁטָה בְּהֵם, כָּלֵם
אוּחְזִים אוּתָהּ בְּקִישׁוּטֵיהּ וּבְתַקּוּנֵיהּ
לְפָנֶיהּ, וּמְכַנִּיסִים אוּתָהּ אֶל הַמְּלָךְ,
הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב.

כְּשִׁישְׁבַת הַגְּבִירָה עִם הַמְּלָךְ
בְּתַקּוּן יָפָה, וְהַמְּלָךְ רוֹאֶה אוּתָהּ
מְקַשְׁטַת בִּיפִי, אוּתוֹ הַקְּשׁוּט
מְכַרִּיז וְאוּמַר לְמְלָךְ לְנִשְׁקֵךְ אוּתָהּ,
שְׁדַהּוּי דְּבַקוּת שֶׁל אַהֲבָה לְהַפְּלִיל
זֶה עִם זֶה. מִי גוֹרֵם בְּאוּתָן
הַנְּשִׁיקוֹת וּבְאוּתָהּ הַאֲהֲבָה? אוּתָן
הַעֲלָמוֹת שֶׁקְּשִׁטוּ אוּתָהּ.

כְּשִׁרְצֵה לְהִיטִיב לְעֲלִמּוּתֵיהּ,
הִיא וְהַמְּלָךְ לְתַת לָהֶם מַתְּנוֹת,
לְכַלֵּן נוֹתֵן יַחַד. לְכָל מִי שֶׁהוּי
רְבוּת זוּ עִם זוּ עַל קְשׁוּטֵיהּ,
נוֹתְנִים הַמְּלָךְ וְהַגְּבִירָה מַנְחוֹת
וּמַתְּנוֹת בְּרַצוֹן וּבְחַבְבִּיבוּת, לְהוֹרִישׁ
לָהֶן יְרֵשָׁה בְּאַלְף עוֹלָמוֹת
הַנְּכֻסְפִים לְעוֹלָם הַבָּא. וְכָל שְׁכֹן

בְּרוּזִין דְּחַכְמַתָּא, לְקַשְׁטָא

קישוֹטְהָא, דְּלִית שִׁיעוֹרָא לְאַחְסֵנָת יְרוֹתָא דְּלֵהוֹן בְּעֵלְמָא דְּאֹתִי. עַלְיֵיהּ כְּתִיב, (משלי כא ח) לְהִנְחִיל אֶהְיֵי י"ש וְגו'.

יִשְׁקֵנִי מְנֻשְׁקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִידְךָ מִיָּיִן. הָא הֵבָא שְׂבַעָה תִּיבִין, לְקַבִּיל שְׂבַעָה דְּרַגְיָן דְּעֵלְהָ. וּלְקַבִּלְיֵיהּ שְׂבַעָה הַנְּעוֹרוֹת הֲרֵאוּיוֹת לְתַת לָהּ, דְּקָא מְקַשְׁטֵי לָהּ, לְאַעְלָא לָהּ לְגַבִּי מְלֻכָּא.

יִשְׁקֵנִי, לְגַבִּי חַי הַעוֹלָמִים. מְנֻשְׁקוֹת, לְגַבִּי חֲסֵדֵי דְּוֹד. פִּיהוּ, לְגַבִּי יִשְׂרָאֵל סְבָא. כִּי טוֹבִים, לְגַבִּי אֹר קְדָמָא. דוֹדִיךָ, לְגַבִּי יִצְחָק יְדִיד מְבֹטָן. מִיָּיִן, לְגַבִּי יַיִן עֵילְאָה דְּמִנְטְרָא תְּדִיר.

שְׂבַע הַנְּעוֹרוֹת הֲרֵאוּיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית הַמְּלָךְ (אסתר ב ט), אִינּוֹן: מִיכָא"ל. גְּבַרְיָא"ל. רְפָא"ל. אֹרְיָא"ל. צְדֻקְיָא"ל. יוֹפְיָא"ל. רִזְיָא"ל. וּכְמָה אֶלְף וּרְבּוּא מְחֻנוֹת עֲמָהּ, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר וְעֵלְמוֹת אֵין מִסְפָּר. שְׂרֵשָׁה פְּסוּקִים הֵם כָּאן, שְׂפָלִם בְּחֻשְׁבוֹן עַל הַסּוּדוֹת שְׁלֵהֶם. אַחַד - שִׁיר הַשִּׁירִים, שְׁהוּא סוּד הַמְּרַכְבָּה, כְּמוֹ שְׂנֵתְבָאר. שְׁנַיִם - יִשְׁקֵנִי, שְׁהוּא סוּד שְׂבַע תְּבוּת, בְּשְׂבַע דְּרַגּוֹת, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר. שְׁלֹשׁ - לְרִיחַ שְׂמָנִיד טוֹבִים, שְׁהוּא סוּד שֶׁל עֶשֶׂר תְּבוּת, עֶשֶׂר אַמִּירוֹת, וְזֵה הַסּוּד שֶׁל הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, לְכָל אַחַד הֲרֵאוּיוֹן, וְעַל הַסּוּד הַזֶּה מִסְדַּת הַתְּשַׁבַּחַת שֶׁל הַשְּׂבָת, פָּרְט לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר הַאֲחֵרוּנִים שֶׁהֵם בְּתַשְׁבַּחַת אַחֲרָת.

כָּאן, בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, בְּכַתּוּב וְשִׁיר הַגֵּרָ' וְכִרְכֹּם וְגו', שְׂבַע נְשִׁיקוֹת הֵן בְּשְׂבַע דְּרַגּוֹת שֶׁל הַפְּסוּק הַזֶּה. שְׂנֵינְשִׁיקוֹת הֵן שְׂבַע, מְכַל דְּרַגָּה נְשִׁיקָה אַחַת. וְכֵן הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל יַעֲקֹב, בְּשְׂבַע תְּבוּת כָּל אֵת נְשִׁיקוֹתָיו, שְׂכַתּוּב וְיִשְׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וְיִשָּׂא אֵת קוֹלוֹ וַיִּבֶךְ. בְּכִיָּה שֶׁל שְׂמֻחָה שֶׁל אֶהְבָּה, כְּנֻגַד

לְרַחֵל וְיִשָּׂא אֵת קוֹלוֹ וַיִּבֶךְ. בְּכִיָּה דְּחֻדָּה דְּרַחִימוֹ, לְקַבֵּל תִּיבַת מִיָּיִן. דְּאִיהוּ רַחִימוֹ דְּחֻדָּה.

לְאַתְחוּאָה, דְּנְשִׁיקוֹן בְּרִזָּא דְּשְׂבַע אִינּוֹן. כְּמָא דְּאִיהֵי בַת שְׂבַע, הֵכִי כָּל מִילוּי בְּשְׂבַע. וְעַל דָּא (תהלים טז יא) שׁוֹבַע שְׂמַחוֹת אֵת פְּנִיךָ וְגו', אַל תִּקְרִי שְׂבַע אֶלָּא שְׂבַע שְׂמַחוֹת.

בְּכַל הַנְּשִׁיקוֹת שֶׁל הַאֶהְבָּה, אֵין נְשִׁיקוֹת כְּאוֹתָן שְׁעוֹרְךָ כָּאֵין כְּנֵסֶת יִשְׂרָאֵל, יִשְׁקֵנִי מְנֻשְׁקוֹת פִּיהוּ. אָף עַל גַּב שְׁתֵּן שְׂבַע נְשִׁיקוֹת כְּמוֹ שְׂנֵתְבָאר, שְׁלֹשׁ נְשִׁיקוֹת נְרָאוֹת כָּאֵן, וְשְׁלֹשׁ הַנְּשִׁיקוֹת הַלְלוּ שְׁנָרָאוּ בְּכַתּוּב. יִשְׁקֵנִי - אַחַד, מְנֻשְׁקוֹת - שְׁתֵּן שְׁתַּיִם, הִנֵּה שְׁלֹשׁ וְכַעַת הִיא מְבַקְשָׁת מְהֻנְשִׁיקוֹת הַלְלוּ, וּמָה שְׂאֲמַרְתָּ מְנֻשְׁקוֹת, שְׂמֻשְׁמַע נְשִׁיקָה אַחַת, שְׂכַתּוּב מְנֻשְׁקוֹת וְלֹא כְּתוּב נְשִׁיקוֹת, שְׁהָרִי נְשִׁיקוֹת הֵן שְׁתַּיִם, מֵאוֹתָן נְשִׁיקוֹת אֵינָן אֶלָּא אַחַת - וְדָא שְׂצִירָךְ. מִי שְׂשׂוּאָל לֹא צְרִיךְ לְשָׂאֵל הַרְבֵּה, אֶלָּא מְעַט, שְׁהָרִי כִּיּוֹן שְׁהִתְחִיל - יִטַּל מִי שְׂיִטַּל. הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקְשִׁים מְפֻנּוּ מְעַט - וְהוּא נוֹתֵן הַרְבֵּה. אֲבָרְהָם בִּקֵּשׁ מְעַט - וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לוֹ הַרְבֵּה. הוּא בִּקֵּשׁ בֶּן אַחַד - מָה כְּתוּב? (בראשית כב) וְהַרְבֵּה אֲרַבָּה אֵת זֶרַעַךְ כְּכּוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם - וְכַחֲלוֹ אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם וְגו', מִשׁוּם שְׂכָף דְּרַכֵּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל זֶה אֲמַרְתָּ מְנֻשְׁקוֹת וְלֹא נְשִׁיקוֹת.

יִשְׁקֵנִי - דְּבַקּוֹת שֶׁל אֶהְבָּה, רַוּחַ בְּרוּחַ. שְׁהָרִי אֲרַבְּע רַוּחוֹת מְתַחַבְרוֹת וְנַעֲשׂוֹת כְּאֶחָד. זֶה נוֹתֵן רַוּחַ לְחֶבְרוֹ, וְנוֹטַל אוֹתָהּ רַוּחַ שֶׁל חֶבְרוֹ שְׂנַדְבַק בּוֹ. נִמְצָא שְׂרוּחֵוֹ רַוּחַ חֶבְרוֹ הִנֵּה שְׁנַיִם. אָף וְרוּחָא דְּחֶבְרִיָּה, הָא תְּרִינּוּ. אוּף הֵכִי חֶבְרִיָּה. אֲשַׁתְּפָחִי, אֲרַבְּע

רוחין דמתחברין פחדא,
מנשיקות פיהו, מאינן נשיקין עילאין, דקא
הוה נשיק מקדמת דנא. דהא רחימו
דחדוא לאו איהו, אלא מגו נשיקין דרוחא
עילאה בתתאה.

פיהו, ולא כתיב פיו, מאי פיהו. (דף עט ע"א) אלא
זמינו דעלמא דאתי, מלך דשלמא פולא
דיליה. ודא איהו תוספת ה', דאתוסף על דא.
בגין דכל רחימו דעלמא תתאה, לאו איהו
אלא לאתחברא בעלמא עילאה, עלמא דאתי.
ועל דא, פל תושבחון אתער עלמא תתאה,
לגבי עלמא עילאה.

בי טובים, דליקו ונציצו דבוצינין עילאין,
וכל שרגין מתתקנו ודלקין ונהרין פדקא
יאות ודא איהו דודיד, אינן בוצינין קדישין
רחימין עילאין, פולוהו נהרין ונציצין בנהירו
בנציצו, פדקא יאות. מיין, מחדוה דחמרא
טבא עילאה, דנהיר אנפין, ויהיב חדוה ללבא,
וכל עמין (עלמין) בחולקהון, חדאן ביהוה
חדוה.

תא חזי, ישראל נטלין חולקהון, וחדאן
בהוהו חדוה, מחמר טב דנהיר, וזפיך,
ושפיך, וקיימא על דורדייה. שאר עמין
פולוהו, לא נטלי אלא מגו אינן שמרים
דתחות חמרא.

וער דא, זמין קודשא בריך הוא למעבד לון
משתה שמרים. דהא אינן שמרים
דורדיין פולוהו, חולקא דשאר עמין. ועל דא
ישראל חדוה דילהון ביהוה יין דמנטרא,
ונפקא מעלמא דאתי, ומנטרא בענבוי.

תנן, מאן דחמי ענבין בחלמא, אי חוראן
אינן, סימן טב ליה. ואי אוכמי, בעיין
רחמי. דהא ודאי בדינא קיימא. מאי טעמא,

כובאננו נמצאים ארנשיקות
שמחברות יחד באותן הנשיקות.
מנשיקות פיהו - מאותן
הנשיקות העליונות שהיה מנשק
מקדם לכן. שהרי אהבה של
שמחה אינה, אלא מתוך
הנשיקות של הרוח העליונה
בתחתונה.

פיהו, ולא כתוב פיו. מה זה
פיהו? אלא זמון של העולם
הבא, המלך שהשלוש פלו שלו.
וזהו תוספת ה' שנוספה על זה.
משום שכל האהבה של העולם
התחתון אינה אלא להתחבר
בעולם העליון, העולם הבא. ועל
כן כל התשפחות מעורר העולם
התחתון אל העולם העליון.

בי טובים - ההדלקה והניצוץ של
המאורות העליונים, וכל הנרות
מתתקנים ודולקים ומאירים
כראוי, וזהו דידך. אותם מאורות
קדושים אהובים עליונים, כלם
מאירים ונצצים באור בניצוץ
כראוי. המים, משמחת היין
הטוב העליון שמאיר פנים ונותן
שמחה ללב, וכל העמים (העולמות)
בחלקם שמחים באותה שמחה.
בא וראה, ישראל נוטלים חלקם
ושמחים באותה שמחה מהיין
הטוב שמאיר ומזכך ושוכך,
ועומד על השמרים שלו. כל שאר
העמים לא נוטלים, אלא מתוך
אותם השמרים שמתחת היין.

וער זה עתיד הקדוש ברוך הוא
לעשות להם משתה שמרים
שהרי אותם שמרים, השמרים
כלם, חלקם של שאר העמים.
ועל כן שמחתם של ישראל
באותו יין המשמר, יוצא מן
העולם הבא, ומשמר בענבוי.
שנינו, מי שרואה ענבים בחלום,
אם הם לבנים - סימן טוב לו,
ואם שחורים - צריכים רחמים,
שהרי ודאי עומד בדין. מה

בגין דאינן ענבין חוראין, אינן ענבי דנטרי
ההוא חמרא עילאה, ואינן גוון חיוור רחמי.
ואינן ענבין סומקין, אינן סטר דינא גוון
סומק.

אכלן, פדאי איהו לעלמא דאתי. מאי טעמא,
בגין דעבר על דינא, וכיל לשעאה
ליה. וחרמא טבא דעלמא דאתי, אית ליה
ביה חולקא. שתי חמרא חורא, סימן טב ליה,
וחדוה. סומקא, איהו דינא דשריא עליה.

יעקב, פד קריב לגבי יצחק אביו, יחב ליה
מהוה חמרא טבא דמנטר מעלמא
דאתי, דחדוה ורחימו לאו איהו, אלא פד
אתער מגו חמרא טבא.

וער דא יצחק, דהוה מסטרא דדינא קשיא,
אצטריף למחדי ליה ביהוה חמרא טבא,
דאתי מרחוק. הדא הוא דכתיב, (שם כו כה) ויבא
ל"ו יין מרחוק, מדוכתא עילאה, משיף עליה
מהוהו חדוה למחדי ליה, פדין אתבסם
רוגזא, ודינא תקיפא אתפליל ברחמי, למחוי
פולא פדקא יאות.

ובגין כה אינן דודים, רחימין עילאין, בוצינין
קדישין, לא נהרין אלא מגו ההוא יין,
ומאן איהו, דא שמא גליפא מפרש דשבעין
אתוון. דאינן בוצינין קדישין, שמא גליפא
קדישא דשבעין שמחן, דא איהו ברזא דאינן
ענבין, דנטרין יין עילאה, כללא דאינן
שבעין.

ובגין כה, חדוה ורעו באינן נשיקין, לאתערא
רחימו, מיין עילאה איהו. ועל דא,
בוצינין נהרין ונציצין מהוהו יין, דכתיב פי
טובים דידך מיין.

לריח שמניף טובים רבי שמעון אמר, האי
קרא אסתפלנא ביה, ואיהו סתים ברזא

הטעם? משום שאותם ענבים
לבנים, הם ענבים ששומרים את
אותו היין העליון, ואותם צבע
לכן רחמים. ואותם הענבים
האדמים הם צד הדין, הגון
האדם.

אכל אותם - פדאי הוא לעולם
הבא. מה הטעם? משום שעבר
על הדין ויכול להשמירו. והיין
הטוב של העולם הבא יש לו בו
חלק. שמה יין לבן - סימן טוב
לו, ושמחה. אדם - הדין הוא
השורה עליו.

כשקרב יעקב ליצחק אביו, נתן
לו מאתו היין הטוב המשמר
מהעולם הבא, ששמחה ואהבה
אינם אלא כשמתעוררים מתוך
היין הטוב.

וער פן יצחק, שהיה מצד הדין
הקשה, הצטרף לשמח אותו
באותו היין הטוב, שבא מרחוק.
זהו שכתוב ויבא ל"ו יין מרחוק,
ממקום עליון, מושף עליו
מאותה שמחה לשמח אותו, אני
התבסם הרגו, והדין הקשה נכלל
ברחמים, שיהיה הפל כראוי.

וכמושם כף אותם דודים,
האהובים העליונים, המאורות
הקדושים, אינם מאירים אלא
מתוך אותו היין, ומיהו? זה
השם החוקק המפרש של שבעים
אותיות. של אותם מאורות
קדושים, השם החוקק הקדוש
של שבעים השמות, זהו בסוד
של אותם הענבים ששומרים את
היין העליון, הפלל של אותם
שבעים.

וכמושם כה, השמחה והרצון
באותן הנשיקות לעורר אהבה
הם מהיין העליון. ועל כן
המאורות מאירים ונצצים
מאותו היין, שכתוב פי טובים
דידך מיין.

לריח שמניף טובים (שיר א). אמר

רבי שמעון, בפסוק הזה הסתפלותי, והוא נסתר בסוד עליון. ריח - יש ריח ויש ריח. וכמה ריחות הם. יש ריח שעולה ממטה למעלה, כמו ריח הקרפון, שזהו ריח שעולה וקושר קשרים זה בתוך זה, ומשתלשל זה עם זה, עד שהכל נעשה קשר אחד ואור אחד.

יש ריח אחר, וזהו מלך המשיח, שנקרא ריח, שכתוב (ישעיה א) והריחו בנחת ה'. וזה נקרא ריח. ונקשר בסוד של ריח הקרפון.

וזה סוד (ויקרא א) אשה ריח נחת לה'. אשה - מחויף לקשר, והמזון והאור של צבאות ומחנות של אש, נקבצו בצהרים. הריח לפניו ממנו, וזהו שנקשר פנימה ומאיר בסוד הברית הקדושה. וזה נקרא מלך המשיח, שהוא ריח מאותם הבשמים העליונים, שכתוב בריח בשמים.

ניחח - האור של כל הגנונים העליונים, תפארת ישראל, והיפי של הכל. וזוהי נחת הרוח העליונה, ששורה עליו ומאירה אליו. לה' - למלך של הכל, והכל נקשר זה עם זה, ומאיר זה בזה, להיות אחד בשמחת הכל בסוד הקרפון.

ואם תאמר, הרי האש שהוא מחויף למקום המקבץ, זהו האשה, שמאיתה האש מתקבצים כמה צבאות וכמה מחנות, אלו באלו לוהטים בכמה מינים, לכמה צדדים. וכלם התקבצו בסוד הקרפון, ושבו ונכנסו לאש היו.

משום שכל בעלי המגנים, בעלי דינים, וכששבים, כמו ששב הרגו שיוצא מן הנחירים, כשיש מנוחה, למקומו. כמו שהצבאות והמחנות הללו מלהטים קמטים במקומם, כך גם הצבאות

עילאה. ריח, אית ריח ואית ריח, וכמה ריחין אינן. אית ריח דסליק מתתא לעילא, כגון ריחא דקורבנא, דהאי איהו ריחא, דסליק, וקשר קשרין דא בגו דא, ומשתלשל דא בדא, עד דאתעביד כולא קשרא חדא, ונהירו חד. אית ריח אחרא ודא איהו מלכא משיחא, דאקרי ריח. דכתוב, (ישעיה א א) והריחו בנחת ה'. ודא אקרי ריח. ומתקשרא ברוזא דריח קורבנא.

ורזא דא (ויקרא ט) אשה ריח נחת לה', אשה לבר קישורא, ומזונא ונהירו דחילין ומשרין דאשא, בטרהוונא קמיטין. ריח לגו מיניה, ודא איהו דאתקשר לגו, ונהיר ברוזא דברית קדישא. ודא אתקרי מלכא משיחא, דאיהו ריח מאינן בוסמין עילאין, דכתוב בריח בשמים.

ניחוח, נהירו דכל גוונין עילאין, תפארת ישראל, ושפירו דכלא. ודא איהו נייחא דרוחא עילאה, דשריא עליה, ונהיר לגביה. לה', למלכא דכולא, וכולא אתקשר דא בדא, ואנהיר דא בדא, למהוי חד בחדה דכולא, ברוזא דקורבנא.

ואי תימא, הא אשא דאיהו לבר בקמיטון, דא איהו אשה, דמההוא אשא מתקמטן כמה חילין, וכמה משרין, אליו באליו מלהטן, בכמה זנין, לכמה סטריין. וכולהו ברוזא דקורבנא אתקמיטו, ותאבו ועאלו בהאי אשא.

בגין דכולהו מארי תריסין, מארי דינין. וכד תבין, כמה דתב רוגזא דנפיק מנחירין, כד הוי נייחא, לדוכתיה. כמה דאליו חילין ומשרין מלהטן קמטין באתריהו, הכי נמי חילין ומשרין עילאין קדישין, מארי דיניחא

ורעו, נהירין ותבין בנהירו לאתקשרא, גו האי ה', וכלהו אליו באליו, ודא בדא בחבורא חדא, אקרי אשה, רזא דנייחא, ומזונא, ונהירו דכל סטריין.

ריח, נקודה דלגו. רזא דברית קדישא. אמאי אקרי ריח, בגין דאיהו ריחא דבוסמין עילאין קדישין, טמירין, דלא אתגליין. וכד שרין, ארח לון, כהאי מאן דארח ריח בהדס, איהו ריח נפיק מהדס, ודא נקודה אקרי ריח דנפיק מהדס.

ניחוח, אתר דנחת רוח עילאה, ושראת עליה למהוי רתיכא עילאה, ברוזא דשבעין ותריין שמהן. ורתיכא עילאה כלא קישורא חדא. לה', למהוי כולא בנהירו חדא. ועל דא אית ריח ואית ריח (ועל דא אקרי ריח ניחוח).

ובכר אתר, ריח, מסליקו דקאים על דרגא אחרא תתאה מגיה, והאי איהו ריח מההוא עילאה. לריח, דא איהו נקודא עילאה, דקיימא בסתימו, מגו ההוא דסתיים בכל סתימו דכל סתימין, דלא אתידע כלל. והאי נקודה איהי ריח מההוא סתימא דכולא. ובגין האי ריח, כל אינון שמנין ובוסמין, פולהו נהירין ואקרון טובים, בגין דהאי קיים לון, למהוי כולהו חד (דף עט ע"ב) קישורא, נהיר ספר חדא.

ואי לאו, לא אקרון טובים. בגין דכד האי ריח עילאה, עאל בסתימו לגו נחלא עמיקא, ואמלי ליה בדקא נאות, פולהו דרגין אקרון טובים מאי טובים נהירין.

רב המנונא סבא אמר הכי, אליו אינון ימים דאקרון טובים. ואינון תפילין דרישא, דאינון תפילין דקודשא בריך הוא מנח לון, והם תפילין של ראש, שהן התפילין שהקדוש ברוך הוא מניח אותן, ועל כן נקראות

והמחנות העליונים הקדושים, בעלי המנוחה והרצון, מאירים ושיבים באור להתקשר תוך הה', הזו, וכלם אלה עם אלה, וזה עם זה בחבור אחד נקרא אשה, הסוד של מנוחה ומזון, והאור של כל הצדדים.

הריח - הנקדה שלפנים, הסוד של הברית הקדש. למה נקרא ריח? משום שהוא ריח הבשמים העליונים הקדושים, השמירים, שלא התגלו. וכששורים, מריח אותם, כמו מי שמריח ריח בהדס, הוא הריח שיוצא מהדס, וזה הנקדה שנקראת ריח היוצא מההדס.

ניחח - המקום שירדת הרוח העליונה ושררה עליו להיות מרכבה עליונה, בסוד של שבעים ושנים שמות. והמרכבה העליונה פלה קשר אחד. לה' - שיהיה הכל באור אחד ועל כן יש ריח ויש ריח (ועל כן נקרא ריח ניחח).

ובכר מקום, ריח - מעליה שעומדת על דרגא אחרת תחתונה ממנה. וזהו הריח מאותו העליון. לריח - זו נקדה עליונה שעומדת בסתר מתוך אותו הנסתר של כל הנסתרים, שאינו נודע כלל. והנקדה הזו היא ריח מאותו הנסתר של הכל. ובשביל הריח הזה, כל אותם שמנים ובשמים, כולם מאירים ונקראים טובים, משום שזה מקיים אותם, שיהיו כלם קשר אחד, מאיר כאחד.

ואם לא - לא נקראים טובים. משום שפשעריח העליון נכנס בסתר לתוך הנחל העמק וממלא אותו בראוי, כל הדרגות נקראות טובים. מהו טובים? מאירים. רב המנונא סבא אמר כך: אלו הם ימים שנקראים טובים.

ועל דא אקרונ טובים, בגין דאינון נהרין
ברישא דקודשא עילאָה.

ובב"ר אתר, ימים טובים אינון תפילין דרישא,
דקודשא ברין הוא מנח לון. חולו של
מועד, דלא אקרי יום טוב, אלין תפילין
דדרועא, דהא לית לה לסיקרא מגרמא כלום,
אלא מנהירו דיום טוב.

תפילין דדרועא דאיהי תפלה של יד, לא
נהירא אלא מגו נהירו דתפילין של
ראש. תפלה דרישא, ימים טובים. תפלה
דדרועא, חולו של מועד. וישפיר קאמר, והכי
הוא.

וע"ר דא, חולו של מועד איהו לעגנן עבדתא,
כגוונא דיום טוב. ואצטריך חדוה כגוונא
דיליה. ובגין כך, באלין יומין דאינון תפילין
דמארי עלמא, אסור לאנחא שאר תפילין,
דהא אלין יומין, דאינון תפילין עילאין שריין
על רישיהון דישראל קדישין.

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי, אמר
ליה, תינח תפילין דרישא, דשריין על
רישיהון דעמא קדישא ביום טוב. תפילין של
יד, דאיהי חולו של מועד, איך אגן אחרין
לה.

אמר ליה, בגין דאגן אחרין לה, ואיהי י"ד
בקה, אסור למעבד עבדתא בסטרא
דילה, ואצטריך למעבד חדוה, בסטרא
דתפילין דרישא.

ועמא קדישא אחרין תפילין דמארי עלמא
ושריין עליהו ביום טוב. ובחולו של
מועד, ואסור לאעבד תפילין דמארי עלמא
מעל רישיהון, לאנחא תפילין אחרין, דאינון
דוגמא ודיוקנא לתתא.

טובים, משום שהן מאירות
בראש הקדוש העליון.
ובב"ר מקום, ימים טובים הם
תפילין של ראש, שהקדוש ברוך
הוא מניח אותן. חלו של מועד,
שלא נקרא יום טוב, אלו תפילין
של הדרוע, שהרי אין ללכנה
מעצמה כלום, אלא מאור של יום
טוב.

תפילין של זרוע, שהיא תפלה של
יד, אין מאירה אלא מתוך האור
של תפילין של ראש. תפילין של
ראש - ימים טובים. תפילין של
זרוע - חלו של מועד. ויפה אמר,
וכך הוא.

וע"ר זה, חלו של מועד הוא לעגנן
עבודת, כמו שיום טוב. וצריך
שמחה כמו שלו. ומשום כך,
בימים הללו, שהם תפילין של
רבון העולם, אסור להניח שאר
התפילין, שהרי הימים הללו,
שהם תפילין עליונים, שורים על
ראשיהם של ישראל הקדושים.
רבי אלעזר שאל את רבי שמעון
אבוי, אמר לו, מילא תפילין של
ראש, ששורים על ראשיהם של
העם הקדוש ביום טוב. תפילין
של יד, שהיא חלו של מועד, איך
אגו אחרים אותה?

אמר לו, משום שאגו אחרים
אותה, והיא י"ד בקה, אסור
לעשות עבודה בצד שלה, וצריך
לעשות שמחה בצד התפילין של
ראש.

והעם הקדוש אחרים את התפילין
של רבון העולם, ושורים עליהם
ביום טוב ובחלו של מועד,
ואסור להעביר את התפילין של
רבון העולם מעל ראשיהם
להניח תפילין אחרות, שהם דגמא
ודיוקן למטה.

למרבא דבעי לנטרא ליה לעבדיה, אמר ליה
עבד (חותמא) פדיוקנא דחותמא דילי,
כל זמנא דההוא דיוקנא יתחזי עלך, פלא
זיועון וידחלון מינך. לבתר מגו רחימו
עילאָה, דקא רחים ליה מלפא, יב בדיה
חותמא דגושפנקא עילאָה דיליה, פיון דאחיד
חותמא עילאָה דמלפא בדיה, שביק מגיה
ההוא דיוקנא דאיהו עבד.

אי ההוא עבד, דחי חותמא עילאָה דמלפא,
בגין ההוא חותמא דאיהו עבד, ודאי בר
קטולא איהו ההוא עבדא, בגין דעבד קלנא
בחותמא דמלפא, ולא חייש ליקריה. ובגין
כך, אסור לעמא קדישא לדחיא חותמא
דמלפא עילאָה דשרי עלן, בגין דיוקנא דא
דאינון עבדים (דאגו עבדיו).

האי במועד ובחולו של מועד, וכל שפן
בשבת, דכלא שריא עלן, שבת דמעלי
שבתא, תפלה של יד. שבת דיומא, תפילין
דרישא.

והכי קא מסדר קודשא ברין הוא לעמא
קדישא רחימא דיליה, בחול אינון
תפילין דעבדו דיוקנא דחותמא דמלפא,
למהוי נטירין בכל סטריין. בשבת ומועד
דאינון יומין טבין, ותפילין דמארי עלמא
מש. מעברן ההיא דיוקנא, ומנחי תפילין
דמארי עלמא. זכאין עמא דא, דבידן חותמא
עילאָה דמלפא.

מאן דמנח תפילין, אצטריך למחדי. ועל דא
פתיב, (דברים טז יד) ושמחת בחגך. בתפילין
דמארי עלמא אצטריך למחדי. וחדוה דא,
במועד ובחולו של מועד, בתפילין דרישא,
ובתפילין דדרועא.

ביום טוב מההוא ריקא עילאָה, שמניך

למרבא דבעי לנטרא ליה לעבדיה, אמר ליה
עבד (חותמא) פדיוקנא דחותמא דילי,
כל זמן שאתה רואה עלי, כלם זיועו
ויפחדו ממך. אחר כך מתוך
אהבה עליונה שאהב אותו
המלך, נתן בידו חותם של
החותמת העליונה שלו. פיון
שאחז החותם העליון של המלך
בידו, נטל ממנו אותו הדיוקן
שהוא עשה.

אם אותו העבד דחה את החותם
העליון של המלך בשביל אותו
החותם שהוא עשה, ודאי
בן-מרת הוא אותו העבד, משום
שעשה קלון בחותם המלך ואינו
חושש לכבודו, ומשום כך אסור
לעם הקדוש לדחות את חותם
המלך העליון ששורה עליו, מ
משום הדיוקן הזה שהם עבדים
(שאגו עושים).

זה במועד ובחולו של מועד, וכל
שפן בשבת, שהכל שורה עליו.
שבת של ערב שבת - תפלה של
יד. שבת של היום - תפילין של
ראש.

וכך מסדר הקדוש ברוך הוא את
העם הקדוש האהוב שלו, בחול
- אותם תפילין שעשו בדיוקן
החותם של המלך, להיות
שמורים בכל הצדדים. בשבת
ומועד, שהם ימים טובים,
והתפילין של רבון העולם מש
- מעבירים אותו דיוקן, ומניחים
את התפילין של רבון העולם.
אשרי העם הזה, שבידם החותם
העליון של המלך.

מי שמניח תפילין צריך לשמח,
ועל זה כתוב ושמחת בחגך.
בתפילין של רבון העולם צריך
לשמח, והשמחה הזו במועד
ובחולו של מועד, בתפילין של
ראש, ובתפילין של הדרוע.

ביום טוב, מאותו הריח העליון

טובים, תפילין דרישא. בחולו של מועד, שמן תורק שמך, תפלה של יד, דקא סלקא לאתאחדא באורח סתים בתפילין דרישא.

ער פן עלמות אהבוך, ביום טוב דהא תפלה של יד אשתלים ואתנהיר בשלימו. ולפלגא חולקא לכולא, לכל אינון משריין וחילין דלעילא, ולכל אינון משריין וחילין דלתתא. ועל דא עלמות (אהבוך, אינון) משריין וחילין דלעילא, עולמות ומשריין וחילין דלתתא.

פתח רבי שמעון ואמר, פתיב (בראשית כו כז) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו', מה קמא יצחק, דאף על גב דההוא מיכלא ומשפתא קא אייתי ליה יעקב, לא ברכיה, עד זמנא דארח באינון לכושין.

הכא אית לאסתפלגא, דהא אינון לכושין לא הוו דידיה דיעקב, דהא אורייתא אסהידת, דכתיב (שם פסוק טו) את בגדי עשו בנה הגדל, והכא פתיב את ריח בגדיו, וכי בגדיו הוו, ריח הבגדים מיפעי ליה, מאי בגדיו.

א"ל, בגדיו ודאי הוו אינון לכושין ממש, ולא דעשו. ואף על גב דכתיב בגדי עשו, עשו, בטופסא הו גביה. כגוונא דא ההוא באר דיתיב עליה יעקב, ויתיב עליה משה, בטופסא הוה לגבי אחרנין, פיון דאתא יעקב אשתמודע בירא למאריה, וסליקו מנא לגביה, וכן לגבי משה.

כגוונא דא, אינון לכושין, בטופסא הוו לגבי עשו, פיון דאלביש לון יעקב, אשתמודעו מאנין למאריהון. מיומא דעביד לון קודשא בריהו, לא סליקו ריחין דילהון, עד זמנא דא דלביש לון יעקב, דהא עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי דמות של אדם ויפיו.

שמניך טובים, תפילין של ראש. בחלו של מועד - שמן תורק שמך, תפלה של יד, שעולה להאחו בדרך גסתר בתפילין של ראש.

ער פן עלמות אהבוך - ביום טוב האחרון של חג, שהרי תפלה של יד נשלמת ומוארת בשלמות, ולחלק חלק לכל, לכל אותם מחנות וצבאות שלמעלה, ולכל אותם המחנות והצבאות שלמטה. ועל פן עלמות (אהבוך, אותם) המחנות והצבאות שלמעלה, העולמות והמחנות והצבאות שלמטה.

פתח רבי שמעון ואמר, כתוב (בראשית כו) וירח את ריח בגדיו ויברכהו וגו'. מה ראה יצחק, שאף על גב שאותו מאכל ומשקה שהביא לו יעקב, לא ברך אותו עד הזמן שהריח את אותם לכושים?

כאן יש להסתכל, שהרי אותם לכושים לא היו של יעקב, שהרי התורה מעידה, שכתוב (שם) את בגדי עשו בנה הגדל, וכאן כתוב את ריח בגדיו, וכי בגדיו היו? ריח הבגדים היה צריך להיות. מה זה בגדיו?

א"ל בגדיו ודאי היו אותם הלבושים ממש, ולא של עשו, ואף על גב שכתוב בגדי עשו - בתפיסה היי אצלו. כמו כן אותה הפאר שעליה ישב יעקב וישב עליה משה - בתפיסה היתה לאחרים. פיון שבא יעקב, נודעה הפאר לאדוניה, ועלו המים אליו, וכן למשה.

כמו כן אותם הלבושים היו בתפיסה אצל עשו. פיון שלבשם יעקב, נודעו הבגדים לבעליהם, מיום שעשה אותם הקדוש ברוך הוא, לא העלו הריחות שלהם עד הזמן הנה שלבש אותם יעקב, שהרי חזרו לדיוקנם. יעקב היה ודאי דמות של אדם ויפיו.

אהדרו לכושין לדיוקניהו. יעקב דיוקנא דאדם ודאי הוה, ושפירו דיליה, בשעתא דחמו לכושין דיוקנא דאדם, סליקו ריחא.

הלת ריחין אסתלקו הכא, חד, ריח בגדיו. כ', ריח בני. ג', ריח שדה אשר ברכו ה'. וכו' והוה תלת, סליקו לגבי דיצחק, בשעתא דעאל יעקב לגביה.

וכו' והוה פתיב פהאי קרא, ריח בגדיו, היינו על פן עלמות אהבוך. ריח בני, היינו שמניך טובים. ריח שדה, היינו שמן תורק שמך. ודאי הפל קשר אחד, וסוד הקרבן שהערינו בו, כמו שנאמר אשה, שהינו עלמות אהבוך, והכל סוד אחד. ריח - שמן תורק שמך. נוחח - שמניך טובים. והפל אחד לה, הינו לריח, והפל דבר אחד, וסוד אחד, בקשר אחד, כמו שנתבאר.

משכני אחריו נרוצה (שיר א). כתוב ונתתי משכני בתוככם וגו'. בא וראה, הקדוש ברוך הוא נתן שכנתו בין ישראל להיות רבוצה עליהם פאם על הבגים, ולהגן עליהם בכל הצדדים.

וכ' זמן שאותה אם קדושה יושבת עליהם, הקדוש ברוך הוא בא לדור עמם, משום שהרי אין הקדוש ברוך הוא עוזב אותה לעולמים, וכל החביבות שלמעלה היא עליה.

ומשום כף נתן אותה משכון בתוכם של ישראל, לדעת שלא ישפחם, ולא יעזב אותם לעולמים. מה הטעם? משום אותו המשכון שבתוכם. והיא אומרת, משכון הייתי בפתחונים, אהיה משכון אצלך, ולעלות כנגדך, ואני ובני אחריו נרוצה. משכני, חזרנו לקשר הדברים הראשונים על אותו סוד אשה

משכני, אהדרנא לקישורא דמילין קדמאין, על ההוא רזא אשה ריח

בשעה שראו הלבושים את דמותו של אדם, העלו ריח. שרש ירחות עלו כאן, אחד - ריח בגדיו. ב' - ריח בני. ג' - ריח שדה אשר ברכו ה'. וכל השלש עלו ליצחק בשעה שנגנס אליו יעקב.

ובתם כתובים בפסוק הנה. ריח בגדיו, הינו על פן עלמות אהבוך. ריח בני, הינו שמניך טובים. ריח שדה, הינו שמן תורק שמך. ודאי הפל קשר אחד, וסוד הקרבן שהערינו בו, כמו שנאמר אשה, שהינו עלמות אהבוך, והכל סוד אחד. ריח - שמן תורק שמך. נוחח - שמניך טובים. והפל אחד לה, הינו לריח, והפל דבר אחד, וסוד אחד, בקשר אחד, כמו שנתבאר.

משכני אחריו נרוצה (שיר א). כתוב ונתתי משכני בתוככם וגו'. בא וראה, הקדוש ברוך הוא נתן שכנתו בין ישראל להיות רבוצה עליהם פאם על הבגים, ולהגן עליהם בכל הצדדים.

וכ' זמן שאותה אם קדושה יושבת עליהם, הקדוש ברוך הוא בא לדור עמם, משום שהרי אין הקדוש ברוך הוא עוזב אותה לעולמים, וכל החביבות שלמעלה היא עליה.

ומשום כף נתן אותה משכון בתוכם של ישראל, לדעת שלא ישפחם, ולא יעזב אותם לעולמים. מה הטעם? משום אותו המשכון שבתוכם. והיא אומרת, משכון הייתי בפתחונים, אהיה משכון אצלך, ולעלות כנגדך, ואני ובני אחריו נרוצה. משכני, חזרנו לקשר הדברים הראשונים על אותו סוד אשה

משכני, אהדרנא לקישורא דמילין קדמאין, על ההוא רזא אשה ריח

ניחוח. דְּהָא בְּשַׁעֲתָא דְרַעוּתָא סְלִיק מִתְתָּא
בְּרָזָא דְקוּרְפָנָא, אִיהִי סְלִקַת וְאַמְרָה לְגַבִּי
רְחִימָא דִילָהּ, מְשַׁכְּנִי: אוֹשִׁיט יְמִינֶךָ לְגַבְיָא,
לְקַבְּלָא לִי, וּלְסַלְקָא לִי, בְּסִטְרָא דְאַתְעָרוּתָא
דְשִׁמְאֵלָא. וַיְמִינָא לְחַבְקָא לִי, וְדָא אִיהִי
מְשַׁכְּנִי.

וְדָא אִשָּׁה אַמְרָה לְגַבִּי רִיחַ, רִיחַ לְגַבִּי נִיחוּחַ,
נִיחוּחַ לְה'. וּכְדִין, אַחְרִיךָ נְרוּצָה. מַאי
נְרוּצָה, נְהָא בְרַעוּתָא. כְּמָה דְאַתְּ אִמְרַ, (שם א ד)
וְנָרְצָה לוֹ לְכַפֵּר עָלָיו. וְדָא אִיהִי דְכְתִיב, (בראשית
מא יד) וַיְרִיצוּהוּ מִן הַבּוֹר. מַאי וַיְרִיצוּהוּ. דְאַרְצוּ
לִיה בְּמַלִּין טְבִין, בְּמַלִּין דְרַעוּתָא טְבָא, דְהִנְהוּ
עַצִּיב מְהֵהוּא בּוֹר. וְעַל דָּא נְרוּצָה: נְהָא
בְרַעוּתָא, בְרַעוּתָא שְׁלִים פְּדָקָא יְאוּת.

אַחְרִיךָ נְרוּצָה, טוּל אַתְּ רַעוּתָא בְּקַדְמִיתָא,
וּלְבַתֵּר דְתַטּוּל אַנְתְּ, אֲנָא, וְכָל אֵינוֹן
עוֹלִימְתָאִי, נְהָא בְרַעוּתָא. וְעַל דָּא מְשַׁכְּנִי.
מִכְּאֵן, דְרַעוּתָא וּבְרַכְּאֵן לָא אֲשַׁתְּפַחוּ אֲלָא
בְּאַתֵּר דְדְכַר וְנוֹקְבָא אַתְחַבְּרוּ בְּחַדָּא.
וּבְגִין כְּךָ, מְשַׁכְּנִי לְגַבְךָ בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין
דְתַקְבַּל רַעוּתָא, מֵאַתֵּר דְכָל רַעוּתָא אֲשַׁתְּפַחוּ.
וּלְבַתֵּר, אַחְרִיךָ נְרוּצָה, נְהָא בְרַעוּתָא. וְאִי לָא
תְּמַשְׁכְּנִי לְגַבְךָ, רַעוּתָא, וְרַעוּתָא עֵילָאָה לָא
יִשְׁרוּן עֲלֶיךָ, דְהָא דְכַר פְּלָא נּוֹקְבָא, לָא שְׁרִיין
בֵּיה בְרַכְּאֵן.

וְכֹר דָּא, בְּדִיוֹקְנָא דְקָא אַתְעָרְנָא בְּרָזָא דְאַלְף.
דְהָא תְּמֵן אֲשַׁתְּפַחוּ רְזִין אֲלִין, אִשָּׁה רִיחַ
נִיחוּחַ לְה'. וְאִיהוּ רְזָא דְלַעֲיֵלָא וְתַמָּא, וְכָל
רְזָא דְמַהִימְנוּתָא בֵּיה תְּלִיא, וְעַל דָּא סְלִקָּא
בְּה' (כ"א באחד). וְכָלָא אִיהוּ א.

בְּשַׁעֲתָא דְאַת דָּא פֶּרַח בְּאוּרֵי, אֲסַתְּלִיקוּ אֲלֶיךָ
וּמֵאָה עֲלִמִין, וְאַתְּפִלִּלוּ בְּגוּיָהּ.

וְאַתְרִישִׁימוּ אַתְנוּן אַחְרִינִין, וְאַתְגַּלִּיפוּ אַבְתְּרִיָּה.
וְאִיהוּ אַתְעָטֵר בְּעִטְרָא גְלִיפָּא, דְכָלִּיל כָּל
עֲלִמִין.

וְאִיהוּ חַד א, אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ לְה'. אִשָּׁה, דָּא
קוּצָא דְתַלְיָא לְתַמָּא, רְזָא דְכָל חֲמִילִין
וּמְשִׁירִיין אֲלִין וְאַלִין. רִיחַ, רְזָא דְעַל הַהוּא
קוּצָא דְאַתְאֲחַדָּא בְּאַמְצְעִיתָא. נִיחוּחַ, רְתִיכָא
דְפְשִׁיטוּ דְאַמְצְעִיתָא, דְשְׁרִיא עֲלִיהּ רוּחַ
עֵילָאָה. לְה', נְקוּדָה עֵילָאָה דְעַל גַּבִּי
אַמְצְעִיתָא, דְאִיהוּ מְקַיִים כּוּלָּא. וְכוּלָּא
קִישׁוּרָא חַדָּא.

וְדָא דְאַחוּרִי אַמְצְעִיתָא, אִמְרַ, מְשַׁכְּנִי אַחְרִיךָ,
לְאַתְחַבְּרָא עִמְךָ, לִיטוּל בְּרַכְּאֵן, מְעַם
נְקוּדָה עֵילָאָה דְעֲלֶיךָ. וְכַד נְהָא דְכַר וְנוֹקְבָא
בְּחַדָּא, כִּיּוֹן דְתַטּוּל בְּרַכְּאֵן וְרַעוּתָא, אֲנָא וְקוּצָא
דְתַלְיָא לְתַמָּא מִינִי, אַחְרִיךָ נְרוּצָה, נְתַרְעִי
אַבְתְּרִיךָ, לְמַהוּי חַד שְׁלִימוּ עֵילָא וְתַמָּא.
וּלְמַהוּי א' כָּל אַחַד (כלא חד) בְּשְׁלִימוּ דִילִיהּ.

הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶךְ חֲדָרְיוֹ וּגּוֹ'. כְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
כְּמַלְקַדְמִין וְאִמְרַ. הַלְלוּאִי יְהֵא בִידִין
לְגַלְּאָה רְזִין עֵילָאִין, חֲדוּתָא אִיהוּ, הוּאֵיל
וְרַעוּתִיהּ לְגַלְּאָה רְזִין עֵילָאִין בְּדָרָא דָּא.
אִית לְמַנְדַּע, דְהָא קִישׁוּרָא דְמַלִּין לָא אֲשַׁתְּפַחוּ
בְּקָרָא, דְכִיּוֹן דְאִמְרַ מְשַׁכְּנִי, מַהוּ הַבִּיאֲנִי
הַמְּלֶךְ חֲדָרְיוֹ, תְּבִיאֲנִי לְחֲדָרֶיךָ מִבְּעֵי לִיה. וְעַל
דָּא נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ.

אַרְא בְּרָזָא דְאַתְנוּן, תְּלִיין עֵילָאִין וְתַמָּאִין,
וְעֲלִמִין כּוּלָּהּ. וְקִישׁוּרָא דְמַלִּין הַכִּי
הוּא, קִישׁוּרָא דְתוֹשְׁבַחְתָּא לְגַבִּי נְהוּרָא, דְעֲלָה
אַמְרָה לְגַבִּי בְּעֲלָה, אַמְצְעִיתָא דְאַל"ף, מְשַׁכְּנִי
עִמְךָ, כְּמָה דְאַתְמַר, וְאַף עַל גַּב דְאַמְרַת דָּא,
בְּעַת לְאַשְׁתַּבַּחָא לְגַבִּיָּהּ, דְאַף עַל גַּב דְאִיהִי
תַּחְתּוּתִי בְּשַׁחוּתָא לְגַבִּי אַמְצְעִיתָא דְאַל"ף,

וְהוּא מְתַעֵטֵר בְּעִטְרֵי חֲקוּקִי,
שְׁפוּלָל אַתְּ כָּל הַעוֹלָמוֹת.
וְא' הִיא אַחַת, אִשָּׁה רִיחַ נִיחוּחַ
לְה'. אִשָּׁה - זֶה הַקוּץ הַתְּלִי
לְמִטָּה, הַסוּד שֶׁל כָּל הַצְּבָאוֹת
וְהַמְּחַנּוֹת אֵלָיו וְאַל. הַרִיחַ - סוּד
שֶׁעַל אוֹתוֹ הַקוּץ שֶׁנֶּאֱחָז בְּאַמְצַע.
נִיחוּחַ - הַמְּרַכְּבָה שֶׁל הַתְּפִשְׁטוֹת
הָאֲמֻצַּע, שֶׁשׁוּרָה עָלָיו רוּחַ
עֲלִיוֹנָה. לְה' - נְקוּדָה הַעֲלִיוֹנָה
שֶׁעַל גַּב הָאֲמֻצַּע, שֶׁהוּא מְקַיִם
אַתְּ הַכָּל. וְהַכָּל קָשֶׁר אַחַד.

וְזֶה שֶׁל אַחוּרִי הָאֲמֻצַּע, אִמְרַ
מְשַׁכְּנִי אַחְרֶיךָ. לְהַתְּחַבֵּר עִמְךָ,
לְטַל בְּרַכּוֹת מְעַם הַנְּקוּדָה
הַעֲלִיוֹנָה שֶׁעֲלֶיךָ. וְכִשְׁנֵהֲיָה זְכַר
וְנְקֵבָה יַחַד, כִּיּוֹן שֶׁתַּטּוּל בְּרַכּוֹת
וְרִצּוֹן, אֲנִי וְהַקוּץ שֶׁתְּלִי לְמִטָּה
מִינִי - אַחְרֶיךָ נְרוּצָה, נְתַרְצָה
אַחְרֶיךָ, לְהִיּוֹת שְׁלֵמוֹת אַחַת
מְעֻלָּה וּמִטָּה, וְלְהִיּוֹת א כָּל אַחַד
(הַכָּל אַחַד) בְּשְׁלֵמוֹתוֹ.

הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶךְ חֲדָרְיוֹ וּגּוֹ' (שיר א).
כְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן כְּמוֹ מְקַדְּם,
וְאִמְרַ, הַלְלוּאִי יְהֵא בִידֵינוּ לְגַלוֹת
סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים, שֶׁמְחַה הִיא,
הוּאֵיל וְרִצּוֹנוֹ לְגַלוֹת סוּדוֹת
עֲלִיוֹנִים בְּדוֹר הַזֶּה.

וְש' לְדַעַת, שְׁהַרִי קָשֶׁר הַדְּבָרִים
לֹא נִמְצְאוּ בְּכַתוּב, שְׁכִיּוֹן שְׁאִמְרַ
מְשַׁכְּנִי, מַה זֶה הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶךְ
חֲדָרְיוֹ? הִנֵּה צְרִיף לְהִיּוֹת תְּבִיאֲנִי
לְחֲדָרֶיךָ, וְעַל זֶה נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
בְּךָ!

אַרְא בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת תְּלוּיִים
הַעֲלִיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים וְכָל
הַעוֹלָמוֹת. וְקָשֶׁר הַדְּבָרִים כְּךָ
הוּא, קָשֶׁר שֶׁל תְּשַׁבַּחַת לְאוּר,
שֶׁעֲלֶיהָ אַמְרָה לְכַעֲלָהּ, אַמְצַע
הָאַל"ף, מְשַׁכְּנִי עִמְךָ, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר. וְאַף עַל גַּב שֶׁאַמְרַת זֶה,
רְצָתָהּ לְהַשְׁתַּבַּח אֵלָיו, שְׁאִף עַל
גַּב שֶׁהִיא תַּחְתּוּי בְּשַׁחַת לְאַמְצַע
שֶׁל הָאַל"ף וְשׁוֹכְכַת תַּחְתּוּי,

ושכיבת תחותיה, אמרת לאו אנא בכך, ואף על גב דאנא בעילויה וחכיבו לגבי מלכא עילאה, בלא שחותא.

דהא הביאני חדריו. באן אתר, באת ה', דהא אתפשטותא דלעילא, רזא דמלכא עילאה, את ה"א איהו. והוא דעאל לגביה, אנא איהי. ובגין כך, אנא בתושבחתא סגי, ובעילויה יקירא, אף על גב דאנא בשחותא לגבך.

ואנא לא חיישנא, אלא למהוי גבך בשחותא. ואת דתשלוט עלי. ועל דא, אף על גב דאהא יתיר בשחותא לגבך, אנא וחיילי נגילה ונשמחה בך, חדווא ורעוא אית לן למהוי לגבך, ולא לאתפרשא מינה, דהא כל חדווא ורעוא לאו איהי אלא בך, דהא לית חדווא ורעו לאתתא אלא בבעלה, ולא באימא ואבוה. הביאני המלך חדריו, ולא קבילנא חדווא ורעו אלא בך.

הביאני המלך חדריו, אלין אינון חדרין גן עדן. ואם תאמר חדרין גן עדן, איהי גן עדן, ואיהי אמרת הכי. אלא, אינון חדרים דגן עדן אתזנת מנייהו, ואתקרי בהו.

חדרא קדמאה, י"ה, דא חדרא, ואידרא עילאה דלית ביה חיזו, ולא גוון כלל, אלא כמא דאצטבע לפום שעתא במדירו דבוצינא דקרדינותא, והדר סלקא לאין סוף, בסתירו דגניז.

האי חדרא קדמאה פד סלקא משחתא, אתעברא צביעו דגוונא ואתטמר, ולא אתחזי ביה גוון כלל. פדין בארבע סטרין, אתחזיין בטמירו, ואתפסיין באתגליא, ארבע אתוון, אינון: אהי"ה (אשר אהיה).

אמרה, איני בכך. ואף על גב שאני אליך כך, הביאני המלך חדריו, אני בעלוי וחכיבות למלך העליון, כלי שחות.

שהרי הביאני חדריו, באינה מקום? באות ה', שהרי ההתפשטות של מעלה, סוד המלך העליון, היא האות ה"א. ואותו שנקנס אליו, אני היא. ומשום כך אני בתשפחת רבה ובעלוי נכבד, אף על גב שאני בשחות אליך.

ואני לא חוששת אלא להיות אליך בשחות, ואתה שתשלט עלי. ועל זה, אף על גב שאהיה יותר בשחות אליך, אני וצבאותי נגילה ונשמחה בך. שמחה ורצון יש לנו להיות אצלך ולא להפרד ממך, שהרי כל השמחה והרצון אינם אלא בך, שהרי אין שמחה ורצון לאשה אלא עם בעלה, ולא באמה ואביה. הביאני המלך חדריו, ולא קבלתי שמחה ורצון אלא בך.

הביאני המלך חדריו - אלו הם חדרין גן עדן. ואם תאמר, חדרין גן עדן היא גן עדן, והיא אמרת כך? אלא אותם חדרים שגן עדן גזון מהם ונקרא בהם.

החדר הראשון, י"ה, זה חדר, וחדר עליון שאין בו מראה ולא גוון כלל, אלא כמו שנוצב לפי שעה במדידת הניצוץ הקשה, וחוזר עולה לאין סוף, בסתר שגוניז.

החדר הראשון הזה, כשעולה המדה, עובר הצבע של הגוון ונטמן, ולא נראה בו גוון כלל. אז בארבעה צדדים, נראים בסתר ונקסים בגלוי ארבע אותיות, והם: אהיה (אשר אהיה).

עד מה אתקרי הכי דזמין לאתגלייא מגו ריחא דעלה. ובגין דעד לא אתמליאת לאנהרא לתתא, אתקרי אהי"ה.

וסימנא דא שירותא דנבואה דמשה, דעד פאן לא נפקת סיהרא מפסויה, לאתנהרא מגו שמשא. וכיון דסיהרא הות בחשוכא, עד כען שמשא לא נהיר לגבה, ואידרא עילאה דא לא אתגלייא לאנהרא, דהא ההוא ריחא עילאה, סלקא לגו סתימא דכל סתימין, דלא אתידע כלל, וכדין אהי"ה.

וכר תב לאתריה, פדין קיימא ודאי לאנהרא לכולא, וכדין אשר, אהיה, דהא כדין אתתקנן לאתמליא, מגו שביל חד דקיק, (דף ט"ו) דעייל ביה בסתימו. ועם כל דא, בשמהן אלין, עד כען לא אתגלייא לאנהרא בוצינין. לבתר אהיה תליתאה, דהא זמינת לאתגליא, ולאפשטא נהורין לכל סטר, ודא איהו אהי"ה, הא אנא זמין לאתגלייא.

ודא תליתאה, תיקוונא דשופר לאפקא קלא. וכיון דנפק ההוא קלא בתקיפו דשירותא דקלא, נפיק בתוקפא דההוא דתקע ליה, ההוא שירותא דקלא איקרי יהו"ה. בגין דההוא תוקפא דשירותא תב לאתריה, ולא (אתגלייא) כשאר שמהן. לבתר פד אתפשט קלא בפשיטו דנייחא, פדין איקרי יהו"ה, שמא דאתגליא.

הכא רזא דרזיון, לידעי חכמתא עילאה. וזעירין אינון (דדעין) שמא דא. ואף על גב דהא אוקימנא ברזא דאתוון, והכי איהו. אבל נקודי וטעמי, קבלה למשה מסיני, באורח סתים, לחפמי לבא.

ורזא דא, (שמות לא ו) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. דהא מרזא דנקודי ותנועי

עד מה נקרא כך? שעתיד להתגלות מתוך הריים שעליה. ומשום שטרים התמלאה להאיר למטה, נקראת אהי"ה.

וכיון זה ראשית נבואת משה, שעד פאן לא יצאה הלכנה מפסויה להיות מוארת מתוך השמש. וכיון שהלכנה היתה בחשכה, עד עכשו השמש לא מאיר לה, והחדר העליון הזה לא התגלה להאיר, שהרי אותו ריח עליון עולה לתוך נסתר כל הנסתרים, שאין נודע כלל, ואז אהי"ה.

וכששב למקומו, אזי ודאי עומד להאיר לכל, ואז אשר אהיה, שהרי אז התפקנו להתמלא מתוך שביל דק אחד שנקנס בו בסתר. ועם כל זה, בשמות הללו, עד עכשו לא התגלה להאיר המגורות.

אחר כך אהיה השלישי, שהרי עתידה להתגלות ולהפשיט אורות לכל צד, וזהו אהי"ה, הריני עתיד להתגלות.

וזה השלישי, תקוון השופר להוציא קול. וכיון שיצא אותו הקול בחזק של ראשית הקול, יוצא בתקף של אותו שתקע אותו. אותו ראשית הקול נקרא יהו"ה, משום שאותו החזק של הראשית שב למקומו, ולא (התגלה) כשאר השמות. אחר כך כשהתפשט הקול בהתפשטות של מנוחה, אז נקרא יהו"ה, השם שהתגלה.

כאן סוד הסודות ליודעי החכמה העליונה, ומעטים הם (שידעם) שם זה. ואף על גב שהרי בארנו בסוד האותיות, נכף הוא. אבל נקודות וטעמים קבלה למשה מסיני, בדרך נסתר, לחכמי הלב. וזה סוד (שמות לא) ובלב כל חכם לב נתתי חכמה. שהרי מסוד

דְּטַעְמִי, הוּוּ יִדְעִין לְאַנְהָרָא צִיּוּרִין דְּלַעֲלָא.
דְּהָא נְקוּדֵי דְאַתּוּן מִתְנַהֲרִין (סתנהגו) בְּהוּ הוּוּ
יִדְעִין, וּבְרָזָא דִּילְהוּן הוּוּ יִדְעִין וְאַשְׁתַּמּוּדְעָן
לְקַיִמָא הֵהוּא צִיּוּרָא פְּרָזָא עֵילָאָה.

בְּגִין דְּכוּוְנָה וּרְעוּתָא אִיצְטְרִיף לְכָל אִינוּן
עוֹבְדִין וְצִיּוּרִין עֵילָאִין דְּלַעֲלָא. וְאִינוּן
הוּוּ יִדְעִי מַגּוּ רְזָא דְצִיּוּרָא דְנְקוּדֵי, לְשׁוּוָּאָה
רְעוּתָא וּלְבָא בְּכָל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא.

כָּרְ אִינוּן צִיּוּרִין דְּמִשְׁפָּנָא, לָא הוּוּן אֶלָּא רְזָא
דְאַתּוּן דְּקִיקִין. בְּגִין דְּאִית אַתּוּן עֵילָאִין
רְבָרְבִין, וְאִית אַתּוּן זְעִירִין דְּקִיקִין. אַתּוּן
זְעִירִין דְּקִיקִין, אִינוּן עוֹבְדָא דְּמִשְׁפָּנָא. אַתּוּן
עֵילָאִין רְבָרְבִין, עוֹבְדָא דְּבִי מִקְדָּשָׁא דְּבִית
רֵאשׁוֹן, וְהֵינִי לָא אַתְעֵבִידוּ לְאַתְקַדְשָׁא לַעֲלָא,
אֶלָּא בְּצִיּוּרָא דָּא.

דְּרָזָא דְּנְקוּדֵי דְאַתּוּן דְּקִיקִין, אִינוּן מִסְטְרָא
דְּשְׁמָאֵלָא. וְנְקוּדֵי דְאַתּוּן עֵילָאִין
רְבָרְבִין, אִינוּן מִסְטְרָא דְּמִינָא. וְאֵלִין כְּגוּוֹנָא
דְּאֵלִין אַתְנָשִׁי מַעְלָמָא, בַּר דְּאָתוּ חִפְמִי,
דְּקַבִּילוּ נְהִירוּ דְּחֻכְמָתָא מִקְדָּמָי, וְאַקִּימוּ לוֹן
עַל אַתּוּן, לְנִטְלָא אַתּוּן מִטְלָנְהוּן בְּגִינְיָהוּ.
וְעַל דָּא עֵבִידְתָּא דְּמִשְׁפָּנָא, וְעֵבִידְתָּא דְּבִי
מִקְדָּשָׁא, בְּצִיּוּרָא נְקוּדֵי הוּוּ שְׁלַמִּין בְּרַעוּתָא
וּכְוָנָה.

תְּנוּעֵי דְּטַעְמִי קְיִימוּ פּוֹלָא עַל יָדָא דְּמִשְׁהָ.
וְעַל דָּא, (שם לט א) וַיְכִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל
מִשְׁהָ, דְּאִיהוּ קִיִּים פּוֹלָא בְּרָזָא דְּלְהוּן.
בְּתְנוּעֵי דְּטַעְמִי, אִית בְּהוּ תְנוּעֵי בְּרָזָא דְּלְתַתָּא,
לְאַנְהָגָא וּלְקַיִמָא עוֹבְדָא דְּמִשְׁפָּנָא.
וְאִית בְּהוּ תְנוּעֵי בְּרָזָא דְּלַעֲלָא, לְאַנְהָגָא
וּלְקַיִמָא עוֹבְדָא דְּבִי מִקְדָּשָׁא.

בְּהוּ תְנוּעוֹת בְּסוּד שְׁלַמְעֵלָה, לְהַנְהִיג וּלְקַיִם מַעֲשֵׂה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

שְׂרָמָה מְלָפָא, לָא אִצְטְרִיף לְנְקוּדֵי וּלְטַעְמִי,
אֶלָּא אִינוּן הוּוּ אַתּוּן בְּסַתִּימוּ וּלְחִישׁוּ,
וּמִתְצִיּוּרִין בְּגַלְיָפוּ (נ"א בגליפוי) צִיּוּרֵי מִקְדָּשָׁא.
הָדָא הוּוּ דְכְתִיב, (מ"א טו) וְהִפִּית בְּהַבְנוֹתוֹ, וְדָאִי,
אַבְן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה. אַבְן שְׁלֵמָה, וְלֹא חִסְרָה
בְּאַתּוּן דְּקִיקִין, כְּעוֹבְדָא דְּמִשְׁפָּנָא. וּמִקְבּוֹת
וְהַגְרָזִין כָּל כְּלֵי בְרָזֵל לֹא נִשְׁמַע בְּבִית בְּהַבְנוֹתוֹ.
לֹא נִשְׁמַע וְדָאִי, דְּהָא אַתְרִיהָ גְרַם דְּאִיהוּ
בְּלַחֲשׁוֹ.

וְעַד דָּא, סִפְר תּוֹרָה דְּאִיהוּ דְּיוֹקְנָא דְּבִי
מִקְדָּשָׁא, לִית בֵּיה דְּיוֹקְנָא דְּטַעְמִי
וְנְקוּדֵי, דְּכוּלָּא סְתִים בְּגוּיָה, כְּגוּוֹנָא דְּדְּיוֹקְנָא
דְּרָזָא דְּבִי מִקְדָּשָׁא קְדָמָאָה, דְּטַעְמִי וְנְקוּדֵי
הוּוּ סְתִימִין בְּגוּיָה.

וְדַחֲקִין דְּתוֹקְפָא דְּשִׁירוּתָא דְּקָלָא, אַהֲדַר
לְאַתְרִיהָ, וְנְקוּדֵי דִּילִיָּה בְּאַתּוּן
יְהו"ה (אִינוּן בְּרָזָא דְּשְׁמָא אֱלֹהִים). וּבְגִינְיָהוּ אִיקְרִי
בְּשְׁמָא דָּא, לְאַתְגַּלְיָא אֱלֹהִים חִיִּים. וְעַל דָּא
נְקוּדֵי מִתְתָּא לַעֲלָא וּמַעֲלִיא לְתַתָּא כְּנִישׁ
וְנָטִיל, וְאַהֲדַר לְאַתְרִיהָ.

לְבַתַּר אַתְפְּשִׁיט בְּפִשְׁטוֹ דְּנִיִּיחָא, וְאַתְהַדְרוּ
נְקוּדֵי, כְּגוּוֹנָא דְּרָזָא עֵילָאָה, לְמַהֲוִי
פּוֹלָא רְזָא חָדָא פְּדָקָא יָאוּת. אַתּוּן וְנְקוּדֵי
כְּגוּוֹנָא חָדָא.

נְקוּדֵי בְתַלַּת אַתּוּן קְדָמָאִין. הַ בְּתַרְאָה, לִית
לְהָ נְהוּרָא מְגַרְמָה פְּלוּם. י אִיהוּ אַתְנַהֲרִיר
בֵּיה נְהִירוּ דְּנְקוּדָה בְּהוּא גּוּוֹנָא מְמִשׁ, וְהוּוּ
דְּיוֹקְנָא מְמִשׁ. ה, נְהִירוּ דְּנְקוּדָה בְּהוּא גּוּוֹנָא,
וְרָזָא חָדָא. ו דְּאִיהוּ אִמְצַעִיתָא, בְּרָזָא דִּילִיָּה
לְמַהֲוִי פּוֹלָא גּוּפָא וְרוּחָא, בְּדְּיוֹקְנָא וְנְהִירוּ
שְׁלִים, פְּדָקָא יָאוּת.

וְעַד דָּא, שְׁמָא דָּא שְׁמָא דְּרַחֲמֵי, דְּאַתּוּן וְנְקוּדֵי

שְׂרָמָה מְלָפָא לֹא אִצְטְרִיף לְנְקוּדוֹת
וּלְטַעְמִים, אֶלָּא הֵם הָיוּ כְּאִים
בְּסַתֵּר וּלְחִשׁ, וּמִצְטְרִים בְּחֻקֵּי
בְּחֻקֵּי (בְּחֻקֵּי) צִיּוּרֵי הַמִּקְדָּשׁ. זֶהוּ
שְׁכַתוֹב (מִלְכִים א-ו) וְהִפִּית
בְּהַבְנוֹתוֹ, וְדָאִי, אַבְן שְׁלֵמָה מִסַּע
נִבְנָה. אַבְן שְׁלֵמָה, וְלֹא חִסְרָה
בְּאוֹתוֹת דְּקוֹת, כְּמַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן.
וּמִקְבּוֹת וְהַגְרָזִין כָּל כְּלֵי בְרָזֵל לֹא
נִשְׁמַע בְּבִית בְּהַבְנוֹתוֹ, לֹא נִשְׁמַע
וְדָאִי, שְׁהִי מְקוּמוֹ גְרַם שֶׁהוּא
בְּלַחֲשׁ.

וְעַד כֵּן סֵפֶר תּוֹרָה, שֶׁהוּא דְּיוֹקֵן
שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֵין בּוֹ דְּיוֹקֵן
שֶׁל טַעְמִים וְנְקוּדוֹת, שֶׁהִכַּל נִסְתָּר
בְּתוֹכּוֹ, כְּמוֹ שֶׁהִדְיוּקֵן שֶׁל סוּד
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הִיא שׁוֹן, שֶׁטַעְמִים
וְנְקוּדוֹת הֵיוּ נִסְתָּרִים בְּתוֹכּוֹ.

וְהַדְּחֵק שֶׁל תְּקוּף הִיא שִׁית שֶׁל
הַקּוֹל חוֹזֵר לְמְקוּמוֹ, וְנְקוּדוֹתָיו
בְּאוֹתוֹת יְהו"ה (הֵם בְּסוּד שֶׁל שֵׁם
אֱלֹהִים). וּבְשִׁבְלִים נִקְרָא בְּשֵׁם הָאֵל,
לְגַלּוֹת אֱלֹהִים חִיִּים, וְעַל זֶה
נְקוּדוֹת מַמְעֵלָה לְמִטָּה מְכַנְּסִים
וְנוֹסְעִים, וְחוֹזֵר לְמְקוּמוֹ.

אַחַר כֵּן מִתְפַּשֵּׁט בְּהַתְּפַשְּׁטוֹת
שֶׁל מְנוּחָה, וְחוֹזְרוֹת הַנְּקוּדוֹת,
כְּמוֹ הַסוּד הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהִכַּל יִהְיֶה
בְּסוּד אֶחָד כְּרָאוּי. הַאוֹתוֹת
וְהַנְּקוּדוֹת בְּגוּן אֶחָד.

הַנְּקוּדוֹת בְּשִׁלֵּשׁ אוֹתוֹת
הִיא שְׁנוֹנוֹת. ה' אַחֲרוּנָה, אֵין לָהּ
אוֹר מַעֲצָמָה פְּלוּם. י' הוּא מְאִיר
בּוֹ אוֹ שֶׁל נְקוּדָה בְּאוֹתוֹ גּוּן מְמִשׁ
וְאוֹתוֹ דְּיוֹקֵן מְמִשׁ. ה' הַאוֹר שֶׁל
הַנְּקוּדָה בְּאוֹתוֹ הַגּוּן וְסוּד אֶחָד.
ו' שֶׁהוּא בְּאִמְצַע, בְּסוּד שְׁלוֹ
שִׁיחָה הַכֹּל, גּוּף וְרוּחַ, בְּדְּיוֹקֵן
וְאוֹר שְׁלֵם כְּרָאוּי.

וְעַד זֶה (שְׁמוֹת יד) שֵׁם זֶה הוּא שֵׁם
הַרְחֻמִּים, שֶׁהַאוֹתוֹת וְהַנְּקוּדוֹת
בְּדְּיוֹקֵן וְסוּד אֶחָד, בְּדְּרִיף לְשֵׁר.

בְּדְּיוֹקְנָא וְרָזָא חָדָא, בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל. פֶּד אַתּוּן וְנְקוּדֵי בְּעַקִּימוּ דָּא מִן

ואיננו רזא דעשר אמירו, ועשרין ותריין אתוון
דאורייתא. וכלהו נפקי מרזא הנקודה עילאה.
עשר אמירו, פלהו פלילין ברזא דאורייתא,
דאיהו מלך עילאה, רזא דתורה שבכתב,
עלמא דאתי.

ועשרין ותריין אתוון, מתפשטין, ושרין
לאתנהרא מרישא דנהורא קדמאה,
ברזא דיחודא, דתמן אתוון לאתגליא, ומתמן
נהרין אתוון וסלקין, א' רזא דכל אתוון ברזא
דאחד.

חדרא תליתאה, אלהים. דא איהו זהרא
סומקא, נציץ פדהבא. זהרא, דלזמנין
נהיר וטב, ולזמנין אתחשף פחשוכא, (ולית ליה)
נציצו פמה דנהה (דהבא).

אלהים, רזא דאתערוותא לגבי נוקבא, בההוא
סטרא. דשמא דא איהו ברזא דרזין
לידעי חכמתא, דשמא דא איהו דכר, ואתערו
לגבי נוקבא בשמא דא, פלא אתער.

ואלמלא אתערו דשמא דא, צדיק לא
איתער. ואף על גב דכולא איהו
דינא, וצדיק מסטרא דימינא איהו, אבל
אתערו דיליה, לאו איהו אלא מסטרא
דשמאלא.

אדם שבק סטרא דא, ואתער בההוא טופסרא
דהבא, דנפיק מלכלוכא דהתוכא
דיליה.

אלהים, אחת דבר אלהים, אתערוותא דצדיק,
ואיהו מיל"ה בפריעו, בלא סטר
ערלה פלל. ודא איהו פד אדפר שמא דא
לטב, כגון (שמות ב כד) ויזכר אלהים את בריתו,
דאתער ברית. ברזא דא, (בראשית נבד) ואלהים פקד
יפקד.

של עשר אמירות ועשרים ושתיים
האותיות של התורה, וכלם
יוצאים מסוד הנקודה העליונה.
כל העשר אמירות כלולות בסוד
התורה, שהוא המלך העליון,
הסוד של תורה שבכתב, העולם
הבא.

ועשרים ושתיים אותיות
מתפשטות, ומתחילות להאיר
מראש האור הראשון בסוד
היחוד, ששם האותיות
להתגלות, ומשם מאירות
האותיות ועולות. א' הסוד של
כל האותיות בסוד אחד.

החדר השלישי - אלהים. זהו
זהר אדם, נוצץ כמו זהב. זהר
שלפעמים מאיר וטוב, ולפעמים
נחשף פחשכה, (אין לו) ניצוץ כמו
שנהה (קמ).

אלהים, הסוד של ההתעוררות
לנקבה, באותו הצד. שהשם הזה
הוא בסוד הסודות לידעי
החכמה, ששם זה הוא זכר,
וההתעוררות לנקבה בשם הזה
מעיה הכל.

ואלמלא ההתעוררות של השם
הזה, צדיק לא מתעורר. ואף על
גב שהכל הוא דין, והצדיק הוא
מצד הימין, אבל התעוררותו
אינה אלא מצד השמאל.

אדם עזב את הצד הזה, והתעורר
בפסלת הנקבה ההיא, שיוצאת
מהכלוף של ההתוף שלו.

אלהים, אחת דבר אלהים -
התעוררות הצדיק. והוא מילה
בפריעה, בלי צד ערלה פלל. וזהו
כשנזכר השם הזה לטוב, כמו
ויזכר אלהים את בריתו,
שהתעוררה הברית בסוד זה,
ואלהים פקד יפקד.

בצד אחר התורה מעידה על
דינו, שהרי משם יוצאת הערלה.

בסטרא אחרא, אורייתא אסהידת על דינוי, דהא מתמן ערלה נפקת.

לזמנין שמע דא נוקבא ירתא ליה, בגין
לאתדנא עלמא בההוא רזא דערלה. פד
אתתקף האי אלהים לעילא, ואתקשי ההוא
ערלה, ופריעה לא אשתכח.

וער דא, לטב בפריעו איהו, דהא אתפרע
ערלה ואתעבר, ואתגליא רזא דברית
קדישא. וכולא ברזא דאלהים איהו. דהא גוון
דא אתהפך לכמה גוונים, לזמנין הכי, ולזמנין
הכי, ודא איהו ברזא דאלהים.

אלהים, תלת שמעין אינון. חדא, אלהים חיים,
דאיהו אלהים חיים ומלך עולם.
אלהים, דפחד יצחק. אלהים בתראה. ותמן
מתפשטין אלהים דפחד יצחק.

אשגהותא דיליה, (זכריה יד ח) חצינו אל הים
הקדמוני דייקא. וחצינו אל הים
האחרון. אל הים האחרון דייקא. דאתקרי
בשמא דא.

ובגין דנפיק מלעילא, אית ליה רשו לאכללא
ימינא בגייה. וכד אתפלילא ימינא
בגייה, כדין איהי בחדווא, ואחיד בגו ימא
תתאה תחות רישא. דכתוב שמאלו תחת
לראשי, כדין אתקרי אלהים, דהא אזיל אל
הים האחרון. ודא איהו חדרא תליתאה, (פסהוא)
מלך עילאה.

חדרא רביעאה, דיוקנא דיעקב סבא, ברזא
יה"ו, דנטיל ירותא דאבא ואמא,
ואיהו אתרפי בגייהו, ואזל לקמייהו.

אורח דצניעו דכל עלמא, הכי אתחזי, כגוונא
דסידורא דאתוון דמארי כולא, כמא
דאינון מסתדרין יהו"ה. אורחיה דדכורא,
לשונאה תדיר נוקביה לקמיה, לאשגחא בה,
ולאסתלקא מינה חשדא וקנאה, ולא יחיב
עיניו באנתו אחרא. י' דכר, ה' נוקבא. י"ה,

לפעמים השמע הזה, הנקבה
יורשת אותו, כדי שידון את
העולם באותו סוד הערלה.
כשמתחזק אלהים הזה למעלה,
ומתקשה אותה הערלה, ואין
נמצאת פריעה.

וער פן, לטוב הוא בפריעה,
שהרי נפרעת הערלה ומעברת,
ומתגלה סוד ברית הקדש והכל
הוא בסוד של אלהים. שהרי גוון
זה מתהפך לכמה גונים, לפעמים
כף ולפעמים כף, וזהו בסוד של
אלהים.

אלהים, שלשה שמות הם. אחד
- אלהים חיים, שהוא אלהים
חיים ומלך עולם. אלהים של
פחד יצחק. אלהים האחרון. ושם
מתפשטים אלהים של פחד
יצחק.

התשגחה שלו, חצינו אל הים
הקדמוני דיקא, וחצינו אל הים
האחרון. אל הים האחרון דיקא.
שנקרא בשם הזה.

ומשום שיוצא מלמעלה, יש לו
רשות להכליל הימין בתוכו.
וכשנכלל הימין בתוכו, אז היא
בשמחה, ואותו בתוף הים
הפתוח פחת הראש, שכתוב (שיר
א שמאלו פחת לראשי. אז נקרא
אלהים, שהרי הולך אל הים
האחרון. וזהו החדר השלישי
(מאותו) המלך העליון.

בחדר הרביעי, הדמות של יעקב
הזקן, בסוד יהו, שנוטל ירשה
של אב ואם, והוא מתגדל בתוכם
והולך לפניהם.

דרך צניעות של כל העולם כף
נראה, כמו שסדור האותיות של
רבון הכל, כמו שהם מסתדרים
יהו"ה, דרך הזכר לשים תמיד
נקבתו לפניו, להשגיח בה,
ולסלק ממנה חשד וקנאה, ואין
נותן עינו באשה אחרת. י' זכר,
ה' נקבה. י"ה, הנה נקבה לפני

הזכר כדי להסתפל בה תמיד. הבן הולך לפני אמו, לכסותה מן העין, בשביל כבודו וכבוד אביו. וסימנה - (בראשית מט) בן פרת יוסף. שכתוב (שם לב) ואחר נגש יוסף ורחל, יוסף לפני אמו. ועקב נטל נקבתו ושם אותה לפניו, להשיגת בה (תמיד) ולא באחרת. וזהו שכתוב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, שאין מסתלקת מהעין רגע אחד. וזהו סוד האותיות הקדושות, שהיתה הסודור הזה מעלה ומטה. האותיות הללו נרשמו ברשם שלהן, כשיצאו החוצה מכת ותקף השופר, או בשעה שיצאות מכת ותקף השופר מתוך דחק, שהקול נעשה כולו מאש רוח ומים, האותיות התגלמו, ונרשמו בפרצופים שלהם, כל אחד ואחד פראוי להם, והתישרו במקומם. האותיות היו גנוזות בתוך השופר, בלי רשם שגראה כלל. כיון שיצאו, פלם התגלמו, ונרשמו בדיוקנם, כל אחד ואחד פראוי לו, כמו שגראה תוך סוד הנקודות. תדריו - תדרים טמירים. הביאני - תוף אותן האותיות להיות ביניהם בהתנשאות בחבור אחד. וכל זה למה? (שיר א) נגילה ונשמחה בך, כדי שתהיה לנו שמחה בך.

ער פיו של אליהו גנור. (שם) משכני אחריו נרצה. כתוב (בראשית א) ויבא אלהים את האדם בצלמו וכו'. כאשר ברא הקדוש ברוך הוא את האדם, כמו שאמרם החברים, אשרי הם: דו פרצופים נבראו, באותיות עליונות גדולות, ובאותיות קטנות תחתונות. האותיות העליונות הגדולות היו בדרך ישר לגבי הנכר. האותיות

הא נוקבא לקמי דכורא, בגין לאסתפלא בה תדיר. ברא אזיל לקמיה אמה, לחפיא לה מעינא. בגין יקרא דיליה ויקרא דאבוי. וסימנה (בראשית מט כב) בן פרת יוסף. דכתיב, (שם לג טז) ואחר נגש יוסף ורחל, יוסף לקמי אמה. ועקב נטיל נוקביה, ושוי לה לקמיה, לאשגחא בה (תדיר) ולא באחרא. הדא הוא דכתיב, (דברים יא יב) תמיד עיני ה' אלהיך בה, דלא תסתלק מעינא רגעא חדא. ודא איהו סדרא דאתון קדישין, למהוי סידורא דא עילא ותתא. אתון אליו אתרשימו ברשימו דלהון, פד נפקו לבר מחילא ותוקפא דשופר. כדין בשעתא דנפקי מחילא ותוקפא דשופר, מגו דחיקו, דאתעביד קלא פלילא מאש רוח ומים, אתון אתגלימו, ואתרשימו בפרצופין דלהון, פל חד וחד בדקא חזי לון, ואתיישרו בדוכתייהו.

גניזין הו אתון גו שופר, בלא רשימו דאתחזי פלל, כיון דנפקי, אתגלימו פולהו, ואתרשימו בדיוקנייהו, פל חד וחד בדקא חזי ליה, כמא דאתחזי (דף פא ע"ב) גו רזא דנקודין. תדריו, תדרין טמירין. הביאני, גו אינון אתון, למהוי בינייהו גופטרא בחבורא חדא. וכל דא למה. נגילה ונשמחה בך, בגין דיהא לן חדווא בך.

ער פומא דאליהו אתגנור. משכני אחריו נרצה. פתיב (בראשית א כז) ויבא אלהים את האדם בצלמו וכו'. פד ברא קודשא בריך הוא לאדם, כמא דאמרו חבריאי זפאין אינון, דו פרצופין אתבריאו באתון עילאין רברבין. ובאתון זעירין תפאין.

אתון עילאין רברבין, הו באורח מישור לגבי דכר. אתון זעירין תפאין, הו בהיפוכא

לגבי נוקבא. אתון עילאין רברבין, הו באורח מישר לגבי דכר, א"ב ג"ד, וכן פולהו, כמא דאתחזי למיהו אתון באורח מישר לגבי דכורא. אתון זעירין תפאין, הו בהיפוכא למפרע גו נוקבא, תשר"ק, וכן פולהו, כמא דאתחזי גבי נוקבא, דהוות מאחורא, קשר דתפילין דאיקרי אהור.

כמא דאת אמר (תהלים קלט ה) אהור וקדם צרפתי, אהור, לגבי נוקבא. וקדם, לגבי דכורא. ודא איהו דכתיב, (שמות לג כז) וראית את אהורי, דא נוקבא דהות מאחורא.

וכר אתקשטת נוקבא, דקשיט לה מלכא עילאה, לאתישבא אתון בדוכתייהו בדקא חזי, אעיל לון לאדרוי לאתתקנא, ואתתקנו אתון.

וכר את דנוקבא, קרי לכל את דדכורא, ואתתקנו כל את ואת דכר ונוקבא. וכל את קרי ואמר, משכני אחריו נרצה.

פד אתתקנו לאתחברא, ברזא דא"ת ב"ש אתתקנו. ואתיישבו אנפין באנפין. ונוקבא פד בעא לאתחזאה לגביה, היא אומרת, דהא אתקשטא ברעו דאימא, וכל אתון אתתקנו. ועל דא הביאני המלך תדריו, לאתתקנא ולא אתקשטא פדקא יאות.

וכר דא בגין דנגילה ונשמחה בך. עשרין ותירין אתון רשימין עילאין. ודא איהו ב"ף. (שם לב יג) ורזא דא אשר נשבעת להם בך. נזכרה דודיק מיין, כיון דנתחבר פחדא, בהווא חדווא דילן, ניהב חלקא לכל חד וחד מהווא חדווא דילן, ונרווי לון. כמא דאת אמר, (תהלים כ ד) יזכר כל מנחתיה. מיין: מחדווא דילן, מסטרא דהווא יין דחדי כולא. משמחנתו, מצד של אותו היין שמשמח הכל.

הקטנות התחתונות היו בהפוך לנקה. האותיות העליונות הגדולות היו בדרך ישר לזכר, אב ג, ד, וכן פלם, כמו שראוי שילכו האותיות בדרך ישר אל הזכר. האותיות הקטנות התחתונות היו בהפוך למפרע תוף הנקבה, תשרק, וכן פלם, כמו שראוי לנקבה, שהיתה מאחור, קשר התפילין שנקרא אהור.

כמו שנאמר (תהלים קלט) אהור וקדם צרפתי. אהור לנקבה, וקדם לזכר. וזהו שכתוב (שמות לג) וראית את אהורי, זו הנקבה שהיתה מאחור.

וכשמתיקשטת הנקבה, שמקשט אותה המלך העליון, שיתישבו האותיות במקומן פראוי, מכניס אותן לתדריו להתפקן, ומתפקנות האותיות. וכל אות של נקה קוראת לכל אות של הזכר, ומתפקנות כל אות ואות זכר ונקבה, וכל אות קוראת ואומרת, משכני אחריו נרצה.

כשהתקנו להתחבר, בסוד של א"ת ב"ש הם התפקנו, והתישבו פנים בפנים. ונקבה פשרצתה להראות לפניו, היא אומרת, שהרי התקשטה ברצון האם, וכל האותיות התפקנו. ועל זה הביאני המלך תדריו, להתפקן ולהתקשט פראוי.

וכר זה כדי שנגילה ונשמחה בך. עשרים ושנים האותיות הרשומות העליונות, וזהו ב"ף, וזהו הסוד אשר נשבעת להם בך. נזכרה דודיק מיין, כיון שנתחבר יחד, באותה השמחה שלנו, נתן חלק לכל אחד ואחד מאותה השמחה שלנו ונרוה אותם, כמו שנאמר יזכר כל מנחתיה. מיין - משמחנתו, מצד של אותו היין שמשמח הכל.

שיצא את החוצה. פיון שיצאו, התגלמו ונתקנו להקרא בהם באותן האותיות הקדוש ברוך הוא. ומשום כך, אתה כוננת מישרים. פיון שמגיעים לאותו מקום שנקרא אתה, אזי התפתנו מישרים.

ועד זה התשוקה להתחבר עם אותן האותיות, שיהיה הכל שם שלם, ועד שהתפתנו הצדדים הללו שלה, אינה מתחברת עם שאר האותיות, שיהיה הכל שם שלם.

ועד זה היא אומרת ביפי תקוניה, משכני אחריך נרוצה, הרי היא וצדיקה. הביאני הפלך חדריו נגילה ונשמחה, הרי היא וצדיקה. משום שהיא התפתנה ביפי תקוניה להתחבר, להיות שם שלם בחבור אחד. שפועולה, אז הוא שם שלם, סוד השם יהו"ה אלהים.

ואם תאמר, הרי כשעולה להתחבר, אזי היא שם שלם יהו"ה, ולא יתור, איפה הוא הסוד של אלהים? אלא כשהשם בשלמות, אז נכללת מעלה ומטה. למעלה בשם של יהו"ה, ולמטה בשם של אלהים, ואז נשלמת בכל.

כתוב (מלכים-א ב) והפלך שלמה ברוך. למה נקרא כך? אלא והפלך שלמה - הפלך שהשלוש שלו. שהרי בכמה מקומות כתוב סתם הפלך, ולא כתוב הפלך שלמה. אלא הפלך סתם, על בית דוד הוא אמר. הפלך שלמה - על הפלך שהשלוש שלו הוא אמר.

ברוך - שהרי אז נביעת הברכות לא היו פוסקים למעלה ולמטה. ברוך - שכל הברכות נובעות משם שיתברכו כל העולמות, כלן בחבור אחד, בשלמות אחת.

דנפקי, אתגלימו ואתתקנו, לאתקרי בהו באינון אתוון קודשא בריך הוא. ובגין כך, אתה פוננת מישרים. פיון דמטו לההוא אתר דאתקרי אתה, פדין אתתקנו מישרים.

ועד דא תיאובתא לאתחברא באינון אתוון, למהוי כולא שמא שלים, ועד דאתתקנו אינון סטרין דילה, לא אתחברת עם שאר אתוון, למהוי כולא שמא (דף פב ע"א) שלים. ועד דא איהי אמרת בתיקוני שפירקא, משכני אחריך נרוצה, הא איהי וסטרהא. הביאני הפלך חדריו נגילה ונשמחה, הא היא וסטרהא.

בגין דאיהי אתתקנת בשפירו תיקונתא, לאתחברא, למהוי שמא שלים בחיבורא חדא. דכד סלקא, פדין איהו שמא שלים, רזא דשמא יהו"ה אלהים.

ואי תימא, הא פד סלקא לאתחברא, פדין הוא שמא שלים יהו"ה, ולא יתיר, אן הוא רזא דאלהים. אלא פד הוי שמא בשלימו, פדין אתפלילת עילא ותתא, עילא בשמא דיהו"ה. לתתא בשמא דאלהים. וכדין אשתלימת בכלא.

בתיב, (מ"א ב מה) והפלך שלמה ברוך. אמאי איקרי הכי. אלא והפלך שלמה, מלכא דשלמה דיליה. דהא בכמה אתרי כתיב הפלך סתם, ולא כתיב הפלך שלמה. אלא הפלך סתם, על בית דוד קאמר. הפלך שלמה, על מלכא דשלמה דיליה קאמר.

ברוך, דהא פדין נביעו דברכאן לא הוו פסקין עילא ותתא. ברוך, דכל ברכאן נביעין מתמן, לאתברכא כל עלמין, וכל אתוון אתנהרין, פלהו בחבורא חדא, בשלימו חד.

וכל האותיות מאירות

וכדין, ירתא שמא דא, את בתרא דבשמא קדישא, לאתקרי אוף הכי ברוך.

דכתיב, (שם ח טו) ברוך ה' אלהי וכו' דוד אבי.

דבר אתקרי ברוך, פדין כולא איהו שמא שלים פדקא יאות, וכל עלמין אתברכאן

מגו מקורא דחיי. ושמא דא, איהו עילא ותתא. לזמנין לעילא, לזמנין לתתא. זכאין

אתון עמא קדישא, דרזין קדישין עילאין אתגליין לכו.

כד מתחברן אתוון דשמא קדישא, פדין ו'

נחית לאמשכא ה', מתתא לעילא, למהוי

חיבורא חדא, וכדין אתוון דאלפא ביתא

נחתין וסלקין. א' נחתא לגבי ת', לאמשכא

לה לגביה, לאתחברא אליו גו אליו. ב' סלקא

לגבי ש', מתתא לעילא, דהא אתמשכת

מתתא, ובעיא לאתעטרא בבעלה.

א רזא דאת ו', דבעי לאקמא לכלה, באליון

שירין דאיהי אתערת מתתא, פד איהי

מתקשטת. ויהיב לה ידא לאמשכא לה לגביה,

ואתוון חדאן דא לגבי דא. בשעתא דאיהי

אמרת לגביה משכני, פדין א' דאיהו ו', נחית

לגבי ת', לאמשכא לה לגביה.

ובשעתא דאיהי אמרת אחריך נרוצה, סלקא

ב', ומרהטא פתר ש', דאיהו ו'.

וכדין עיילא איהי גו חדרי מלכא, דאינון תלת

נקודין, וחדרין, ואפסדרין לגו חדרין, דא

איהי אות ש', תלת נקודין, ואפסדרין לגו.

ובשעתא דאמרת נגילה ונשמחה כך, אתיא

ג' לאתדבקא באת ר', דהא פדין

חדווא ורעוא בעשרין ותרין אתוון,

דאשתלימו באת ג'. ואת ר אתפרעא לגביה,

לנטלא מניה בלא כיופא כלל. ואיהו

לאתדבקא בה, ולארכא בה פרעוא.

ואו יודש השם הנה את האות האחרונה של השם הקדוש להקרא אף כך ברוך, שכתוב (שם ח) ברוך ה' אלהי וכו' דוד אבי. שבאשר נקרא ברוך, אז הכל הוא שם שלם כראוי, וכל העולמות מתברכים מתוך מקור החיים. והשם הנה הוא מעלה ומטה. לפעמים למעלה, ולפעמים למטה. אשריכם העם הקדוש, שסודות קדושים עליונים התגלו לכם.

כאשר מתחברות האותיות של השם הקדוש, אזי ו' יורדת להמשיך את ה' ממטה למעלה, להיות חבור אחד, ואז האותיות של אלפא ביתא יורדות ועולות. א' יורדת אל ת' להמשיכה אליה, שיתחברו אלו תוך אלו. ב' עולה לש' ממטה למעלה, שהרי נמשכה ממטה, ורוצה להתחבר עם בעלה.

א' הסוד של האות ו', שרוצה להקים את הכלה בשירים הללו שהיא מעוררת ממטה, כשהיא מתקשטת, ונותן לה יד להמשיכה אליו, והאותיות שמחות זו לזו. בשעה שהיא אומרת אליו משכני, אזי א' שהוא ו', יורדת אל הת' להמשיכה אליה.

ובשעה שהיא אומרת אחריך נרוצה, עולה ב', ורוצה אתר ש', שהיא ו'. ואז היא נכנסת לתוך חדרי הפלך, שהם שלש נקודות, והאכסדרות לתוך החדרים, זו היא האות ש', שלש נקודות והאכסדרות לפנים.

ובשעה שאמרת נגילה ונשמחה כך, באה ג' להתדבק באות ר', שהרי אז שמחה ורצון בעשרים ושתים אותיות, שגשגולמו באות ג', והאות ר' מתגלית אליו, לטל ממנו בלי בושח כלל. והוא להתדבק בה ולהריק בה פרצון.

בשערתא דאיהי אמרת נזפירה דודיך מיין,
אינפרת דהא ערלה אתיאי גו אינון
אוכלוסין, לערבבא חדוהא, בגין למיטל
חולקא בחדווא דקודשא. וכד איהי חמת ליה,
דאחיד מסאבא בשיפולי מקדשא, כדין איהי
אזעירת גרמה, בגין למיהב ליה תמצית דחיק
וסתים, כמה דנביע מגו אבנא. וכדין ד' יהיב
לאת ק', ואת ק' אתפשט בחדווא, לנטלא
חולקא מגו מקדשא.

וער דכלה דא קדישא איהי, למסאבו לית לה
למיהב, עבירת גרמה ד', כמה דלא נטיל
בגווה כל כף, ואיהי מספנא, והכי אצטריך.
וסימניך, (בראשית מב א) ויאמר יעקב לבניו למה
תתראו. דאתון בשבעא ובעותרא, הא חייבי
ארעא גפייכו, אחזו גרמייכו מספנין וכפינין.
ועל דא אחזיאת גרמה בחדוה, ד'.

כד חמת, חייבא דא את ק', דאתפשטא כנחש
דפשיט זנביה, ואתקיף ליה בחדווא, לינקא
מן מקדשא, דכדין איהו אזדמן לערבבא
חדוה, בכל אתר דחמי לה.
וער דא, בכל אתר דחדווא, אית לאסגאה
חילין, בדיל דלא יכיל לקטרגא. וכל
בכל אתר דאבלא, אית לאסגאה חילין, דהא
איהו תמן, דלא יכיל לקטרגא, ויתברון
חיליה.

בשערתא דאיהי, אמרת מישרים, ואדפרת את
חד מאינון מישרים. כדין נפקת את
תקיף זנבא פשיט לתתא, חמשיין אמין. בגוונא
דהווא אתר, דהמן אנדקף ביה, ודא איהי את
ץ'. פיון דזקיף האי נחש עינוי, וחמא להאי
זקפא דאתי, כדין אתפרש מגו מקדשא,
ועריק.

וברה נפקת לגביה דרחימה, ואתעברת מאת

בשעה שהיא אמרת נזפירה
דדיך מיין, נזפרת שהרי הערלה
באה לתוך אותם ההמונים
לערבב שמחתה, כדי לטל חלק
בשמחת הקדש. וכשהיא רואה
אותו, שאוחז השמאה בשיפולי
המקדש, אזי היא מקטינה את
עצמה, כדי לתת לו תמצית
דחיקה ונסתרת, כמו שנובע
מתוך האבן. ואז ד' נזנת לאות
ק', והאות ק' מתפשט בשמחה,
לטל חלק מתוך המקדש.

וער שפלה הזו היא קדושה,
לשמאה אין לה לתת, עושה
עצמה ד', כמי שלא נוטל בתוכה
כל כף, והיא עניה, וכף צריך.
וסימנך - (בראשית מב) ויאמר יעקב
לבניו למה תתראו. שאתם בשבע
ובעשר, הרי רשעי הארץ אצלכם.
הראו עצמכם עניים ורעבים. ועל
זה מראה עצמה בשמחה, ד'.

בשרואה, רשע זה האות ק',
שמתפשט כמו שנגחש פושט
את זנבו, ומחזיק אותה בשמחה,
לינן מן המקדש, שאז הוא
מזדמן לערבב את השמחה בכל
מקום שרואה אותה.
וער כן, בכל מקום של שמחה
יש להרבות צבאות, כדי שלא
יוכל לקטרג, וכך בכל מקום של
אבל יש להרבות צבאות, שהרי
הוא שם, שאין יכול לקטרג,
וישברו כחו.

בשעה הזו אמרת מישרים,
ומזפירה אות אחת מאותם
מישרים. אז יוצאת אות הזנב
החזק שמתפשט למטה חמשים
אמה. כמו שאותו המקום שהמן
נתלה בו, וזו היא האות יץ'. פיון
שהנגחש הזה זוקף עינוי, ורואה
את אותה התלה שפאה, אז נפרד
מתוך המקדש, ובורח.
והכרה יוצאת אל האוכה,
ומעברת מהאות ד', וננקסת

ד', ועיילא באת ה', ונפקת לגביה, וחדוה
אשתלים מפל סטריין, בלא קטרוגא אתרא,
ובלא ערבוביא.

הבא אית לאסתפלא, בשערתא דאמרת משכני,
איהו א', ואיהי ת'. ובשערתא דאמרת
אתריך נרוצה, איהי ב', ואיהו ש'. ובשערתא
דאמרת נגילה ונשמחה כף, איהו ג', ואיהי
ר'. ובשערתא דאתאי נחש, כד אמרה נזפירה
דודיך מיין, איהי ד', והווא מקטרגא ק'. כל
דא, אמאי מתחלפי אתוון מאתר לאתר, איהו
אתחלף באתוון אתריין, ואיהי אתחלפת
באתוון אתריין.

אלא, בשערתא דאמרת משכני, לית את
דאמשיקף לה, בר דא א'. דאיהי את
דנהרא בסטרא דאור קדמאה, רזא דימינא,
דהא ימינא מקרב תדיר, ואתקיף בה,
לאמשכא לה לעילא. ובגין כף איהו א', ואיהי
ת', דאיהי מתקשטא בכל סטריין, בגין לסלקא
לעילא, משפחת ומיהדרת לאתערא לעילא.

ובשערתא דאמרת אתריך נרוצה, הא כל אינון
אוכלוסין (דף פב ע"א) פנימאן דילה,
דאינון גופא, נטלה לגבה, ואיהי ביתא לקבלא
אוכלוסיהא, ולעאלא לון לגבי מלפא. כמה
דאת אמר, (תהלים מה טו) בתולות אתריה רעותיה
וגו'. ועל דא איהי ב'. ואיהו אתעטר בשיין,
ופתח היכלין דאינון חדרי מלפא, לקבלא לה
ולאעלא לה לגביהו.

ובשערתא דאמרת נגילה ונשמחה כף, הא
חדווא דצדיקיא, דאזדמן למחדי
לה. ועל דא איהו ג', ואיהי ר', אתתקנת איהי
בלחודקה, ואתפרעא לגביה, לנטלא חדוה
דהווא אתר, כאתתא דאתפרעא לאשתמשא
בבעלה.

לאות ה' ויוצאת אליו, והשמחה
נשלמת מפל הצדדים, בלי קטרוג
אחר וכלי ערבוביה.

כאן יש להסתפל, בשעה
שאמרת משכני, הוא א', והיא
ת'. ובשעה שאמרת אתריך
נרוצה, היא ב' והוא ש'. ובשעה
שאמרת נגילה ונשמחה כף, הוא
ג' והיא ר'. ובשעה שבא הנחש,
כשאמרת נזפירה דדיך מיין, היא
ד', ואותו המקטרג ק'. כל זה
למה מתחלפות האותיות ממקום
למקום? הוא מתחלף באותיות
אחרות, והיא מתחלפת באותיות
אחרות?

אלא, בשעה שאמרת משכני,
אין אות שמושכת אותה פרט לזו
א'. שהיא האות שמאירה בצד
האור הראשון, סוד תימן, שהרי
הזמן תמיד מקרבת, ומחזיק בה
להמשיכה למעלה. ומשום כף
הוא א' והיא ת', שהיא מתקשטת
בכל הצדדים, כדי לעלות
למעלה, משפחת וחוזרת
להתעורר למעלה.

ובשעה שאמרת אתריך נרוצה,
הרי כל אותם ההמונים הפנימיים
שלה, שהם הגוף, לוקחת אליה,
והיא הבית לקבל את אוכלוסיה
ולתקניסם למלך, כמו שנאמר
(תהלים מה) בתולות אתריה רעותיה
וגו'. ועל זה היא ב'. והוא
מתעטר בשיין, ופותח ההיכלות
של אותם חדרי המלך, לקבל
אותה ולהקניסה אליהם.

ובשעה שאמרת נגילה ונשמחה
כף, הרי שמחת הצדיקים
שהזדמן לשמח אותה. ועל זה
הוא ג' והיא ר'. התמקנה היא
לכדה, ונתגלתה אליו, לטל
שמחה באותו המקום, כמו אשר
שמחתה להשתמש בכעלה.

ובשעה שאומרת נזפירה דודיך מיין, אתקריב
הוא מקטרגא, וכיון דחמת ליה,
אתעבידת מספנא, ברזא דאת ד', בגין דלא
יסתאב מקדשא. והוא מקטרגא פשיט זנביה
בחידו, לקבלא מעינוגי דחדוא, ועל דא ק'.

עד דאמרת משרים, ואתגלייא י', והוא
מקטרגא ערק. ואיהי אתיאי ומתעברא
מאת ד', ועיילת באת ה'. וכדין אתגליין
משרים. ה"ץ, הא משרים. ו"ף, הא משרים.

ועל דא, מתחלפי אתוון, מאתר לאתר,
ומדרגא לדרגא, וכולא ברזא דאתוון
דאורייתא. זפאין עמא קדישא, דאינון
מתדבקי במלפא עילאה, וכולא אתתמן
בגינייהו.

חרי רבי שמעון, אמר ליה אליהו, רבי, אפתח
פומך, וינהרון מילך קמי עתיק יומין.
פתח רבי שמעון ואמר, אי ניהא קמי דמר
דאשאל מיניה חד שאילתא. אמר ליה, רבי,
קוטרך דהורמנותא בגליפין טהירין מהו.

אמר ליה, הדיא הוא דכתיב, משכני אתריך
נרוצה. דהא באתר דהורמנותא דמלפא
עילאה אזיל, תמן אזיל כולהו ואתמשכן
אבתריה. השתא רבי, אימא מיליך וסדר זינך.

פתח ואמר, משכני אתריך נרוצה
המלך חדריו. פתיב, (שם טו א) מזמור לדוד
בהיותו במדבר יהודה. תא חזי. דוד מלפא
קודשא ברין הוא אתרעי ביה יתיר מפל מלכין
דעלמא, פמה דאתמר, (מ"א ח טו) ואבחר בך
להיות על עמי ישראל. מאי טעמא.

בגין דדוד, מן יומא דהוה אזיל בתר עאנא
במדברא, הוה מסתפל התם במדברא
עובד אומנותא דקודשא ברין הוא, ויהוה
שם במדבר את מעשה האמנות של הקדוש ברוך הוא, והיה

משבח ואמר, (תהלים ח ד) כי אראה שמך מעשה
אצבעותיך וגו'.

מא' טעמא, בגין דהא בליליא, כל בני עלמא
שכבי ניימין על ערסיהו, ואיהו הוה
יטיב במדברא, והוה אסתפל בשמיא, בסיהרא
וכוכביא ובמזלי, ובעובדי דשמיא, והוה אמר
פי אראה שמך וגו'. וכתוב (שם פסוק י) ה' אדונינו
מה אדיר שמך וגו'. ותדיר הוה דחיל, ומשבח
ומרום לקודשא ברין הוא.

דבחר הוה עריק מקמי חמוי, ובכל עאקו
דהוה ליה, הוה משבח ומצלי קמי
קודשא ברין הוא. והשתא בהיותו במדבר
יהודה, דהוה שאול מלפא רדיף בתריה, הוה
אמר שירא. דכתיב, מזמור לדוד (וכו פאבשלום
כתיב (שם ג) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, והשתא אמר
שירא) בהיותו במדבר יהודה, באתר דהוה רדפין
אבתריה.

וכוה אמר, (שם טו ב) אלהים אלי אתה אשחרך
וגו'. אלהים, אלי, אתה, תלת שמהן
אינון. אלהים, דא איהו דרגא דיליה, פתרא
דמלכותא. אלי, דא רישא, דכתרא דא דקימא
עליה, ואיהו חד עמודא דכל עלמא עליה
קיימא. דכתיב, (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם.
אתה, דא ימינא עילאה. דכתיב, (תהלים קי ד) אתה
כהן לעולם. ועל דא, תלת דרגין הקא,
אלהיים, אל"י, את"ה. אשחרך, ואבקר לגבך
בכל יומא תדיר.

צמאה לך נפשי, כמאן דצחי למשתי, אוף
הכי אנא, צחי נפשי לגבך, תאיבא
לגבך בשרא דילי, למהוי נפשא ובשרא דבקא
לגבך. בארץ ציה ועיף בלי מים, מאי בלי
מים. דלית תמן נהירו דאורייתא, נהירו
דנהורא עילאה.

שמך מעשה אצבעותיך וגו'.
מה הטעם? משום שהרי בלילה
כל בני העולם שוכבים ושנים על
מטותיהם, והוא היה יושב
במדבר, והיה מסתפל בשמים,
בלבנה ובכוכבים ובמזלות
ובמעשה השמים, והיה אומר כי
אראה שמך וגו'. וכתוב (שם ה'
אדונינו מה אדיר שמך וגו'.
ותמיד היה פוחד, ומשבח
ומרום את הקדוש ברוך הוא.
אחר כך היה בורח מלפני חמוי,
ובכל צרה שהיתה לו, היה
משבח ומתפלל לפני הקדוש
ברוך הוא. וכעת, בהיותו במדבר
יהודה, שהיה שאול רודף אחריו,
היה אומר שירא, שכתוב (תהלים
טו) מזמור לדוד (וכו פאבשלום כתיב (שם
א) מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, והיה
אומר, ועכשו אמר שירא) בהיותו במדבר
יהודה, במקום שהיו רודפים
אחריו.

וכמה אמר? אלהים אלי אתה
אשחרך וגו'. אלהים, אלי, אתה
- שלשה שמות הם. אלהים -
זוהי דרגתו, פתח המלכות. אלי
- זה הראש שהפתח הזה שעומד
עליו, והוא עמוד אחד שכל
העולם עומד עליו, שכתוב (משלי
י) וצדיק יסוד עולם. אתה - זה
הימין העליון, שכתוב (תהלים ק)
אתה כהן לעולם. ועל זה שלש
דרגות פאן - אלהיים, אל"י,
את"ה. אשחרך, ואבקר אצלך
בכל יום תמיד.

צמאה לך נפשי (שם טו), כמי
שצמא לשותות. אף פאן אני,
צמאה נפשי אליך, תאב אליך
בשרי, שיהיו הנפש והבשר
דבקים אליך. בארץ ציה ועיף
בלי מים, מה זה בלי מים? שאין
שם אור התורה, האור של המאור
העליון.

בן בקדש חזיתך (שם), מה הטעם?
אלא בן בקדש חזיתך, אף על גב
שאני במדבר הנה, במקום שהוא
כף - אני רואה אותך להדבק בך,
ומשתוקק אחריך לראות עךך
וכבודך. וזה הוא כמו שכתוב (שם)
משכני אחריך נרוצה. בזמן
שתמשכני אחריך, הכל נתרצה
עמך.

הביאני המלך חדריו - אלו חדריו
גן העדן. ששנינו, כשברא
הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון, מעפרו של בית המקדש
נטל, ומשם נברא. ונפח בו נשמת
חיים, ומשם פתח לו פתח של גן
עדן, והכניס אותו לשבעים
חדרים היכלות קדושים, ועשה
לו עשר חפות, כמו אותן החפות
שעתידי הקדוש ברוך הוא לעשות
לצדיקים בגן עדן. ומלאכים
העליונים היו מרקדנים לפניו,
והיה שמח שם.

ושם העביר לפניו הקדוש ברוך
הוא כל אותן רוחות ונשמות
שעתידות ומזמנות להיות בבני
אדם שיצאו ממנו.
בזמן שהגיע לדרו המלך, ראה
אותו שלא היו לו חיים כלל. אמר
לפניו: רבוננו של עולם, מי הוא
זה שלא ראיתי לו חיים? עד
שאמר לו הקדוש ברוך הוא: זה
דוד המלך. ביון שראה אדם
הראשון בך, נתן לו משנותיו
שבעים שנים, והם שבעים
השנים של חיי דוד המלך. וכל
איבר ואיבר מכל איבריו נתן לו
משלו. וחסרו מאדם הראשון
שבעים שנה מאותן אלף השנים
שלו.

כתוב משכני אחריך נרוצה,
אותיות הסוד של השם הקדוש
היו חקוקות מעלה ומטה. בשעה
שאותן אותיות בולטות ועולות

בן בקדש חזיתך, מאי טעמא. אלא בן בקדש
חזיתך, אף על גב דאנא במדברא דא,
באתר דאיהו הכי, אנא חמי לך, לאתדבקא
בך, ותאיב אבתרך למחמי עונך וכבודך. ודא
איהו פמא דכתיב, משכני אחריך נרוצה,
בזמנא דתמשכני אבתרך, כללא נתרעי עמך.

הביאני המלך חדריו, אליו חדריו
דתנינן, פד ברא קודשא בריך הוא
לאדם הראשון, מעפרא דבי מקדשא נטיל,
ומתמן אתברי. ונפח באנפוי נשמתא דחיי,
ומתמן פתח ליה פתחא דגן עדן, ועייל ליה
בשבעין אדרין היכלין קדישין, ועבד ליה
עשר חופות. כגוונא דאינון חופות דזמין
קודשא בריך הוא למעבד לצדיקאי בגן עדן.
ומלאכי עילאי הוו מרקדן קמיה, והנה חדי
תמן.

ותמן אעבר קמיה קודשא בריך הוא, כל אינון
רוחין ונשמתין, דזמינין ומתעתדן
למהוי בבני נשא, דיפקון מיניה.

ביון דמטא למלך דוד, חמא ליה דלא הוי
ליה חיי כלל. אמר קמיה רבוננו של
עולם, מאן הוא דנא, דלא חמינא ליה חיי,
עד דאמר ליה קודשא בריך הוא, דוד מלכא
איהו. ביון דחמא אדם הראשון בך, נהיב ליה
משנוי שבעין שנין, ואינון שבעין שנין דחיי
דוד מלכא. וכל שייפא ושייפא מפל שייפוי,
יב ליה מדיליה, וחסרו מאדם קדמאה
שבעין שנין, מאינון אלף שנין דיליה.

כתוב, משכני אחריך נרוצה, אתוון דרזא
דשמא קדישא, הוו גליפין עילא
ותתא. בשעתא דאינון אתוון בלטין וסלקין
לגבי אתוון אתרנין, כל אינון משריין קדישין,

נטלין במטלנון באימתא וכסופא. בגין דלית
תקיפו לעילאי.

מהכא, כל אינון בני עלמא דלית בהו כסופא,
לית להו חולקא לעלמא דאתי. כל
אינון תקיפי מצחא דהוי בהו בישראל, פד
הוו מסתכלין באתוון דשמא קדישא, בציצא
ננרא דקודשא דכהן גדול, הוו מתברי לפייהו,
ומסתכלי בעובדיהוון, בגין דציץ על את הנה
קאים, דכל מאן דאסתפל ביה, הנה מכסיף
מעובדוי.

אתוון דרזא דשמא קדישא דיהו"ה, דהנה
גליף על ציצא, הוו נהרין ובלטין
ונציצין, כל מאן דאסתפל בההוא נציצו, הנה
חמי אתוון בלטין, ואנפוי נפלין מאימתא
דמאריה, ותבר לפיה לגבי קודשא בריך הוא.

כגוונא דא קטורת, כל מאן דארח בההוא
תננא, פד סליק ההוא עמונדא, מההוא
(דף פג ע"א) מעלה עשן, הנה מברר לפיה בכרירו
ונהירו, בחדווא ורעותא, למפלח למאריה,
ואעבר מגיה זוהמא וטנופא דיצר הרע, ולא
הנה ליה אלא לפא חדא, לקבל אבוי דבשמיא.
בגין דקטורת תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל
סטרין. וכמא דציץ הנה קאים על ניפא,
אוף הכי קטורת. דלית לך מלה בעלמא,
דמתבר ליה לסטרא אתרא, פד קטורת.

הא חזי, דהא אוקמוה, דכתיב, (במדבר י"א) ויאמר
משה אל אהרן קח את המחתה וגו', דהא
תבירו דסטרא אתרא לאו איהו אלא קטורת.
בגין דהא לית חדוה וחביבו קמי קודשא בריך
הוא בקטורת. וקיימא לבטלא חרשין ומילין
בישא מביתא. ריחא ועשנא דקטורת, דעבדי
בני נשא לההוא עובדא איהו מבטל. כל שפן
קטורת.

לאותיות האחרות, כל אותם
המחנות הקדושים נוסעים
במעעיהם באימה ובושה, משום
שאין תקיפות לעליונים.

מכאן, כל אותם בני העולם שאין
להם בושה, אין להם חלק לעולם
הבא. כל אותם עני המצח שהיו
בישראל, כשהיו מסתכלים
באותיות השם הקדוש, בציץ נור
הקדש של פהן גדול, היו משברים
את לבם ומסתכלים במעשיהם,
משום שהציץ היה עומד על אות,
שכל מי שהסתפל בו, היה מתבייש
במעשיו.

האותיות של סוד השם הקדוש
יהו"ה, שהיו חקוקים על הציץ,
היו מאירים ובלוטים ונוציצים. כל
מי שהסתפל באותו ניצוץ, היה
רואה אותיות בולטות, ופניו
נופלים מאימה של רבוננו, ושבר
לבו לקדוש ברוך הוא.

כמו זו הקטרת, כל מי שמריח
באותו העשן, כשעולה אותו
העמוד מאותו מעלה עשן, היה
מברר לבו בברור ואור, בשמחה
ורצון, ועבד את אדונו, ומעביר
ממנו זקמת וטנוף היצר הרע, ולא
היה לו אלא לב אחד כנגד אביו
שבשמים.

משום שקטרת היא שברון ליצר
הרע ודאי בכל הצדדים. וכמו
שהציץ היה עומד על נס, אף כף
הקטרת. שאין לך דבר בעולם
שמשבר את הצד האחר פרט
לקטרת.

בא וראה, שהרי פרשיה, שכתוב
ויאמר משה אל אהרן קח את
המחתה וגו', שהרי השבר של
הצד האחר אינו אלא קטרת.
משום שהרי אין שמחה וחביבות
לפני הקדוש ברוך הוא כמו
הקטרת, ועומדת לבטל כשפים
ודברים רעים מן הבית. ריח ועשן
הקטרת שעושים בני אדם לאותו
מעשה הוא מבטל, כל שפן
הקטרת.

הפסלת מן המקדש, ושם חלקו לברו, וכל אותם המרכבות שגראו לו לסוד האמונה הקדושה. ולא שתם על צאן לבן - ששם את חלק שאר העמים לבדם, שלא יתערבו עם האמונה הקדושה. הצאן המקשרות - אותם שמתקשרים בקשר אחד, שאין מתערבים עם שאר העמים, שלא נקשרים אתם לעולם.

כמו כן הקטרת, שהרי באותה הקטרת, כל המרכבות הקדושות של סוד האמונה היו נקשרות, וכל האיברים העליונים והמתחונים, כלם נקשרים אלה עם אלה. שהרי המרכבות הקדושות שלמטה היו מתקשרות ונקשרות אלה עם אלה, שכלם יהיו ביחוד אחד, לעלות ביחוד נכראוי.

וכך אותם המתנות של שאר העמים, כלם מתפזרים ונחלקים זה מזה, ועל כן נקראים ישראל גוי אחד, שהם ביחוד וקשר אחד, ועל כן נקראים הצאן המקשרות, מה שאין כן לשאר העמים.

הקטרת אסור להקטירה במקום אחר, רק במזבח, ולא בכלי אחר, פרט למחפה. מי שהדין רודף אחריו, צריך את הקטרת הזו, ולשוב לפני רבונו, שהרי זהו סיוע לסלק את הדינים מעליו. וכן בודאי מסתלקים הדינים מעליו, אם הוא רגיל בזה, להזכירה פעמים בכל יום, בבקר ובערב, שכתוב (שמות ז) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר. וכתוב (שם) ובהעלות אהרן וגו'. וזהו הקיום של העולם שלמטה, וקיום העולם שלמעלה, שכתוב קטרת תמיד לפני ה'.

באותו מקום שאין נזכר בכל יום מעשה הקטרת, הדינים שלמעלה

ושוי חולקיה בלחודוי, וכל אינון רתיכין דאתחזון ליה לרזא דמהימנותא קדישא. ולא שתם על צאן לבן, דשוי חולק שאר עמין בלחודייהו, דלא יתערבון בהדי מהימנותא קדישא. (שם מ א) הצאן המקושרות, אינון דמתקשרי בקישורא חדא, דלא מתערבי בהדי שאר עמין, דלא מתקשרין בהדייהו לעלמין. כגוונא דא קטורת, דהא בההוא קטורת, כל רתיכין קדישין דרזא דמהימנותא, הוו מתקשרן, וכל שייפין עילאין ותתאין, כולהו מתקשרין אליון באליון. דהא רתיכין קדישין דלתתא, הוו מתקרבין ומתקשרין אליון באליון. למהוי כולהו ביחודא חדא, לסלקא ביחודא פדקא חזי.

וכך אינון משריין דשאר עמין, כולהו מתבדרי, ומתפלגי דא מן דא, ועל דא איקרון ישראל (ש"ב ז כג) גוי אחד, דאינון ביחודא וקישורא חדא. ועל דא איקרון הצאן המקושרות, מה דלית הכי לשאר עמין.

קטורת אסור לאקטרא באתר אחרא בר במזבח, ולא כמנא אחרא, בר במחפה. האי מאן דדינא רדיף אבתריה, אצטריך להאי קטורת, ולא תבא לקמי מאריה, דהא סיועא איהו לסלקא דינין מעליה.

ובהאי ודאי מסתלקין דינין מעליה, אי הוא רגיל בהאי, לאדפרא ליה תרין זמנין בכל יומא, בצפרא וברמשא, דכתוב (שמות ז) והקטיר עליו אהרן קטורת סמים בבקר. וכתוב (שם ח) ובהעלות אהרן וגו'. ודא איהו קיומא דעלמא דלתתא, וקיומא דעלמא דלעילא דכתוב, קטרת תמיד לפני ה'.

בההוא אתר דלא איזכר בכל יומא עובדא דקטורת, דינין דלעילא שריין עליה,

ומותנא סגיאה ביה, ועמין אחרנין שלטין עליה, בגין דכתוב, קטרת תמיד לפני ה' לדתיכם. תדיר איהו קיימא לפני ה', יתיר מפל פולחנין אחרנין.

משכני, באתון דשמא קדישא. פד מתחברן תרין שמהן פחדא, דאינון שמא שלים, יהו"ה אלהים. שמא קדמאה, משיף לגביה שמא אחרא.

וכה דאמר (דף פג ע"א) אחריה נרוצה, ולא כתיב ארוצה. בגין דשמא דא דאיקרי אלהי"ם, כמה רתיכין, וכמה בי דינין, כולהו כלילן ומתחברן ביה. ועל דא כתיב אחריה נרוצה. סגיאין אינון דכלילן בהאי שמא, ואיהו כולא שמא חדא. דכיון דשמא קדמאה משיף לשמא אחרא, כדן כלא הוא חבורא חדא, ועילאין ותתאין כולהו דרגין מתקשרין הא בהא, למהוי כולהו קשורא חד, וחיבורא חד, וייחודא חד.

הביאני המלך חדריו, דא מלכא קדישא עילאה. חדריו, אליון חדרין עילאין, ואידרין קדישין דרתיכין עילאין.

חדרא קדמאה, איהו נהירו דנהיר מסטרא דימינא, נהירו דנהיר מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא. נהירו דכל נהורין כלילן ביה. נהירו דארבע גוונין, גליפין בארבע סטרין דעלמא, ואיקרי אל גדול. נהירו דנטיל ברישא, אדרא וחדרא קדמאה. ודא איהו נהורא דאתאחדא ברישא ברזא דאיקרי יהו"ה.

חדרא תנינא, נהירו דחשוכא, דקא נפקא מסטרא דנהירו קדמאה. ודא איהו נהירו סומקא, דחשיף. ודא איהו דאתקרי אלהים, דבסטר שמאלא, לאתקשרא בנהירו קדמאה.

שורים עליו, ומגפה רבה בו, ועמים אחרים שולטים עליו, משום שכתוב (שם) קטרת תמיד לפני ה' לדתיכם. הוא תמיד עומד לפני ה' יותר מפל העבודות האחרות.

משכני - באותיות השם הקדוש, כשמתחברים שני שמות יחד, שהם שם שלם, יהו"ה אלהים. השם הראשון מושף אליו השם האחר.

וכה שאמר אחריה נרוצה, ולא כתוב ארוצה, משום שהשם הזה שנקרא אלהי"ם, כמה מרכבות וכמה בתי דינים, כלם כלולים ומתחברים בו, ועל כן כתוב אחריה נרוצה.

רבים הם שכלולים בשם הזה, והכל הוא שם אחד. שפיון שהשם הראשון מושף את השם האחר, אזי הכל הוא חבור אחד, והעליונים והמתחונים, כל הדרגות נקשרות זו בזו, שכלם יהיו קשר אחד וחבור אחד וייחוד אחד.

הביאני המלך חדריו (שיר א). זה המלך הקדוש העליון. חדריו - אלו החדרים העליונים, והחדרים הקדושים של המרכבות העליונות.

החדר הראשון הוא אור שמאיר מצד הימין, האור שמאיר מסוף העולם ועד סוף העולם. האור שכל האורות כלולים בו. האור של ארבעה גוונים החוקקים בארבעת צדדי העולם, ונקרא אל גדול. האור שנוסע בראש, האור והחדר הראשון. וזהו האור שנגחזו בראש בסוד שנקרא יהו"ה.

החדר השני, האור של החשכה, שיוצא מן הצד של האור הראשון. וזהו אור אדם, שחשיף. וזהו שנקרא אלהים, שבצד שמאל, להקשר באור הראשון.

בספרים אחרים כתוב בסדר הזה: מיכאל. גבריאל. רפאל. נוריאל. קדומיאל. מלכיאל. צדקיאל. חסדיאל. צוריאל. רמאל. יופיאל. סטוריאל. גזריאל. ודריאל. להריאל. חזקיאל. רהמיאל. קדשיאל. שבניאל. ברקיאל. אהיאל. חניאל. לעריאל. מלכיאל. שבניאל. רהסיאל. קדמיאל. עזריאל. חכמיאל. רמאל. קניאל. גדיאל. עזריאל. עופפיאל. רחמיאל. סנסניה. ודרגזיה. רססיאל. דומיאל. סניה. טהריאל. יעזריאל. נריה. סמכיאל. עינאל. תסיריה. רנאל. צוריה. פסיסיה. עיריאל. סמכיאל. מרוניה. קנוניה. ירואל. טטרוסיה. חוניאל. זכריאל. ועריאל. גדיאל. בריאל. אהניאל.

הם שבועין אילין, אינון דסתרין פורסייא קדישא, דאקרון דודים. ונהרין ונצצין, מאינון דודים עילאין, דנהרין ונצצין בטמירי ונגניזו עלאה. ועלייהו פתיב, פי טובים דדיף מיין. דודף, אלין פולהון בכללא תדא, תתאין מגו עילאין, וכולהו נהירין ונצצין מגו ההוא יין דמנטרא.

עיקאין טמירין, אינון איקרון חיות טמירין, דאינון רצוא ושוב. ואינון נהרין מגו עלמא עילאה, עלמא דאתי. ואלין תתאין, נהרין ונצצין מגו ההוא נהירו טמיר ונגניזו, דאלין נצצין.

וברהו מיין, מאינון שבועין שמיהן, דאינון נהירין טמירין. דהא אינון שבועין דסתרין פורסיא קדישא לתתא, מאינון שבועין

ובכלם מיין, מאותם שבועים שמות שהם מאירים טמירים. את הפסא הקדוש למטה, מאותם שבועים פנימיים מאירים כלם ונצצים. וזהו מיין, מאותם נהרות

פנימאין נהירין בלהו ונצצין. ודא הוא מיין, מאינון נהרין עילאין, יינא דאורייתא. ואינון בוצנין עילאין דנהרין אנפין, ובוצנין. ואינון שבועין שמיהן דאתקרי בהו קודשא בריה הוא.

(דף ט"ז ע"א)

ברזא וסתרא דאלפא ביתא, דאינון כ"ב אתוון, אית מנייהו עשר עילאין, א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. ותריסר אתרנין, דמתהפכין לכמה גוונין, ומתגלגלין באתוון, ולעולם לא משניין. דהא יינא דאורייתא מהכא מתפרש. לא דנפקא מאלין אתוון, אלא מטמירי דלהון.

בגין דאתוון פולהו נפקו מגו נקודה עילאה, טמירא וסתמימא, רצא וכללא דאורייתא, ולא הוו רשימין אתוון ביה, עד דעלו לגו היכלא טמירא, ונפקו אתוון, ולחים הוו, ואתקרישו.

וכדין אתגליף שמא קדישא ברזא דאתוון. בגו אתוון דאתבריאו בהו שמיא וארעא. שמא גליפא עילאה ברזא דארבעין ותריין אתוון.

ביין דקיימו אתוון על תיקונייהו, ואתקיים עלמא. פדין אתתקנו אתוון בשבועין ותריין שמיהן, דאיקרון יין, שבועין שמיהן דאתקרי קודשא בריה הוא בהו. ואלין אינון ייין.

וה"ו. יל"י. סי"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לה"ל. גל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו. נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח. כו"ק.

נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח.

העליונים, היין של התורה. ואותם המאורות העליונים שמאירים פנים, ומאורות. והם שבועים השמות שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא.

בסוד וסתר האלפא ביתא, שאותן עשרים ושנים אותיות, יש בהם עשר עליונות - א"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י. ושנים עשרה אחרות, שמתהפכות לכמה גוונים, ומתגלגלות באותיות, ולעולם לא משתנות. שהרי יינה של התורה מכאן מתפרש, לא שיצא מהאותיות הללו, אלא מהסתר שלהם.

כשום שכל האותיות יוצאות מתוך נקודה עליונה, טמירה ונסתרת, הסוד והכלל של התורה, ולא היו בו רשומים אותיות, עד שנגנסו לתוך היכל טמיר, ויצאו האותיות, והיו לחות ונקפאו.

ואז נחקק השם הקדוש בסוד האותיות, בתוך האותיות שבהם נבראו שמים וארץ, השם התקוק העליון בסוד של ארבעים ושנים אותיות.

ביין שעמדו האותיות על תקונן והתקיים העולם, אז התקנו האותיות בשבעים ושנים שמות שנקראו יין, שבועים השמות שבהם נקרא הקדוש ברוך הוא. ואלו הם ייין.

וה"ו. יל"י. סי"ט. על"ם. מה"ש. לל"ה. אכ"א. כה"ת. הז"י. אל"ד. לא"ו. הה"ע. יז"ל. מב"ה. הר"י. הק"ם. לה"ל. גל"ך. יי"י. מל"ה. חה"ו. נת"ה. הא"א. יר"ת. שא"ה. רי"י. או"ם. לכ"ב. וש"ר. יח"ו. לה"ח. כו"ק.

ובעלמא דלעילא. בהאי עלמא, מסטרא דההוא פלילו דאתפליל מהאי עלמא, ובעלמא דלעילא, מסטר דההוא פלילו דאתפליל מלעילא.

ובב"ר זמנא וזמנא דצדיקי וחסדי אית בעלמא, אתחדש ההוא פלילו דאתפליל מתתא מסטרא דחנוף, פדין איהו נער, ברזא דחדתותא דסיהרא. ורזא דא, (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. מאי על פי דרכו. על פי דרכו דחנוף. למיזל בההוא דרוף קשוט, באורח מישר ושלם.

גם פי יזקין ההוא דיוקנא דחנוף, מההוא זמנא דאתפליל בההוא קודשא, לא תימא דהא סיב מפמה יומין ואתעדי מההוא אתר, לאו הכי, אלא בכל זמנא וזמנא דצדיקי וחסדי אית בעלמא, ההוא פלילו דההוא סטרא אתחדש, ואתחזי ההוא דיוקנא ממש נער, ולא אתעדי מתמן. ובגין ההוא פלילו, ירתי תתאי מטלא דשקיו עילאה, ונחתא ירותא דרכו קדישא לעלמא.

וע"ר דא שחורה אני ונאווה, שחורה אני מסטרא דלתתא, ונאווה אני מסטרא דכלילו דלעילא.

שחורה אני, בד חזינא פמה חייבין דמרגזין למארי כולא, ואנא זן לון בסטרא דההוא פלילו דלתתא דבי. ונאווה, מסטרא דלעילא.

בנות ירושלים, אף על גב דירושלים ובי מקדשא פולא חדא, בי מקדשא איהו יתיר, בכמה קדושין, בכמה עילוין. בי מקדשא חד, וירושלים חד, ובית קדש הקדשים לגו מינייהו, דהוא פנימאה מכולהו.

הנה ובעולם שלמעלה. בעולם הנה - מצד אותו הכללה שנקלל מהעולם הזה. ובעולם שלמעלה - מצד אותה הכללה שנקלל מלמעלה.

ובב"ר פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, מתחדשת אותה הכללה שנקלל ממטה מהצד של חנוף. אז הוא נער, בסוד התחדשות הלבנה. וזה סוד (משלי כב) חנוף לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה. מה זה על פי דרכו? על פי דרכו של חנוף. ללכת באותו דרוף אמת, בדרף ישר ושלם.

גם פי יזקין אותו הדיוקן של חנוף מאותו הזמן שנקלל באותו הקדש, אל תאמר שהרי זקן מפמה ימים והוסר מאותו המקום. לא כן, אלא בכל פעם ופעם שיש צדיקים וחסידים בעולם, אותה ההכללה של אותו הצד התחדשה, ונראה אותו דיוקן ממש נער, ולא זו משם. ובגלל אותה ההכללה יורשים המתחוננים מטל ההשקאה העליונה, ויורדת ירשה של גדלות הקדשה לעולם.

וע"ר זה (ש"א) שחורה אני ונאווה. שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה אני מצד ההכללה שלמעלה. שחורה אני - פשראיתי פמה רשעים שמרגזים את רבון הכל, ואני זן אותם בצד של אותה ההכללה שלמטה שבי, ונאווה מהצד שלמעלה.

בנות ירושלים - אף על גב שירושלים ובית המקדש הכל אחד, בית המקדש הוא יתיר בכמה קדושים ובכמה עלוים. בית המקדש אחד, וירושלים אחת, ובית קדש הקדשים לפנים מהם, שהוא הפנימי מכלם.

והא' בשעתא דמטרוניתא אתקשטת, ובעיא לאתקרבא בבעלה, והיא אתקשטא, איהי אמרת לאוכלוסייה, שחורה אני, מסטרא דלתתא. ונאווה, בכלילו דסטרא דלעילא יתיר, (נ"א ונאווה כסטרא דכלילו דלתתא תליא) בגין דכתיב, (דברים ב) ואתם הדבקים בה' אלהיכם. ישראל דבקים בה', בההוא תיקונא יתיר מכולא.

שחורה אני ונאווה, אמר ליה אליהו, רבי, כל אלין מלין אינון רשימין לעילא עד לא תיתי לעלמא מן שמך. והשתא בחדתותא קיימי פוליהו כמלקדמין. ובחזותמא דגושפנקא דמלכא פוליהו חתימין.

פתח ואמר, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים, האי קרא אתמר. וכתביא אתערו ביה, והכי איהו. אלא אמאי פתיב דא ביומא רביעאה, דהא מיום שני אתחזי למהוי סיהרא חסרא, דביום שני אתברי ביה גיהנם, והואיל ואתברי ביה, סיהרא איהי חסרה בגיניה, אמאי איהו פתיב ברביעי.

תו אית לשאלא, אי גרעונא דסיהרא איהו ברביעי, הא תגינן, דנישואי בתולה לאו איהו אלא ברביעי, יומא דגרעונא דבתולת ישראל, לא אתחזי למהוי בתולה אחרא בשלימו, דהא לית שלימו לאתתא אלא בבעלה.

אבל ביום שני דאתברי ביה גיהנם, עד לא קיימא בקיומא. דהא נפק מיום שני דהוא חשף, וכדין אתברי מגיה. דכתיב, (איוב כ) קץ שם לחשף וגו', וארתייה דההוא קץ, לכל תכלית הוא חוקר, אימתי. לבתר דקיימא בקיומה.

ולא קיימת בקיומה, עד דאזעירת סיהרא

וזה בשעה שהגבירה התקשטה ורוצה להתקרב לבעלה, ומתקשטת ואומרת להמוניה, שחורה אני - מהצד שלמטה, ונאווה - בהכללה, של הצד שלמעלה יותר, (ונאווה - בצד ההכללה שלמטה תלויה) משום שכתוב (דברים א) ואתם הדבקים בה' אלהיכם. ישראל דבקים בה' באותו התקון יותר מהכל.

שחורה אני ונאווה, אמר לו אליהו: רבי, כל הדברים הללו רשומים למעלה טרם שתבא לעולם משמך, וכעת כלם עומדים בהתחדשות כמו מקדם. ובחזותם הטבעת של המלך כלם נסתרים.

פתח ואמר, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים. הפסוק הזה נתבאר, והתבירים התעוררו בו, וכך הוא. אלא למה זה פתוב ביום הרביעי? שהרי מיום שני ראוי שתהיה הלבנה חסרה, שביום שני נברא בו גיהנם, והואיל ונברא בו, הלבנה חסרה בגללו, למה הוא פתוב ברביעי?

עוד יש לשאל, אם חסרון הלבנה הוא ברביעי, הרי שנינו, שנישואי בתולה אינו אלא ברביעי, היום של חסרונה של בתולת ישראל, לא ראוי שתהיה בתולה אחרת בשלמות, שהרי אין שלמות לאשה אלא עם בעלה?

אבל ביום שני שבו נברא גיהנם, טרם עמד בקיומו, שהרי יצא מיום שני שהוא חשף, ואז נברא ממנו, שכתוב (איוב כ) קץ שם לחשף וגו', ונרכו של אותו הקץ לכל תכלית הוא חוקר, מתי? אחר שעומד בקיומו.

ואין עומד בקיומו עד שהלבנה מתמעטת ברביעי, שהרי הלבנה היא רגל רביעית בפסא העליון,

ובגין דאנא שחורה בלא פשיטו דאתר אחרא,
אל תראוני, לית לכו רשו למחזי לי כלל,
לא תיכלון למחזי בי, דהא אנא בטמירו וגניזו,
ברזא דחד נקודה, דלא אתידע בה אתר כלל.
דכד אתון אית לון דוכמא אחרא בתוורו,
בר י, דלית לה פשיטו לאתחזאה כלל.
ודא הוא אל תראוני שאני שחרחורת, בכל
סטרין לית בי אתר תוורו, ודוכמא אחרא
לאתפללא בי אתרנין. כאהלי קדר, דטמירין
גו טיגרי, ולא נפקי לבר. כף הוא יונתי תמתי
בחגוי הסלע, נקודה גו אוכלוסיהא.

ביריעות שלמה, יריעות שלמה אינון פלילן
פחדא באת חד, ובההוא את לא
אתחזון ביה כלל. ואינון שית, ואינון חמש.
ורזא דא, (שמות כו ג) חמש היריעות תהיין
חוכרות, בלא פירוודא כלל. וחד דכליל לון,
דאיהו טמיר וגניזו. ואיהו את חד, דלית ביה
חירו דאתר אחרא.

ודא איהו את ו, דלית בה אתר לאתחזאה בה
פללא אחרא, אלא פלא סתים בגויה. כף
האי נקודה, היא בלא תוורו דאתר אחרא,
וכלא פליל בגויה. ומאן פליל בגויה. שית
סטרין אתרנין.

כאהלי קדר, דא את אחרא, דאית בה פל
דוגין אתרנין, דלית לה תוורו דאתר
אחרא, וכולא פליל בגויה, ודא איהו את ז.
את דא, איהו אהלי קדר. יריעות שלמה, דא
את ו. ועל דא ז' איהו, דבני קדר פולהו
מגיחי קרבא תדיר, מפל שאר אומין וזמינין
לאגחא קרבא בסוף יומין, בכל אומין דעלמא.
ועל דא, שחורה אני, דא יו"ד. כמה דאתמר,
דלית ביה תוורא דאתר אחרא, וכולא
פליל בגויה. כאהלי קדר, דא את ז', דהכי

ומשום שאני שחורה בלי
התפשטות של מקום אחר - אל
תראני, אין לכם רשות לראותני
כלל, לא תוכלו לראות בי, שחרי
אני בטמירות וגניזות, בסוד של
נקדה אחת, שאין נודע בה פלל
מקום.

שכבד האותיות יש מקום אחר
בלבן, פרט ל', שאין לה
התפשטות להראות כלל, וזוהי
אל תראני שאני שחרחורת, בכל
הצדדים, אין בי מקום לבן ומקום
אחר לכלל בי אחרים. כאהלי
קדר, שטמירים תוף הסלעים ולא
יוצאים החוצה. כף הוא יונתי
תמתי בחגי הסלע, נקדה בתוף
אוכלוסיה.

ביריעות שלמה, יריעות שלמה
הם פלילים יחד באות אחת,
ובאותה האות לא נראים בו כלל,
והם שש, והם חמש, וזה סוד
חמש היריעות תהיין חוכרות,
בלי פרוד כלל. ואתד שכולל
אותם, שהוא טמיר וגניזו. והוא
אות אחת, שאין בה לבן של
מקום אחר.

וזהו האות ו, שאין בה מקום
להראות בה פלל אחר, אלא הכל
נסתר בתוכה. כף הנקדה הזו,
היא בלי לבן של מקום אחר,
והכל פלול בתוכה. ומי הפולל
בתוכו? ששת הצדדים האחרים.
כאהלי קדר, זו אות אחרת, שיש
בה פל הירגות האחרות, שאין
לה לבן של מקום אחר, והכל
פלול בתוכו, וזהו האות ז'.

האות הזו היא אהלי קדר. יריעות
שלמה - זו האות ו, ועל זה ז'
הוא, שבני קדר פלם עורכים
תמיד קרבות מפל שאר האמות,
ועתידים לערף קרב בסוף הימים
עם כל אמות העולם.

ועל זה שחורה אני, זו יו"ד. כמו
שנתבאר, שאין בו הלבן של

איהו, דלית ביה תוורא דאתר אחרא, וכולא
פליל בגויה. פיריעות שלמה, את ו, דלית
ביה תוורו דאתר אחרא, וכולא פליל בגויה.
ועם פל דא, אף על גב דתרין אליון, אהלי
קדר ויריעות שלמה, אינון סתימין, ולית
בהו תוורו אחרא, לית סתים וגניזו פאת י'.

ובגין כף, אל תראוני, כמה דאתמר.
ואי תימא, את ו'. האי, נפקא מאת ו',
דאתפשט מפללו דכר ונוקבא. ובגין
דנפקת מאת ו', לאו איהו חושבנא בגרמה.
ועל דא, תרין אליון, אינון שחורות (דף טו ע"א)
בגרמיהו, וככלא דאינון פנימאין, קרבין
דלהון. ולית בהו תוורו דאתר אחרא,
לאתחזאה. אהלי קדר ויריעות שלמה, ובכל
אתון, לית בהו פאת י', דאיהו סתים מפל
סטריו.

יפה נוף, דא נופא דאילנא דחיי, דנפיק מאת
ו'. ולבתר אתפליל באת י'. פיון דאריק
פל אינון ברכאן בחבורא דא, אתפליל באת
י', ויהוי פולא נקודה דא. ודא איהו משוש
פל הארץ. לבתר דאתפליל בההוא נקודה,
פלא איהו הר ציון. פלא נקודה דא איהו.
אף על גב דאיהו זעירא, ולא אתחזיאת בה
פשיטו אחרא, ותוורו, לאתפללא בה
אתרנין, קרית מלך רב איהו. וההוא מלך רב,
עילאה ושלטיא בכל אוכלסין דיליה, כולהון
עאלין גו האי נקודה דאיהו י'.

ודא איהו (קהלת ט יד) עיר קטנה ואנשים בה מעט,
דלית בה תוורו דאתר אחרא לאתפללא
ולאעלא אתרנין בגויה. ובא אליה מלך גדול,
דא את ל', דאיהו מגדלא דפרח באוירא דכניא

מקום אחר, והכל פולל בתוכו.
כאהלי קדר, זו האות ז', שפך
הוא, שאין בו הלבן של מקום
אחר. והכל פולל בתוכו. פיריעות
שלמה, האות ו, שאין בה לבן
של מקום אחר, והכל פולל
בתוכו.

ועם פל זה, אף על גב ששנים
הללו, אהלי קדר ויריעות שלמה,
הם נסתרים, ואין בהם לבן אחר,
אין נסתרת וגניזה כמו האות י'.
ומשום כף אל תראני, כמו
שנתבאר.

ואם תאמר, האות ו? זו יוצאת
מהאות ו' שמתפשטת מפללות
זכר ונקבה. ומשום שיוצאת
מהאות ו', אינה בחשבון
בעצמה.

ועל זה שני אלו הן שחורות
בעצמן, והכלל של אותם
הפנימיים, הקרובים שלהם. ואין
בהם הלבן של מקום אחר,
להראות. אהלי קדר ויריעות
שלמה, ובכל האותיות אין בהן
כמו האות י' שנסתרת בכל
צדדיה.

יפה נוף (תהלים מה) - זהו הנוף של
עין חיים, שיוצא מן האות ו'.
ואחר כף נכלל באות י'. פיון
שמריק את פל אותן הברכות
בחבור אחד, נכלל באות י', והכל
נהיה נקדה אחת. וזהו משוש פל
הארץ. אחר שנקלל באותה
הנקדה, הכל הוא הר ציון, הכל
נקדה אחת היא.

אף על גב שהיא קטנה, ולא
נראית בה התפשטות אחרת ולבן
לכלל בה אחרים, היא קרית מלך
רב. ואותו המלך רב, עליון
ושולט בכל אוכלוסיו, פלם
נכנסים לתוף הנקדה הזו שהיא

וזהו (קהלת ט) עיר קטנה ואנשים
בה מעט, שאין בה הלבן של מקום אחר, להכלל ולהכניס אחרים לתוכה. ובא אליה מלך גדול

דאתפס. בגין דאית אוריא אחרא דלא אתפס
פלל, ולא ידיע.

והאי, אף על גב דאת דא מלך גדול על כל
אתוון, עייל בגויה, ואיהי את זעירא
שחורה דלית בה חורו דאתר אחרא. כגיש
ליה בגויה, וכלל ליה. וסבב אותה באת חד
דאיהי ט'. ט' ל' הות, ובההוא סיבוכא דקא
מסבב סחור סחור, אתעביד בעגולא ט'.

ובנה עליה מצודים גדולים, לאתפשא
ולמנקט מאן דבעיא בתפיסו דילה.

כמה דאת אמר, (שם טו) אשר היא מצודים
וחרמים. ובנה עליה, עליה ודאי, בגינה, בגין
יקרה, למיחב לה שלטונתא על בני חייבי
כמה מיתות בית דין, כמה קנסין, כמה עונשין,
מאן דיעול לגבי ההוא נקודה, קנסא יתירא
קנים, על נקודה דא.

בגין נקודה דא, אפסיד שלמה מלפא
מלכותיה, ואתגרע, ואתיחב לאחרנין.

ואף על גב דאיהי זעירא מפל אתוון, ואיהי
נקודה חדא בלחודאה.

דהא בההיא שעתא סליק י' קמי מלפא
קדישא, אמרה קמיה, הא שלמה מלפא
עבד לי פלסתר. מאן י'. י' (דברים יז) דלא י' רפה
לו סוסים. ולא י' רפה לו נשים. וכסף וזהב
לא י' רפה לו מאד. אמר לה קודשא ברין
הוא, שלמה יתאבד, ואלף אחרנין, ואת לא
תתעקר מגו אתרין.

בההיא שעתא, נפקת קוף מקמי קודשא ברין
הוא, ותריף ליה ממלכותיה, ואזל
הדיוטא בעלמא, והוא אכריז ואמר באת ק',
(קהלת א יב) אני קהלת הייתי מלך על ישראל
בירושלים.

וער דא (שם ט טי) ובנה עליה מצודים גדולים,

זו האות ל', שהיא מגדל שפורח
באור טהור שנתפס, משום שיש
אור אחר שאינו נתפס כלל, ולא
ידוע.

זה אף על פ שהאות הזו, מלך
גדול על כל האותיות נכנס
בתוכה, והיא אות קטנה שחורה
שאין בה לבן של מקום אחר.
כונס אותו בתוכה, וכולל אותו,
וסבב אותה עם אות אחת שהיא
ט'. ט' היתה ל', ובאותו הסבוב
שסובב סביב סביב, נעשתה
בעגול ט'.

ובנה עליה מצודים גדולים,
להתפס ולקחת מי שצריך
בתפיסה שלה, כמו שאמר (שם)
אשר היא מצודים וחרמים. ובנה
עליה, עליה ודאי, בשבילה,
בשביל כבודה, לתת לה שליטה
על הפנים שחייבים כמה מיתות
בית דין, כמה קנסות, כמה
ענשים. מי שיפגס לאותה נקדה,
יקנס קנס יתר על נקדה זו.

בגיד הנקדה הזו הפסיד שלמה
המלך את מלכותו, ונקרעה
ונתנה לאחריים. ואף על גב שהיא
קטנה מפל האותיות, והיא נקדה
אחת לבדה.

שחרי באותה שעה עלתה י' לפני
הקדוש ברין הוא, ואמרה לפני:
הנה שלמה המלך עשה אותי
פלסתר. מי הי' של (דברים יז)
לא י' רפה לו סוסים. ולא י' רפה
לו נשים. וכסף וזהב לא י' רפה
לו מאד. אמר לה הקדוש ברין
הוא: שלמה יאבד ואלף אחרים.
ואת לא תעקרי מתוך מקומך.
באותה השעה יצאה קוף מלפני
הקדוש ברין הוא, וגרשה אותו
ממלכותו, והלך בהדיוט בעולם,
והוא מכריז ואמר באות ק',
(קהלת א) אני קהלת הייתי מלך על
ישראל בירושלים.

וער זה (שם ט טי) ובנה עליה מצודים

לאתפסא בגינה בני עלמא בחוביהון. ואם
לשלמה מלפא הוה הכי, ואתפס באינון
מצודין, כל שכן וכל שכן שאר בני נשא.

ובגין כף איהי אמרת, שחורה אני, כמה
דאתמר. ועל דא, אל תראוני, לא תיכלון
לאסתפלא בי ולעאלא בגוואי, בגין שאני
שחרחורת, כלא כמה דאתמר.

בני אמי נחרו בי, אעיקו לי כהאי נקודה, דלא
לאעלא אחרא בגוואי. אינון אתפשיטו

ואתפקנו בתיקוניהון פדקא יאות. אתתקנו
ואתפשטו באת ו', דנפקא מגו נקודה עילאה,
ואתתקנו בתקוניהון פדקא יאות. אתתקנו
ואתפשטו ואתגליפו באת ש', דנפקא מתמן.

אתתקנו ואתגליפו ואתפשטו, באת ו'.

אתתקנו ואתגליפו ואתפשטו באת
צ'. ואנא לית לי פשיטו לסטרא בעלמא, ולא
שבקו לי אתר אחרא לאכללא לכו.

שבוני נוטרה את הפרמים, דאנא נקודה חד,
דנטיר לשאר אתוון דאתנקידו בי,
ואנטרנא לון, דהא אנא אזיל בכל אתוון,
ואתפשטו בי, כולהו בי אתפשטו.

כרמי שלי לא נטרתי, דאנא לית לי פשיטו,
ולא ענפא, לסטרא דא, ולא לסטרא
דא. דאלמלי פשיטנא ענפין, פלילנא לכוני
בגואי. אבל לא נטרתי, לא אושיטנא ענפין
לסטרא בעלמא. נטרתי, נטר ענפא.

את דא, בית ישראל איהי, דירית לה מגו
נקודה עילאה. דכתיב, (ישעיהו ה) כי פרם
ה' צבאות בית ישראל. ועל דא, פרמי שלי
לא נטרתי, דלא אושיטנא ענפין לסטרא
בעלמא, לאחדא לכו.

הושטתי עצמים לצד שבעולם, לאחזו אחכם.

גדלים, לתפס בשבילה בני
העולם בתטאיהם. ואם לשלמה
המלך היה כך, ונתפס באותם
מצודים - כל שכן וכל שכן שאר
בני האדם. ומשום כך היא
אומרת שחורה אני, כמו
שנתבאר. ועל זה אל תראני, לא
תוכלו להסתפל בי ולהפגס
בתוכי, משום שאני שחרחרת,
הכל כמו שנתבאר.

בני אמי נחרו בי (שיר א), הציקו
לי בנקדה הזו, שלא להכניס אחר
בתוכי הם התפשטו והתקנו
בתקניהם כראוי, התתקנו
והתפשטו באות ו', שיוצאת
מתוך הנקדה העליונה, והתתקנו
בתקניהם כראוי. התתקנו
והתפשטו ונתקנו באות ש'
שיצאה משם.

התתקנו ונתקנו והתפשטו באות
ו'. התתקנו ונתקנו והתפשטו
באות צ'. ואני אין לי התפשטות
לצד בעולם, ולא השאירו לי
מקום אחר להכליל אתכם.

שכני נטרה את הפרמים, שאני
נקדה אחת ששומרת את שאר
האותיות שנתקדו בי, ושומרת
אותם, שהרי אני הולכת בכל
האותיות, והן התפשטו בי, כלם
התפשטו בי.

כרמי שלי לא נטרתי, שאני אין
לי התפשטות, ולא ענף לצד הזה,
ולא לצד הזה. שאלמלא פשטתי
ענפים, הייתי כוללת אתכם
בתוכי. אבל לא נטרתי, לא
הושטתי עצמים לצד של העולם.
נטרתי - שמר את הענף.

האות הזו היא בית ישראל,
שירש אותה מתוך הנקדה
העליונה, שבתוב (ישעיהו ה) כי פרם
ה' צבאות בית ישראל. ועל זה,
פרמי שלי לא נטרתי, שלא
הושטתי עצמים לצד שבעולם, לאחזו אחכם.

ואנא נוטרה את הפרמים, משלח ופשיט ענפין ופשוט ענפים לכל האותיות, ומתוכי התמקנו. והאות שלי לא הושטת בה ענפים, ומשום כף אל תראני, לא תוכלו להסתפל בי ולהפגס לתוכי.
וכר זה, משום שהה"א נכללה ביחודיה לעלות למעלה, ולא הצטרפה להפגס ולהפגל לתוכה. רק שהיא ביחוד שלה, נקדה פנימית בתוף אוכלוסיה. וכל אוכלוסיה בתשוקה להתקרב אליה. וכיון שהיא אומרת את זה, היא עולה ומסתפרת מהם להשתעשע למעלה. פיון שעולה, ועוזבים אותה אוכלוסיה.

בר איהי בייחודא דילה, נקודה פנימאה גו אוכלוסיהא. וכל אוכלוסיהא בתיאובתא לאתקרבא לגבה. וכיון דאיהי אמרת דא, איהי סלקא ואתמררא מנייהו, לאשתעשעא לעילא. פיון דסלקא, ושבקו לה אוכלוסיהא. והא דא קשיא לה, בגין דלא שבקו לה אוכלוסיהא, ואפילו רגעא קדא. וכד איהי באת דא, אתפלילת בגוה בייחודא, ואמרת דא, פדין אוכלוסיהא שבקין לה בעל פרייהו, ואיהי אשתמיטת מנייהו, וסלקא לעילא. פיון דסלקא לעילא, אמרת לגבי רחימה, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'.

חדרי רבי שמעון, ואמר אי ניחא ליה למר, מאן דשרי מלה, ליסיים. דהואיל וחדוה דילי במלין דמר, במאי דשרי ליסיים. אמר ליה, ר', מליך דמתחקקין ומתגלפין לעילא, הוי אימא בקדמיתא. מילי דמתחקקין ומתגלפין לתתא, אימא לבתר, ואת פתח פומך וינהרון מילך.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. הא אתערנא, בכל אתר דכתיב הגד, הגיד, ויגד, כולהו מלי דאגדה אינון, ואית לאסתפלא בהו. והכא כתיב הגידה לי, רזא דחכמתא איהו.

ואי תימא הא סגיאינון אינון באורייתא, דלית בהו רזא דחכמתא, כגוונא דכתיב, (ש"א י

ואני נוטרה את הפרמים, משלח ופשוט ענפים לכל האותיות, ומתוכי התמקנו. והאות שלי לא הושטת בה ענפים, ומשום כף אל תראני, לא תוכלו להסתפל בי ולהפגס לתוכי.
וכר זה, משום שהה"א נכללה ביחודיה לעלות למעלה, ולא הצטרפה להפגס ולהפגל לתוכה. רק שהיא ביחוד שלה, נקדה פנימית בתוף אוכלוסיה. וכל אוכלוסיה בתשוקה להתקרב אליה. וכיון שהיא אומרת את זה, היא עולה ומסתפרת מהם להשתעשע למעלה. פיון שעולה, ועוזבים אותה אוכלוסיה.

שהרי זה קשה לה, משום שלא עזבו אותה אוכלוסיה ואפילו רגע אחד. וכשהיא עם האות הזו, נכללת בתוכה ביחוד ואומרת את זה. אזי אוכלוסיה עוזבים אותה בעל כרחם, והיא מתחמקת מהם ועולה למעלה. וכיון שעולה למעלה, אומרת לאהבה, (ש"א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. שמח רבי שמעון. אמר, אם נוח לו למר, מי שהתחיל הדבר - שיסיים. שהואיל ושמחה שלי בדברי מר, במה שהתחיל - שיסיים. אמר לו, רבי, דבריד שחקקים ונגלפים למעלה, הוה אומר בראשונה. דברי שחקקים ונגלפים למטה, אמר לאחר מכן, ואתה פתח פיד ויאירו דבריד.

פתח רבי שמעון ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. הרי הערנו, בכל מקום שכתוב הגד, הגיד, ויגד - כלם הם דברי אגדה, ויש להסתפל בהם. וכאן כתיב הגידה לי, זהו סוד של החכמה. ואם תאמר, הרי רבים הם בתורה שאין בהם סוד של חכמה, ככתוב (שמואל-א' כ-א) הגד הגיד לנו

הגד הגיד לנו פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו. אפילו הני ברזא דחכמתא הו, דאלמלא הו ברזא דחכמתא, מנא ידע שמואל אי אשתפחן אי לא. דבר המלוכה, חכמתא עילאה היא לעילא ותתא, ורזין דקודשא בריך הוא. (ד' ט"ו ע"ב)

הגידה לי שאהבה נפשי. כתיב, (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו', כד סליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברא ארעא, נטיל מתלגא דתחות פורסייא יקריה, וארמיה לגו מיא, ואקפנייה תמן, והות ארעא גלידא גו מיא, ואתמררת תמן, והות גו חשוכא בקרירו.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, דהא אינון מקורין אושיטו ואנגידו מיין מעילא, לאתר דיסודא דמלפא עילאה. פדין ארעא דהוות טמירא גו תתא, אתקשטת ואתתקנת לאתחזאה. דאי לא אתתקן האי אתר, ארעא לא אתחזיאת. דהאי אתר לא אתתקן בנגידו דמיין עילאין, בר למיתן לנוקבא.

וכד איהו אתתקן לגבה, פדין ותראה היבשה, ותראה בקישיוטהא. מכאן דלא תתחזי אתתא בקישיוטהא, בר פד איהי כבעלה, אזי תראה ותתתקן פדקא יאות.

ברין ויקרא אלהים ליבשה ארץ (בראשית א ו), יבשה הוה בקדמיתא, דלית לה חיוו ודיוקנא למעבד פירין ואיבין, פיון דאתתקנת כבעלה, מיד נקראת ארץ, אתר מתתקנת למעבד פירין ואיבין.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, פדין כל חדוה וכל

פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו - אפלו אלה היו בסוד החכמה. שאלמלא היו בסוד החכמה, מאיפה ידע שמואל אם נמצאו ואם לא? דבר המלוכה - חכמה עליונה היא למעלה ולמטה, הסודות של הקדוש ברוך הוא.

הגידה לי שאהבה נפשי. כתוב (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו'. כשעלה ברצון הקדוש ברוך הוא לברא ארץ, לקח מהשילג שמתחת כסא הכבוד, ונרק אותו לתוף המים, והקפיא אותו שם, והיתה הארץ קפואה בתוף המים וטמונה שם, והיתה תוף חשכה בקרירות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, שהרי אותם המקורות הושיטו והשפיעו מים למעלה, למקום של יסוד המלך העליון, אזי הארץ שהיתה טמירה בתוף מטה, התקשטה והתתקנה להראות. שאם לא התתקן המקום הזה, הארץ לא היתה נראית. שהמקום הזה לא התתקן בשפע של המים העליונים, רק לתת לנוקבא.

וכשהוא התתקן אליה, אזי ותראה היבשה, ותראה בקישיוטהא. מכאן שלא תתראה אשה בקישיוטהא ובתקונייה, רק כשהיא עם בעלה, אזי תראה ותתתקן כראוי.

אז ויקרא אלהים ליבשה ארץ. יבשה היתה בראשונה, שאין לה מראה ודמות לעשות פרות ותולדות, כיון שהתתקנה עם בעלה, מיד נקראת ארץ, מקום המתקן לעשות פרות ותולדות.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, אזי כל חדוה וכל שמחה וכל

ידיעה, אפילו אית ביה עובדין טבין סגיאין,
מפקין ליה מפל תרעי דהווא עלמא.

פוק חמי מאי פתיב הקא, הגידה לי, אימא
לי רזין דחכמתא עילאה, איך אנת רעי
ואנהיגת בהווא עלמא עילאה. אוליך לי רזין
דחכמתא, דלא ידענא, ולא אוליפנא עד הכא.
בגין דלא אהוי בכיסופא, בגו אינון דרגין
עילאין, דאנא עאל בינייהו, דהא עד הכא לא
אסתפלנא בהו.

הא חזי, מאי פתיב, אם לא תדעי לך היפה
בנשים, אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא
אסתפלת בחכמתא, עד דלא תיעול הקא, ולא
ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת
כדי למיעל הקא בלא ידיעה, צאי לך בעקבי
הצאן, והוי ידעת גו אינון עקבי הצאן, אלין
אינון דבני נשא דדשיין לו בעקב, וידעין רזין
עילאין דמאריהון, ובהו תנדע לאסתפללא
ולמנדע.

ורעי את גדיותיך, אלין אינון תינוקות של בית
רבן. ינוקי דאינון בבי מדרשא, ואולפין
אורייתא. על משפנות הרועים, על אינון פתי
כנסיות ובתי מדרשות, דתמן אולפין חכמתא
עילאה. אף על גב דאינון לא ידעי, אנת תנדע
מגו אלין מלין דחכמתא דקאמרי.

כתיב, ויברא אלהים את שני המארת הגדלים
וכו', ויברא אלהים, בקדמיתא תרין
נהורין הוו שקולין דא לקביל דא, פמא
דאוקמוה חברין. ואוקימנא, דאינון תרין
נהורין הוו ברזא חדא, דבויקים פחדא, (ד 19
ע"א) והוו בשיקולא חדא, לאתקרי תרווייהו
גדולים, פמא דאוקימנא.

לאו דהות סיהרא בקדמיתא רב ועילאה, אלא
דבכל זימנא דסיהרא קיימת בשמשא

אותו מכל השערים של העולם
ההוא.

צא וראה מה פתוב פאן, הגידה
לי, אמר לי סודות החכמה
העליונה, איך אתה רועה ומנהיג
את אותו העולם העליון, למד
אותי סודות החכמה שלא ידעתי
ולא למדתי עד פאן, כדי שלא
אהיה כבושה בתוך אותם הדרגות
העליונות שאני נכנס ביניהם,
שחרי עד פאן לא הסתפלתי בהם.
בא וראה מה פתוב, (שיר א) אם
לא תדעי לך היפה בנשים. אם
אתה בא בלא ידיעה ולא
הסתפלת בחכמה, טרם תפנס
לקאן, ולא תפרת את סודות
העולם העליון - צאי לך, איך
כדי להפנס לקאן בלי ידיעה,
צאי לך בעקבי הצאן, ותהיה
ידע תוך אותם עקבי הצאן, אלו
הם שבני אדם דשים אותם
בעקב, יודעים סודות עליונים
של רבונם, ובהם תדע להסתפל
ולדעת.

ורעי את גדיותיך - אלו הם
תינוקות של בית רבן, התינוקות
שהם בבית המדרש ולומדים
תורה. על משפנות הרעים - על
אותם פתי כנסיות ובתי מדרשות,
ששם לומדים את החכמה
העליונה. אף על גב שאינם
יודעים, אתה תדע מתוך דברי
החכמה הללו שאוקרים.

כתוב ויברא אלהים את שני
המארת הגדלים וכו'. ויברא
אלהים, בהתקלה שני אורות היו
שקולים זה כנגד זה, כמו
שבארנה החברים. ובארנו,
שאותם שני האורות היו בסוד
אחד, דבויקים יחד, והיו בהשוואה
אחת, ששניהם יקראו גדולים,
כמו שבארנו.

דא שהיתה הלכנה פראשונה
גדולה ועליונה, אלא שבכל זמן

ברזא חדא, בגיניה, איהי אתקריאת בהדיה
גדולים. זנבא דאריה, אריה איהו, ואריה
אתקרי.

אמרה סיהרא קמי קודשא בריך הוא, אפשר
למלכא חדא דלשפתמש בתרין פתרין
פחדא. אלא דא בלחודוהי, ודא בלחודוהי.
אמר לה, חמינא בך, דרעותך למהוי ראש
לשועלים. זילי ואזעירי גרמיה, דהא
אף על גב דאת תהוי רישא להון, אזעירו אית
לך מפמה דהוית.

ודא איהו דאמרת סיהרא, הגידה לי שאהבה
נפשי איכה תרעה, איכדין אפשר לך
לאנהגא עלמא, בתרין פתרין פחדא. איכה
תרביץ בצעהרים, דהא סיהרא לית היא כדאי
לאנהרא, ואי אפשר לך לאנהגא בתרין פתרין
פחדא, בשמשא ובסיהרא, דהא סיהרא מה
נהורא אית לה בצעהרים. בגין בך, אי אפשר
לך לאשתמשא בתרין פתרין פחדא.

שכמה אהיה פעטיה, אכדין אהא אנא
מתעטפא בצעהרים, פד נהירו ותוקפא
דשמשא להוי אזיל ואתקיף. הא אנא
מתעטפא בכיסופא קמיה, ולא איכול
לשמשא קמך. ואנת איך תיכול לאנהגא
ולאשתמשא בתרין פתרין פחדא.

אמר לה קודשא בריך הוא, הא ידענא ביה,
זילי ואזעירי גרמיה. אם לא תדעי לך
היפה בנשים, דאמרת, דאי אפשר לי לאנהגא
עלמא בתרין פתרין פחדא, זילי ואזעירי
גרמיה, ותיהוי רישא לשועלים.

צאי לך בעקבי הצאן, פוקי והוי רישא לאינון
אוכלוסין וחילין דלתתא. ורעי לון,
ואנהגי לון, והוי מלכא דכולהו תתאי,
ואנהגי לכל חד וחד פדקא חזי ליה. והוי

שהלכנה עומדת עם השמש
בסוד אחד, בשבילו, היא נקראת
עמו גדולים. זנב האריה הוא
אריה, ונקרא אריה.

אמרה הלכנה לפני הקדוש ברוך
הוא: אפשר שמלך אחד ישמש
בשני כתרין יחד? אלא זה לבדו
וזה לבדו.

אמר לה: ראיתי אותך שרצונך
להיות ראש לשועלים. לכי
והקטיני את עצמך. שהרי אף על
גב שאת תהיי ראש להם, הקטנה
תהיה לך ממנו שהיית.

וזהו שאמרה הלכנה, הגידה לי
שאהבה נפשי איכה תרעה. איך
זה אפשר לך להנהיג העולם
בשני כתרין יחד. איכה תרביץ
בצעהרים, שהרי ללכנה לא כדאי
להאיר, ואי אפשר לך להנהיג
בשני כתרין יחד, בשמש
ובלכנה, שהרי הלכנה אינה אור
יש לה בצעהרים? משום כך אי
אפשר לך להשתמש בשני כתרין
יחד.

שכמה אהיה פעטיה, איך זה
שאני אהיה מעטפת בצעהרים,
כשאור ותוק השמש הולך
ומתחזק. תריני מעטפת כבושה
לפניו, ולא אוכל לשמש לפניך,
ואיך אתה תוכל להנהיג
ולהשתמש בשני כתרין יחד?

אמר לה הקדוש ברוך הוא: הרי
ידעתי בך, לכי והקטיני עצמך.
(ט) אם לא תדעי לך היפה
בנשים, שאמרת שאי אפשר לי
להנהיג את העולם עם שני
כתרין יחד, לכי והקטיני את
עצמך, ותהיי ראש לשועלים.

צאי לך בעקבי הצאן, צאי ותהיי
ראש לאותם האוכלוסים
והצבאות שלמטה, ורעי אותם
והנהיגי אותם, והיי מלך של כל
המתחוננים, והנהיגי את כל אחד
ואחד כראוי לו, והיי שולטת

וער דא, פד רדפין סוסוון דרכבי פרעה, דמיתיה, דלא תשבח ולא תתער רחילו לגבאי. בגין דתיקונין דילך לתא לא הויין. והשתא יאות הוא, דהא נאוו לחייה בתורים וגו', ודאי תורי זקב נעשה לך וגו', ונתתקן לך פדקא יאות. וכל חד וחד כפום אורחוי, ומלין הכי מתקשרן.

לססתי ברכבי פרעה וגו', כתיב (שמות יג כא) 'וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן וגו'. בשעתא דאפיק לון קודשא בריה הוא לישראל ממצרים, לא הוו בעאן למיזל במדברא באורח נגיבו. דהוו רגילין במצרים, דהווא פגנתא דעדן, כמה דאת אמר, (בראשית יג י) פגן ה' בארץ מצרים. דהוו אזלין באתר נגיבו באורחא, בחורבא בלא ישובא.

מה עבד קודשא בריה הוא, שדר קדמייהו שכניתא, דהות אזלת בכל גוויין דהרא, בכל גוויין דתיאובתא, והוו רהיטי אבתרה למחמי בתיאובתא. ובגין כך הוו רהיטין אבתרה, ואזלי, ולא הוו מתעפבי. וקודשא בריה הוא עביד לון הכי, כי היכי דלא יתעפב קדושא דשמא על ימא, דאיהו (נ"א בנין דלא יתעפב נקרוו דשמייה בעלמא איהו) הוה בעי לאתיקרא בגו כל עממין דארעא.

בגוונא דאלין אזלין בבהילו, אוף הכי עבד פרעה ברתוכי וסוסוון דיליה, בגין למרדף בבהילו, דלא יתעפבון רתיכוי באורחא. מה עבד. נטל סוסוון נוקבי וסוסוון דכורי, ושוי נוקבי לקמייהו ודכורי מאחורא, דכורי הוו רהטי בתר נוקבי, ונוקבי הוו רהטי מקמי דכורי, ואלין ואלין הוו רהטי בבהילו. ודא עבד פרעה בחקמתא, למרדף בבהילו אבתרייהו דישראל.

וער זה, כשורדפים הסוסים של רכבי פרעה - דמיתיה, שלא תשבח ולא תעיר אהבה אלי, משום התקונים שלך שלמטה אינם. וכעת נאה הוא, שהרי נאוו לחייה בתורים וגו', ודאי תורי זקב נעשה לך וגו', ונתתקן אותך כראוי, וכל אחד ואחד כפי דרכו, והדברים הללו נקשרים.

לססתי ברכבי פרעה וגו' (שיר א). כתיב (שמות יג) 'וה' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן וגו'. בשעה שהוציא אותם הקדוש ברוך הוא את ישראל ממצרים, לא היו רוצים ללכת במדבר בדרך יבשה, שהיו רגילים במצרים שהיתה כמו גן עדן, כמו שצאמר כגן ה' בארץ מצרים. שהיו הולכים במקום יבש בדרך, בחרב בלי ישוב.

מה עשה הקדוש ברוך הוא? שלח לפניהם שכינה, שהיתה הולכת בכל הגונים של זהו, בכל הגונים של תשוקה, והיו רצים אחריה לראות בתשוקה. ומשום כך היו רצים אחריה, והולכים, ולא היו מתעפבים. והקדוש ברוך הוא עשה להם כך, כך שלא יתעפב קדוש השם על היים, שהוא (כדי שלא יתעפב כבוד שמו בעולם הוא) היה רוצה להתפכד בתוף כל עמי הארץ.

כמו שאלה הלכו בחפזון, אף כך עשה פרעה במרכבות והסוסים שלו, כדי לרדף בחפזון, שלא יתעפבו מרכבותיו בדרך. מה עשה? נטל סוסות נקבות וסוסים זכרים, ושם הנקבות לפניהם והזכרים מאחור. הזכרים היו רצים אחר הנקבות, והנקבות היו רצות מלפני הזכרים, ואלו ואלו היו רצים בחפזה, וזה פרעה עשה בחקמה, לרדף בחפזון אחריו ישראל.

בין דאדביק לון, ובכא לאגחא קרבא בישראל, נטל נוקבי והגר לון לאחורא, ודכורי לקמייהו, בגין לאשא רתיכוי. כך פקדמיתא כתיב, וה' הלך לפניהם יומם, ולבתר כתיב, (שמות יד ט) ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם. ויסע, בגין דיתיאשון ישראל, ויהון נטירין. וכל אינון גירין, ובלסטראין, ואבנין, וקולפין, דהוו רמאן לגבייהו דישראל, לא מטו לון. והיינו דכתיב, (שם יד יג) התיצבו וראו, ובגין כך דמיתיה, בההוא גוונא ממש.

בין דאינון אוכלוסיין אתעברו, וחתו כל אינון נסין וגבורין דעבד קודשא בריה הוא על ימא, כדין נאוו לחייה בתורים, אתתקנו ישראל ברוא דמהימנותא, דכתיב (שם יד לא) ויאמינו בה' ובמשה עבדו. וקבילו ישראל אורייתא על טורא דסיני, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, וכדין אתתקנו כולא, עילא ותתא פדקא יאות.

נאוו לחייה בתורים, תא חזי, כל גוויין דלגו, וכל מחשבין ורעותין דעלמא דאינון גו לבא, כולהו אתחזון באנפין. ובאנפין אשתמודעא פר נש מאן איהו. אי עובדוי לטב, אי עובדוי לביש. כמה דאת אמר, (ישעיה ג ט) הכרת פניהם ענתה כם. והשתא דתיקונין דכלא כלהו פדקא יאות, בתיקונין דכשראון, בתיקונין דעובדין טבין, מיד נאוו לחייה בלא כיסופא כלל.

וכר דא הוי בזמנא דאתבני בי מקדשא, ועלמין כולהון בחדווא, עילא ותתא, וכדין אתתקנו אנפין פדקא חזי. אתחברו אנפין באנפין פדקא חזי. לחייה, ולא כתיב פנייה, בגין דכולא חד, אכל

בין שהשיג אותם, ורצה לערף קרב עם ישראל, נטל הנקבות וחגר אותן לאחור, והזכרים לפניהם, כדי לנרו את מרכבותיו. כך בראשונה כתוב וה' הלך לפניהם יומם, ואחר כך כתוב (שם ד) ויסע מלאך האלהים ההלך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם. ויסע, כדי שיזדירו ישראל ויהיו שמורים, וכל אותם חציים ובליסטראות ואבנים ומקלות שהיו זורקים על ישראל, לא הגיעו אליהם. והינו מה שכתוב התיצבו וראו, ומשום כך דמיתיה, באותו גון ממש.

בין שאותם האוכלוסים עברו, וראו כל אותם נסים וגבורות שעשה הקדוש ברוך הוא על היים, אזי נאוו לחייה בתורים, התקנו ישראל בסוד האמונה, שכתוב (שם) ויאמינו בה' ובמשה עבדו. וקבילו ישראל תורה על הר סיני, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ואז הכל התקנו, מעלה ומטה כראוי.

נאוו לחייה בתורים (שיר א). בא וראה, כל הגונים שבפנים, וכל המחשבות והרצונות של העולם שהם בתוף הלב, כלם נראים בפנים. ובפנים נודע מיהו האדם, אם מעשיו לטוב ואם מעשיו לרע, כמו שצאמר הכרת פניהם ענתה כם. ועכשו שהתקונים של הכל כלם כראוי, בתקונים כשרים, בתקונים של מעשים טובים, מיד נאוו לחייה, בלא בושא כלל.

וכר זה היה בזמן שנבנה בית המקדש, וכל העולמות בשמחה, מעלה ומטה, ואז התקנו הפנים כראוי, התחברו פנים בפנים כראוי. לחייה, ולא כתוב פנייה, משום שהכל אחד, אכל לחיים, הם

לְחַיִּים, אֵינּוֹן מִתְקַנָּן צְפָצוּפָא וּמְלִילִילָא לְאַסְתְּפָלָא בְּהוּ. וּבִגְיָן כְּף, שִׁירְתָא דָא (דף פח ע"ב) אֶתְמַתְקַנָּא הַשְׂפָא, יִתִיר מִשְׁאָר זְמַנִּין דְעֵלְמָא.

בְּתִיב, (בראשית טו ד) וְהִנֵּה דְבַר ה' אֵלָיו לְאמֹר לֹא יִירָשֶׁךָ זֶה כִּי אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ הוּא יִירָשֶׁךָ. וְכִי אֶבְרָהָם שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ בְּשַׁלְמוֹת אֲצֶל הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, אִיךָ לֹא הָאֵמִין בְּמַאֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בַכִּמָּה פְעָמִים שָׁאֲמַר לוֹ שֶׁהָיָה לוֹ בָנִים, שְׁכַתוּב (שם ה) וַיֵּצֵא אֹתוֹ הַחִוְצָה, (שם ז) לְזַרְעֶךָ אַתָּן אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת, וְהָיָה כֵּן בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי. וְלִכְתֹּר אִיהוּ אָמַר, וְהָיָה כֵּן בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי. שְׁפִיר לְרִישִׁי דִקְרָא, מָה כְּתִיב, (שם ב) וְאֲנֹכִי הוֹלֵךְ עִירִירִי. וְכְתִיב (שם א) הֵן לִי לֹא נִתְּתָה זְרַע וְהָיָה כֵּן בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי. אֶלָּא בְקֻדְמִיתָא אֶבְרָהָם תָּהוּ הַיַּמִּין בְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָיָה מִסְתַּכַּל בְּכוֹכְבַיָּא וּבִהְיִי מִזְלִיָּא, וְהָיָה חֲזִי דְלָא יְהֵא לִיהַ בְּרִי. בְּגִין דְעַד פְּעֵן לֹא תָהוּ דְבִיק בְּדַבְּרִי דְמָאֲרִיָּה.

בֵּינָן דְכֵתִיב וַיֵּצֵא אֹתוֹ הַחִוְצָה, אִפִּיק לִיהַ מִהֵוּא אֹרְחָא, וְקָרִיב לִיהַ לְגַבִּיָּה לְפּוֹלְחֵנִיָּה, לְמַנְדַע אֹרְחֵין אַחְרָנִין דְחֻכְמָתָא, וְאִפִּיק לִיהַ מִהֵוּא טִיורֵי דְמִזְלֵי, וְאָמַר לִיהַ, אָבְרָם אֵינּוּ מוֹלִיד, אֶבְרָהָם מוֹלִיד. וְדָא (שם י) וְלֹא יִקְרָא עוֹד אֶת שְׁמֶךָ אָבְרָם וְהָיָה שְׁמֶךָ אֶבְרָהָם כִּי אֲב הַמִּזְן גּוֹיִם נִתְּתִירֵךְ.

כּוֹאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְלִית בְּכָל אַתְוָן אַת דְמַתְמַקְנָא לְאוּלְדָא, בְּרִאת ה'. הַאי אַת, אִיהִי מִתְמַקְנָא לְמַעַבְד פִּירִין וְאִיבִין יִתִיר מִכְּל שְׁאָר אַתְוָן. וּבְגִין כְּף אִיהִי פִתִּיחָא מִכְּל סַטְרִין.

וְאִי תִימָא, אַת דָּא לֹא אֶצְטְרִיךְ לִיהַ לְאַבְרָהָם לְאַתּוֹסְפָא לִיהַ, דְהָא לְאוּ דִילִיָּה הוּא, ה' אִיהִי נוֹקְבָא בְּכָל אַתָּר,

וְתַיִנְח לְשָׂרָה לְמַהְוִי אַת דָּא רְשִׁימָא בְּגִוּוָּה. אַלְא תָרִי הַהִי"ן אֵינּוֹן, חַד עֵילְאַה, וְחַד תַּתְאַה. חַד עֵלְמָא דְדִכְוָרָא, וְחַד עֵלְמָא תַּתְאַה, דְאִיהוּ עֵלְמָא דְנוֹקְבָא. בֵּינָן דְאַתּוֹסְף ה' בְּאַבְרָהָם, אֹר קַדְמָאָה דְהָיָה הַאי ה' מְתַעַטֵף בֵּיָה, נִפְיָק וְעַבַד אִיבִין. וְאַתְרָשִׁים אֶבְרָהָם בְּהֵוּא דְרָגָא עֵילְאַה דִילִיָּה, בְּחִילָא דְהַאי ה' עֵילְאַה, דְהָא לִית חִילָא וְתוֹקְפָא לְהֵוּא אֹר קַדְמָאָה, בְּרִי ה'. וּבְגִין כְּף נְטִיל הַהוּא אֹר קַדְמָאָה, אַת ה' עֲמִיָּה, וְאַתְנַשְׁב בְּדַרְגִּיָּה, דְהָא סְלִיק לְמַהְוִי עֲבִיד תּוֹלְדִין.

תְּרִין אַתְוָן רְשִׁימִין הַכָּא, דְאֵינּוֹן סְלִיקוּ לְעֵלְמָא עֵילְאַה, וְאֵינּוֹן ה"ם. אַת ה' מַעֲלָמָא עֵילְאַה אִיהִי. מֵאֵי בִינְיָהוּ בֵּין אַת ה' וּבֵין אַת ה', דְהָא תְרוּבָיָהוּ מַעֲלָמָא עֵילְאַה אֵינּוֹן.

אַלְא בְּדַ סְתִים כּוֹלָא גּוֹ מַחֲשַׁבַּה עֵילְאַה, וְהַאי נְקוּדָה לֹא אַתְפֶּשֶׁטָא, וְאַסְתִּים לְגוֹ. כָּל אֵינּוֹן שְׁבִילִין עֵילְאַין, וְאַתְוָן סְתִימִין, אִסְתִּים כּוֹלָא בָּאָת ה'. וְהוּו כָּל אֵינּוֹן שְׁבִילִין וְאַתְוָן עֵילְאַין סְתִימִין כְּלִילֵן בָּאָת דָּא. בֵּינָן דְסְלִיק בְּרַעוּ לְאַתְגְּלָאָה, וְלֹאֶפְקָא תּוֹלְדִין, הַאי אַת ה' אַתְפַּתַח, וְאַתְעֲבִיד אַת ה'.

דָּא אַשְׁתְּנוּ דָא מְדָא, אֶלָּא דְאַתְפַּתַח לְאַפְקָא תּוֹלְדִין וְלֹאֶתְגְּלִיָּא בְּלַחֲשׁוֹ. דְהָא אַת דָּא לֹא אַתְגְּלִיָּא אֶלָּא בְּפּוּם גְּלִי. וְלֹא אֶדְכַּר. אֶף עַל גַּב דְאִיהִי בְּלַחֲשׁוֹ, הוּא בְּפּוּם גְּלִי. וּבְגִין כְּף, בְּשַׁעְתָּא דְאַתְגְּלִי וְאַתְפַּתַח, כְּדִין זְמַין לְאוּלְדָא.

דְהָא בְּעוֹד דְלֹא קָיִמָא בְּפַתִּיחוּ דְה', כּוֹלָא סְתִים בְּגִוּוָּה בָּאָת ה'. לְכַתֵּר דְאַתְפַּתַח, עֲבִיד תּוֹלְדִין בָּאוֹת ה'.

שֶׁל ה', הַכָּל נִסְתָּר בְּתוֹכָהּ בָּאוֹת ה'. אַחַר שְׁנַפְתָּהּ, עוֹשֶׂה תּוֹלְדוֹת בָּאוֹת ה'.

אִינָה שְׁלוּ הִיא, ה' הִיא נְקֻבָּה כְּכָל מְקוּם, וְתָהִיָּה נִחָה לְשָׂרָה לְהִיֹּת הָאוֹת הֵזוּ רְשׁוּמָה בְּתוֹכָהּ. אַלְא שְׁתֵּי הַהִי"ן הָן, אַחַת עֲלִיּוֹנָה וְאַחַת תַּתְוֹנָה. הָאַחַת - עוֹלָם הַזְּכָר, וְהָאַחַת עוֹלָם הַתּוֹתוֹן - עוֹלָם שֶׁל הַנְּקֵבָה. בֵּינָן שְׁנוֹסְפָה ה' בְּאַבְרָהָם, הָאוֹר הָרָאשׁוֹן שֶׁהָיָה הוּא מְתַעַטֵּפַת כּוּ, וְצָא וַעֲשֶׂה פְרוּת. וְנִרְשַׁם אֶבְרָהָם בְּאוֹתָהּ הַדְּרָגָה הַעֲלִיּוֹנָה שְׁלוּ, בַּכַּח שֶׁל הַה' הַעֲלִיּוֹנָה הַזֵּה, שְׁתֵּרֵי אֵינּוֹן כַּח וְתַקֵּף לְאוֹתוֹ הָאוֹר הָרָאשׁוֹן, כְּרַט לֵה'. וּמְשׁוּם כְּף נֹטֵל אוֹתוֹ הָאוֹר הָרָאשׁוֹן הָאוֹת ה' עַמּוּ, וְמֵתִישָׁב בְּדַרְגִּתּוֹ, שְׁתֵּרֵי עוֹלָה לְהִיֹּת עוֹשֶׂה תּוֹלְדוֹת.

שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת רְשׁוּמוֹת כָּאן, שֶׁהֵם צִלְהַ לְעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן, וְהֵם ה"ם. הָאוֹת ה' הִיא מִן הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן. מֵה בִינְיָהָם בֵּין הָאוֹת ה' וּבֵין הָאוֹת ה', שְׁתֵּרֵי שְׁתֵּי מִן הַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן?

אַלְא כְּשִׁנְסַתְר הַכָּל בְּתוֹף הַמַּחֲשָׁבַה הַעֲלִיּוֹנָה, וְהַנְּקֻדָּה הִיא לֹא הַתְפָּשֶׁטָה, וְהַסְתִּיר לְפָנִים. כָּל אוֹתֵם הַשְּׁבִילִים הַעֲלִיּוֹנִים וְהַאוֹתִיּוֹת הַנִּסְתָּרוֹת, הַסְתִּיר הַכָּל בָּאוֹת ה'. וְהִי כָּל אוֹתֵם שְׁבִילִים וְאוֹתִיּוֹת הַעֲלִיּוֹנֹת נִסְתָּרוֹת כְּלולוֹת בָּאוֹת הֵזוּ. בֵּינָן שְׁעַלְהָ כְּרַצוֹן לְהַתְגַּלּוֹת וְלֹאֶצְיָא תּוֹלְדוֹת, הָאוֹת ה' הִזוּ נִפְתַּחְתִּי, וְנַעֲשִׂית הָאוֹת ה'.

דָּא הַשְׁתְּנוּ זֶה מֵזֶה, אֶלָּא שְׁנַפְתַּח לְהוֹצִיא תּוֹלְדוֹת וְלְהַתְגַּלּוֹת בְּלַחֲשׁוֹ, שְׁתֵּרֵי הָאוֹת הֵזוּ לֹא הַתְגַּלְתָּה אֶלָּא בְּפִה גְּלוּי, וְלֹא נִזְכָּרָה. וְאֶף עַל גַּב שֶׁהִיא בְּלַחֲשׁוֹ, הוּא בְּפִה גְּלוּי. וּמְשׁוּם כְּף, בְּשַׁעְתָּה שְׁהַתְגַּלְה וְנִפְתַּח, אֲזִי עֲתִיד לְהוֹלִיד.

שְׁתֵּרֵי שְׁבִטְרֵם עוֹמַד בְּפַתִּיחוֹת שְׁנַפְתָּהּ, עוֹשֶׂה תּוֹלְדוֹת בָּאוֹת ה'.

והנה דבר ה' אליו לאמר לא יירשף זה (בראשית טו ד). מאי טעמא, בגין דהוה עבד משפיל. וכדין אמר, (שם יד א) הן לי לא נתת זרע והנה בן ביתי וכו'. בגין דהא איהו הוה מסתפל וחקמי בטיורי דלא יוליד. ובשעתא דאתגזר אברהם, אשתלים ככולא באת ה"א, דאתפתח מאת ס' ואת ד' אוף הכי. פדין עאל אברהם באורח דחקמתא, ואתעבר מהווא אורחא אחרא דכוכביא ומזלי.

הא חזי, בשעתא דהוה ביה ערלה, דלא אתגזר, קודשא בריה הוא לא אתגלי ליה אלא במחזה. בגין דעלמא עילאה הוה סתום באת ס', ועלמא תתאה הוה במספנו באת ד'. כיון דעלמא עילאה אתפתח באת ה', ואברהם אעבר ההוא ערלה, ואתעבר עלמא תתאה מהווא ד', פדין פתיב, (שם יח א) וירא אליו ה', פדין אתגלי כולא, ואתפתח מאי דלא הוה מקדמת דנא פדין.

בהאי גוונא ממש, כל זמנא דצדיקי וחסידים אסגיאו בעלמא, פדין כולא אתגליא ואתפתח. בזמנא דשלמה מלכא בנה בני מקדשא, והו' ישראל פולהו צדיקי וחסידים, שקטי פחמרא על דורדייה, פדין אתפתח כולא, ואתגלי שירתא דא עילא ותתא.

בההיא שעתא פתיב, לססתי ברכבי פרעה דמיתיה רעיתי. מה פוסוותא דרתיכין דפרעה הו' מזוננין בכל זיני קרבא, אוף הכי אנת הוית מתלבשא בכמה זיני קרבא, לאגחא קרבא. ומה פוסוון דפרעה הו' טעונין בכמה מאני זיני קרבין, אבנין, גירין, בלסטראין, קסורין, פולהו טעונין לאגחא קרבא, אוף הכי אנא כף טעיננא כל זיני קרבין, לאגחא

והנה דבר ה' אליו לאמר לא יירשף זה (בראשית טו ט). מה הטעם? משום שהיה עבד משפיל ואז אמר, הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי כו'. משום שזה הוא היה מסתפל ורואה בנחושים שלא יוליד. ובשעה שנמול אברהם, נשפתח בכל באות ה"א, שנפתחה מן האות ס' והאות ד' אף כף. אז נכנס אברהם בדרך של חכמה, והעבר מאותה דרך אחרת של פוככים ומזלות.

בא וראה, בשעה שהיתה בו ערלה, שלא נמול, הקדוש ברוך הוא לא התגלה לו אלא במחזה, משום שהעולם העליון היה סתום באות ס', והעולם התחתון היה בעני באות ד'. כיון שהעולם העליון נפתח באות ה', ואברהם העביר אותה הערלה, והעבר העולם התחתון מאותה ד', אז כתוב וירא אליו ה', אז התגלה הכל, ונפתח מה שלא היה אז מקדם לכן.

בגון זה ממש, כל פעם שצדיקים וחסידים מתרבים בעולם, אז הכל מתגלה ונפתח. בזמן שלמה המלך בנה בית המקדש, והיו ישראל כלם צדיקים וחסידים, שוקטים כיון על שמריו, אז הכל נפתח, ונתגלתה השירה הזו מעלה ומטה.

באותה שעה כתוב (שירא) לססתי ברכבי פרעה דמיתיה רעיתי. מה פוסוסים של מרכבות פרעה היו מזינים בכל מיני קרב - אף כף את היית מלפשות בכמה מיני קרב, לערף קרב. ומה סוסי פרעה היו טעונים בכמה כלי זין של קרבנות, אבנים, חצים, בליסטראות, כלי הריגה, כלם טעונים לערף קרב - אף כף אני טענתי כף כל מיני קרבנות, לערף

קרבין, לאתקדשא כף לעיניהון דכולא, ולאגחא קרבא בהון.

והשתא חמינא לך בגוונא אחרא, בכמה תיקונין ואין, בכמה תיקונין שפירין.

נאונו לחניף בתורים, בתרי ההי"ן, דהא כולא אתפתח לגביך ואתגלייא. ה' עילאה חדי כף, וקאי לקבלך, ואתפתח. ואת אתעברת מאת ד', ועיילת באת ה'. ואלין תרין, נאונו ואתתקנו לגביך, דאינון תרין ההי"ן, אינון תורים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. צוארך בחרוזים ודא איהו דאיהו דכיר לגבה פחביבו ורחימו סגי, בגין דתיאובתיה לגבה, ולנחמה ולמללא על לבה, ולאחזאה לה רחימו סגי. ועל דא אמר לגבה, תורי זהב וגו', מכאן ואילך אית לאוספא לך שפירו על שפירו, תיקונין על תיקונין.

כתוב, (שמות כד יב) ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם. האי קרא אוקמוה חברייא. אבל עלה אלי ההרה, זפאה חולקא דעבדא, דמריה סליק ליה לגביה ברתוכיה. הדא הוא דכתיב, עלה אלי ההרה, ההרה ודאי. דהא הדר מפעי ליה. ודו"ה שם, הכא אתמסר ליה למשה, מה דלא אתמסר ליה מקדמת דנא. דהא ההוא שמא דרתיכא קדישא, אתמסר ליה בידיה. ואי תימא הא כתיב (שם ג ה) של נעליך. ודאי פקיד ליה לאתפרשא מאתתיה מפל וכל, אבל זווגא אחרא לא אתמסר ליה עד השתא. בשעתא דאמר ליה קודשא בריה הוא, והי"ה שם, פדין מסר ליה שמא גליפא, וחקיק ליה לגבי משה בארעא.

קרבנות, להתקדש כף לעיני כל, ולערף בהם קרב.

זכעת ראיתי אותך בגון אחר, בכמה תקונים נאים, בכמה תקונים פים. נאונו לחניף בתורים, בשתי ההי"ן, שהרי הכל נפתח אליך והתגלה. ה' העליונה שמחה כף, ונאה לקבלך, ונפתחת. ואת עוברת מהאות ד', ונכנסת לאות ה'. ואלו השנים נאונו והתקנו אליך, שאותן שתי ההי"ן הן תורים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. צוארך בחרוזים - תקונים עליונים, של כל המקורות שהתקנו אליך.

וזהו שהוא זוכר אצלה פחביבות ואהבה רבה, משום ששוקנתו אליה, ולנחמה ולדבר על לבה, ולהראות לה אהבה רבה. ועל זה אמר לה, תורי זהב נעשה לך וגו', מכאן ואילך יש להוסיף לך יפי על יפי, תקונים על תקונים.

כתוב (שמות יד) ויאמר ה' אל משה עלה אלי ההרה והיה שם ואתנה לך את לחת האבן והתורה והמצוה אשר כתבתי להורותם. הפסוק הזה פרשוהו החברים. אבל עלה אלי ההרה, אשרי חלקו של העבד, שרבנו העלה אותו אליו למרפכתו. זהו שכתוב עלה אלי ההרה, ההרה ודאי. שהרי הדר צריך לו.

והיה שם, כאן נמסר לו למשה מה שלא נמסר לו מקדם לכן, שהרי אותו השם של המרפכה הקדושה נמסר לו בידו.

ואם תאמר, הרי כתוב (שם א) של נעליך. ודאי צוה אותו להפרד מאשתו מפל וכל, אבל זווג אחר לא נמסר לו עד עתה. בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא והי"ה שם, אז מסר לו שם החקוק, וחקק אותו למשה בארץ.

תיבין בלא טעמי, ולא אית בהו תנועי, הכי אינון פאודנין דכלה, בלא נזורין ועגולין, ושלילא מתקונא. תיבין בלא נקודי, אינון פאתתא בלא לבושין, דלא זכלא למיהף לאתר דעלמא. בגין כף תיקוני דאתון, אינון טעמי ותנועי. אלין ואלין תיקונין ומלבושין אינון לאתון. ועל דא תורי זקב, אינון תנועי דטעמי.

ומה דאמר זקב, בגין דאינון אתין מרישא דמלכא, למיהב דעתא וסכלתנו לאתון כלהו. בגין כף כולהו ברזא חדא קיימין.

נקודי וטעמי, תרין דרגין אינון, אלין ואלין אצטריכו לאתתקנא בהו אתון. אתון אינון רשימין ברזין עילאין, דהא כולהו נפקן מרזא דחכמתא עילאה, באינון תלתין ותריין שבילין דנפקא מחכמתא.

ואתון כולהו חקיקין לתתא, וירתא לון תורה שבעל פה. וכד כולהו אתין לאתקנא לה ברזא דאינון אתון, עבדי בה נקודי וטעמי, כמה דאתמר. ועל דא תורי זקב וכו'.

והבא רזין עילאין, לאינון דידיעי מדין. אתון כולהו רשימין ברזא, ואקרון גופי תורה, דקיימין למילף ולמנדע ברזין עילאין. נקודין אינון נפקין מרזא דמוחא, לקיימא אתון על תיקונייהו, ובנקודה חדא אשפני תיבה, ואעבר לההיא תיבה מקיימה, בגוונא אחרא.

בוצינא דקרדינוחא, פד בטש ההוא אוירא דכנא במוחא, בטש ולא בטש, מטא לגביה דההוא מוחא, ואסתפליק מגיה, מטא ולא מטא. כדין ההוא בטישו נפיק לגבי אתון מגו מוחא, ואתון אתנקידו.

אזי אותה ההפאה יוצאת לאותיות

תבות כלי טעמים ושאין בהן תנועות, כף הם כמו אגני הפלה כלי נורים ועגילים, שהם משללים מתקון. תבות כלי נקודות הן פאשה כלי לבושים, שאין יכולה ללכת לשום מקום בעולם. משום כף תקוני האותיות הם טעמים ותנועות. אלו ואלו תקונים ומלבושים הם לאותיות. ועל זה תורי זקב, אותם התנועות של הטעמים.

ומה שאמר זקב, משום שהם באים מראש המלך, לתת דעת והשכל לכל האותיות. משום כף פלם עומדים בסוד אחר.

הנקודות והטעמים הם שתי דרגות. אלו ואלו הצטרכו להתקן בהם האותיות. האותיות הן רשומות בסודות עליונים, שהרי פלם יוצאים מסוד החכמה העליונה, באותם שלשים וישימים שבילים שיוצאים מן החכמה.

וכך האותיות חקיקות למטה, וירוש אתם תורה שבעל פה. וכשכלן באות לתקן אותה בסוד אותן האותיות, עושים בה נקודות וטעמים, כמו שנתבאר. ועל זה תורי זקב וכו'.

וכאן סודות עליונים לאותם יודעי דין, כל האותיות רשומות בסוד, ונקראות גופי תורה, שעומדים ללמד ולדעת את הסודות העליונים.

הנקודות הן יוצאות מסוד המת, לקים את האותיות על תקונן, ובנקודה אחת משתנה התבה, ומצבירה את אותה התבה מקיימה בגון אחר.

הניצוץ הקשה, פשהה אותו האויר הטהור במח, הנה ולא הנה, מגיע אל אותו המת, ומסתלק ממנו. מגיע ולא מגיע.

מתוך המת, והאותיות מתנקדות.

וא תימא נקודי תיקון סופרים הוא. חס ושלום. דאפילו כל נביאי דעלמא יהון כמשה, דקביל אורייתא מטורא דסיני, לית לון רשו לחדתא אפילו חדא נקודה זעירא באת חד, אפילו את זעירא דאורייתא.

בין דההוא בטישו אתיישב במוחא, מגו אוירא דכנא דאתפס, בגין דאית אוירא דכנא דלא אתפס כלל. והאי דאתפס כד אתיישב בהאי מוחא, ההוא בטישו עילאה.

כדין נפקי כל תנועי דטעמי, ואינון טעמי כמתג לסוסיא, למהך באורח מישר, לימינא, ולשמאלא, לכל רעותא דטעמי אזלי, ופסקי, ותבי, ומרהטי, אזלי בגאותא, ובשפלי, ולית רשו לכל אתון למהך לסטרא דא ולסטרא דא, בר ברשו, כמה דטעמי מדברי לון. ומלה בגינהון אשתמע, בגין למהך באורח מישר.

ועל דא, אתון כלהו אתין למיהך ברזא דהני תרין. בנקודי וטעמי כחדא. ורזא דא, (משלי

כה יא) תפוחי זקב במשפיות כסף דבר דבר על אפניו. תפוחי זקב, אינון טעמי ותנועי. במשפיות כסף, אלין נקודי. דבר דבר על אפניו, דהא לית מלה כדקא יאות, לבר בתרין אליו. ובגין כף, תורי זקב נעשה לה.

כתוב (בראשית א כו) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו וגו'. האי קרא אתער ביה חבריא, ודאי קודשא בריך הוא אמר דא, למשרין עילאין, ואתיעט בהו למברי אדם כמלכא גו חילוי.

אבל אית לאסתפלא, אי ברזא דלעילא הוה, דהאי אלהים איהו אלהים חיים, רזא דעלמא עילאה. ואי איהו אלהים רזא דעלמא תתאה. איך אתתקן נעשה להאי סטרא ולהאי סטרא.

ואם תאמר, הנקודות הוא תקון סופרים - חס ושלום! שאפילו כל נביאי העולם יהיו כמו משה, שקבל תורה מהר סיני, אין להם רשות לחדש אפילו אחד נקודה קטנה באות אחת, אפילו אות קטנה של התורה.

בין שאותה ההפאה התישבה במח מתוך האויר הטהור שנתפס, משום שיש אויר טהור שאין נתפס כלל. וזה שנתפס, כשהתישב במח הזה, אותה ההפאה העליונה. אז יוצאים כל התנועות והטעמים, והטעמים הם כמו מתג לסוסים ללכת בדרך ישרה, לימין ולשמאל, לכל רצון שהולכים הטעמים, ופוסקים ושבים, ורצים והולכים בגאון ובשפלות, ואין רשות לכל האותיות ללכת לצד זה ולצד זה, רק ברשות, כמו שהטעמים מנהיגים אותם, והדבר נשמע בשבילם, כדי ללכת בדרך ישרה. ועל כן, כל האותיות באות ללכת בסוד שני אלה, עם נקודות וטעמים יחד. וזה סוד תפוחי זקב במשפיות כסף דבר דבר על אפניו. תפוחי זקב - הם טעמים ותנועות. במשפיות כסף - אלו הנקודות. דבר דבר על אפניו, שהרי אין דבור כראוי, פרט בשני אלה, ומשום כף תורי זקב נעשה לה.

כתוב (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו וגו'. הפסוק הזה העירו בו החברים, ודאי שהקדוש ברוך הוא אמר את זה למחנות העליונים, והתעצן בהם לברא אדם כמו מלך בתוך צבאותיו. אבל יש להסתפל, אם בסוד שלמעלה הנה, שאלהים הנה הוא אלהים חיים, הסוד של העולם העליון. ואם הוא אלהים סוד העולם התחתון, איך התתקן נעשה לצד זה ולצד זה?

ברזא דעלמא עילאָה, באַינזן תיקונין דרישא. גופא איהו ברזא דגופא, דקיימין דרגין בשׂייפין ידיען תחות האי רישא. ירכין ורגלין, פולא בדרגין דלתתא, פדקא חזי ליה למהוי פגוונא דלעילא. פל דיוקנין עילאין ותתאין, פוליהו חקיק קודשא ברין הוא באַדם, למהוי איהו שלים בכולא.

תא חזי, מה' מצעדי גבר פוננו, פד קודשא ברין הוא אתרעי ביה בכר נש, פל צעדי וכל אורחוי אינהו מתפקנן קמיה, ואיהו מתקן להו פל חד וחד פדקא יאות. ודרפו יחפין, אפילו במילי דעלמא.

תנו. מה' מצעדי גבר פוננו, אי בר נש ישוי דעתיה ורעותיה ולביה לגבי מלפא קדישא, למהך בתר אורחיה דאיהו עביר. קודשא ברין הוא אתרעי ביה, פאילו הוא דיליה ממש.

בשעתא דנפקו אתון מגו רזא עילאָה, פמא דאתמר, ואתגלימו, ואצטיירו בדיוקנא דאַדם. לבתר נפקו נקודי, ואנשיב בהו רוחא דחיי, ואתקימו אתון בכר נש דקאים על רגלוי בקיימא דרוחא.

לבתר דנקודי אתקיימו על אתון, ויהבו בהו נפשא, אצטריף למהוי בדעתא וסוכלתנו, ולנטלא במטלנוי, ולמיהב מזונא ותוקפא לאחרא. ודא איהו בצלמנו פדמותנו. פמא דאוקימנא, בצלמנו דא רזא דעלמא עילאָה. פדמותנו דא רזא דעלמא תתאָה.

דבר אחר, בצלמנו: אלין תנועי דטעמי, דאינזן תיקונא ושלמנו, בדעתא וסוכלתנו, למנדע ידיעה לאסתפלא לעילא, פמה דאיהו סתים ולא אתגלייא.

בסוד העולם העליון, עם אותם התקונים של הראש. הגוף הוא בסוד של גוף, שהדרגות עומדות באברים ידועים תחת הראש הזה. הירכים והרגלים, הכל בדרגות שלמטה, פראוי לו להיות כמו שלמעלה. כל הדמיות העליונות והתחתונות, את פלם חקק הקדוש ברין הוא באַדם, שיהיה הוא שלם בכל.

בא וראה, מה' מצעדי גבר פוננו, כשהקדוש ברין הוא מרצה מהאדם, פל צעדי וכל דרכיו הם מתקנים לפניו, והוא מתקן אותם פל אחר ואחד פראוי. ודרפו יחפין, אפלו בדרגי העולם.

עוד, מה' מצעדי גבר פוננו - אם אדם ישם דעתו ורצונו ולבו למלך הקדוש, ללכת אחר דרכיו שהוא עושה, הקדוש ברין הוא מרצה בו, פאלו הוא שלו ממש. בשעה שניצאו האותיות מתוך הסוד העליון, כמו שנתבאר, והתגלמו והצטירו בדמות של אדם, אחר כך יצאו הנקודות, ונשב בהן רוח חיים, והתקיימו האותיות, באַדם שעומד על רגליו בקיים של הרוח.

אחר שהנקודות התקיימו על האותיות ונתנו בהן נפש, הצטברו להיות בדעת ובהשכל, ולנסע במסעותיו, ולתת מזון ותקף לאחר. וזהו בצלמנו פדמותנו. כמו שבארנו, בצלמנו - זה סוד העולם העליון. פדמותנו - זה סוד העולם התחתון.

דבר אחר, בצלמנו - אלו התנועות של הטעמים, שהם תקון ושלמות, בדעת ובהשכל, לדעת ידיעה להסתפל למעלה, כמו שהוא נסתר ולא התגלה. כמו מלך שהוא חכם בהשכל

במרכא דאיהו חפים בסוכלתנו בחכמתא, ולא נטיל לסטרא דא או

לסטרא דא, פר בחכמתא ובסוכלתנו ובמנדע. אוף הכי, פגוונא דא, תנועי דטעמי, פוליהו מטלניהזן בחכמתא ובסוכלתנו ובמנדע, פמה דאתחזי. ודא איהו בצלמנו.

בדמותנו, אלין רזין דנקודי, דאינזן נפקו מגו דיוקנא חדא דנקודה עילאָה, משהוא דיוקנא סתימא דלא אתחזי, ומגו דנפקי מגו נקודה חדא אקרין נקודי דמות, דיוקנא דנקודה עילאָה.

דאי תימא אתון. לאו הכי, דהא דיוקנא, לאו איהו לעילא, ולא תלייא תמן דיוקנא, דהא לבתר דנפקי מרזא דעלמא עילאָה, אגלימו ואצטיירו פוליהו, מה דלא הוה מקדמת דנא, דלאו אית דיוקנא וצירא לעילא פלל, ועל דא לא ידע, ולית מאן דידע ביה פלום.

ראשיתא סתימא דאתגלייא, ולא ידע, חד נקודה סתימא איהו. והוא נקודה, לא ידע, ולא אתגליא, ולית מאן דידע בה. אבל אתון, לא בה אתצייין, ולא תליין לעילא, דהא לית תמן דיוקנא פלל. ועל דא, פדמותנו אלין נקודי. בצלמינו, אלין תנועי, דאיהו שלימו דכלא.

רזא הכא לידעי מדין. תנועי דאיהו שלימו דכלא, אן אינזן בכר נש. אלא רזא דא בצלמנו, הא איהו צולמי דבר נש מלגו ולבר. לגו, סוכלתנו ומדע וחקמה. לבר, ההוא צולמא דאזלא עליה, ומדפרא ליה לבר נש בנטירו, למהוי נטיר מפלא. בעוד דהני תנועי אינזן בכר נש, פר נש איהו שלים בכלא. פגוונא דא בכל אינזן רזין עילאין דלעילא.

ורזא דא, מה' מצעדי גבר פוננו, למיטל במטלנוי, באַינזן תנועין דטעמי. ודרפו

בחכמה, ואינזן נוסע לצד זה או לצד זה, רק בחכמה ובהשכל ובמדע. אף כך, כמו זה התנועות של הטעמים, כל מסעיהם בחכמה ובהשכל ובמדע, כמו שראוי, וזהו בצלמנו.

בדמותנו - אלו סודות של הנקודות, שהם יצאו מתוך דיוקן אחד של נקודה עליונה, מאותו דיוקן נסתר שלא נראה. ומתוך שיוצאים מתוך נקודה אחת, נקראות הנקודות דמות, הדיוקן של הנקודה העליונה.

שאַם תאמר האותיות - לא כך! שהרי הדיוקן אינו למעלה, ולא תלוי שם דיוקן, שהרי לאחר שיוצאים מסוד העולם העליון, כלם מתגלמים ומצטיירים מה שלא היה מקדם לכן, שאין דיוקן וציר למעלה פלל, ועל כן לא ידע, ואין מי שפכיר בו פלום.

הראשית הסתומה שנגלתה, ולא ידעה, היא נקודה אחת סתומה. ואותה הנקודה לא ידעה ולא גליה, ואין מי שפכיר אותה. אבל האותיות לא הצטיירו בה, ואין תלויות למעלה, שהרי אין שם פלל דיוקן. ועל כן, פדמותנו - אלו הנקודות. בצלמנו - אלו התנועות, שהוא השלמות של הכל.

כאן הסוד לידעי דין. התנועות שהן שלמות הכל, איפה הן באדם? אלא זה סוד בצלמנו, אלו הם הצלמים של האדם מבפנים ומבחוץ. לפנים - השכל ומדע וחקמה, ומבחוץ - אותו הצלם שהולך עליו, ומנהיג את האדם בשמידה, שיהיה שמור מן הכל. בעוד שהתנועות הללו הן באדם, האדם הוא שלם בכל, כמו כן בכל אותם הסודות העליונים שלמעלה.

וזה סוד מה' מצעדי גבר פוננו,

א' איהו חד, ורזא דחד, נפיק ואגלים ברזא דלתמא, שייפין עילאין דאתחברין בחד, ואינון חד. ועם כל דא, לאו איהו אלא שייפא חד.

בגין דכד נפקא א', ואתיהיב בראש, נפקא בההוא דיוקנא דהנהו אחרנין דאצטריכו לאתחברא בהדיה, וכד נפק א', אחזי לתרין דרגין אחרנין, דאצטריכו לאתחברא בהדיה, דאינון שמאלא ואמצעייתא, וכוליהו אתאחדו פחדא, ואתחזון בדיוקנא דיליה. פיון דאשפתחו ואתיישבו בדוכתייהו אינון תרין שייפין אחרנין, אתהדר א' ואתיישב בדוכתייה בראש, בסטרא דימינא.

היה עבד קודשא ברין הוא. פד אתון נפקו, את קדמאה דנפיק, ריש לכל אתון, איהי א'. מה עבד קודשא ברין הוא. אתעטף בההוא את, וברא שמים. ואת דא ברא ביה קודשא ברין הוא, רזא דייחודא, דאינון תלת דרגין, ואינון שמים, רזא חד. פמא דאוקימנא, והא אתמר. פיון דאתברו שמים ברזא דא, עד לא הוו קרישו ולא גלידו שמים דהא טמירין הוו גו מניא, רזא דאת א', דאיהו לימינא.

לבתר דאקרישו מגו מניא, נפקת את ו', מתצירא בצירא, דגלימו בדיוקנא דאדם. ועם כל דא לא חסר מההוא דיוקנא דאת א' פלוס, ואתהדר ואתיישב בדוכתייה. שארי נהירו דהאי את לאנהרא מרישא דעלמא לסייפי עלמא. גניז ליה נהוריה באת אחרא, ועביד להאי את ב"ת חד, לאגנזא נהוריה בגויה, ואתגניז ההוא אור בגויה.

א' הוא אחד, וסוד של אחד, יוצא ומתגלם בסוד שלמטה, האיברים העליונים שמתחברים באחד, והם אחד. ועם כל זה אינו אלא איבר אחד.

משום שפשיוצאת א' ונתנת בראש, יוצאת באותו הדיוקן של האחרים הללו שהצטרכו להתחבר עמו, וכשיוצאת א', מראה לשתי הדרגות האחרות שהצטרכו להתחבר עמו, שהם השמאל והאמצע, וכלם נאחזים יחד, ונראים בדיוקן שלו. פיון שנמצאו והתישבו במקומם אותם שני האיברים האחרים, חזרת א' ומתלשבת במקומה בראש, בצד הימין.

איך עשה הקדוש ברוך הוא? כשיצאו האותיות, האות הראשונה שיצאה, הראש לכל האותיות, היא א'. מה עשה הקדוש ברוך הוא? התעטף באותה האות וברא שמים. ובאותה האות ברא הקדוש ברוך הוא את סוד היחוד, שהם שלש דרגות, והם שמים, סוד אחד, כמו שבארנו, והרי זה נתבאר. פיון שנובחרו שמים בסוד הזה, טרם שנוקדשו ולא הגלידו השמים, שהרי היו טמירים בתוף המים, הסוד של האות א', שהיא לימין.

דאחר שנוקדשו מתוף המים, יצאה האות ו', מצירת בציר של התגלמות בדיוקן של אדם. ועם כל זה לא נחסר מאותו דיוקן של האות א' פלוס, וחזרה והתלשבה במקומה.

התחיל האור של האות הוא להאיר מראש העולם לסוף העולם. גנו את אורו באות אחרת, ועשה לאות הוא ב"ת אחד, לגנו אורו בתוכו, ונגנז אותו אור בתוכו.

ומהוהיא שעתא, אתגניז ואיטמר, ולא נפיק לעלמא, בר בחד שביל דקיק, דאמשך חד חוטא מיניה, ומיניה אתזן עלמא, וקאים בקיומיה.

מהא' את אתבני פולא. מהאי את אתזן פולא. ובאת דא נטיר לון קודשא ברין הוא לישראל, ואתבר שנאיהון קמיייהו. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) מינה ה' נאדרי בפח מינה ה' תרעץ אויב. בשעתא דגרמו חובין, מה כתיב. (איכה ב) השיב אהור מינו. פדין בההוא זמנא אתגלון ישראל מארעא, ושלטו בהון שונאיהון.

א' אתיישב בדרועא, ברזא ותוקפא וחילא, דאינון תרין סטרין אחרנין דאתתקפו ביה, ואיהו דרועא דמינא. ב' אתפליל בגויה, וכניש ליה לקבליה, פנוקבא דעייל בגויה דכורא. בגין כך אתון פוליהו, חד דכר, וחד נוקבא.

א', אתפשט לאתון אחרנין, ואשתלימו בשלימו, לנטלא תרין דרגין אחרנין אלה, למהוי שלימו דיליה. ורזא דא (במדבר ב) והחונים עליו מטה פלוני. והחונים עליו, תרי דרגין בחד.

עד דסלקין אתון, לשתיין רבוא, בחושפן שבטיהון דישראל, דאינון תריסר, וסלקין לשתיין רבוא. אוף הכי אתון, פד אתמלו סלקין לשתיין. (דף צא ע"א) אלה בית גימל דלת הא וו זין חית טת יוד כף למד מם נון סמך עין פא צדי קוף ריש שין תו. אלו הם עלית האותיות לששים רבוא, כדי שתהיה שלמות בסוד האותיות בכל האיברים.

נשארו עדין ששים עשרה אותיות, והן מם הסתומה, צדי ארכה, נון, פא, כף, והן האותיות אשחארו תו תריסר אתון, ואינון מם סתימא, צדי אריכא, נון, פא, כף, ואינון

ומהשעה ההיא נגנז ונטמן, ולא יצא לעולם, פרט לשביל דק אחד, שנמשך חוט אחד ממנו, וממנו נזון העולם ועומד במקומו.

מן האות הזו נבנה הכל. מהאות הזו נזון הכל. באות הזו שמר הקדוש ברוך הוא את ישראל ושבר את שונאיהם לפניהם. זהו שכתוב (שמות טו) מינה ה' נאדרי בפח מינה ה' תרעץ אויב. בשעה שגרמו החטאים, מה כתוב? (איכה ב) השיב אהור מינו. אז באותו הזמן גלו ישראל מן הארץ, ושלטו בהם שונאיהם.

א' התלשבה בדרוע, בסוד ותקף וכת, שהם שני צדדים אחרים שהחזיקו בו, והיא זרוע הימין. ב' נכללה בתוכה, וכונסת אותה כנגדה, כנקה שנוכנס לתוכה זכר. משום כך כל האותיות, אחת זכר ואחת נקבה.

א' התפשטה לאותיות אחרות, ונשלמו בשלמות, לטל שתי דרגות אחרות אלה, להיות השלמות שלו. וזה סוד והחונים עליו מטה פלוני. והחונים עליו - שתי דרגות באחת.

עד שעולות האותיות לששים רבוא, כחשבון שבטי ישראל, שהם שנים עשר, ועולים לששים רבוא. אף כך האותיות, כשהתמלאו עולים לששים. אלה בית גימל דלת הא וו זין חית טת יוד כף למד מם נון סמך עין פא צדי קוף ריש שין תו. אלו הם עלית האותיות לששים רבוא, כדי שתהיה שלמות בסוד האותיות בכל האיברים.

נשארו עדין ששים עשרה אותיות, והן מם הסתומה, צדי ארכה, נון, פא, כף, והן האותיות

אתון אחרנין כפולים,

מנצפ"ך. ואינון סלקי לתריסר אתוון. וכד אתוון פולהו אשתלימו, סלקין לשבעין ותריין אתוון. רזא דשמא קדישא דקודשא בריה הוא אתקרי בהו.

חושבן ישראל שבעים נפש, ותריין אתוון דאינון סהדי בגוניהו, ואתכלילו בהו, ואינון י"ה. דכתיב, (תהלים קכב ד) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל רזא דא, הראובני השמעוני. והא אוקמוה, וכלהו סלקו לשבעין ותריין.

בגוונא דא אלפ"א בית"א, דסלקא אתוון פולהו לרזא דשבעין ותריין אתוון. למהוי כלא רזא דגופא שלים, רזא דאדם. רזא דרתיכא עילאה. רזא דשמא קדישא גליפא.

בגין כן אתוון פלהו סלקין בסליקו דרתיכא עילאה, בדיוקניהו וגופניהו, למהוי כולא רזא חדא פדקא יאות. אתוון כולהו, כד מתחברין ואתגליפו בגלופניהו, ברזא דע"ב אתוון גליפין, אתעבידו פלהו גופא חדא. (דףצ"ב ע"א)

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים. רבנן פתרי קרא דכתיב, (איוב לח ז) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי פוכבי בקר. אינון מלאכין קדישין דשלטין ביממא. מאן בני אלהים. אינון מלאכין קדישין דשלטין בלילא.

בא וראה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא אלא ליקרא דילה. שגאמר, (ישעיה ג ז) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך הוא ברא בר נש בעלמא, ויהיב ביה שמייה יהו"ה.

האחרות הכפולות מנצפ"ך. והן עולות לשמים עשרה אותיות. וכשכל האותיות נשלמו, עולות לשבעים אותיות אותיות, סוד השם הקדוש שהקדוש ברוך הוא נקרא בהן.

חשבון ישראל שבעים נפש, ושתי אותיות שהם עדים בתוכם, ונכללות בהם, והן י"ה, שכתוב (תהלים קכב) ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל. ועל זה הסוד, הראובני השמעוני. והרי פרושה, וכלן עולות לשבעים ושתיים.

כמו כן אלפ"א בית"א, שכל האותיות עולות לסוד של שבעים ושתיים אותיות, שהכל יהיה סוד של גוף שלם, הסוד של אדם, סוד המרכבה העליונה, סוד השם הקדוש.

משום כך כל האותיות עולות בעלית המרכבה העליונה בדיוקנם וגופם, שהכל יהיה סוד אחד פראוי. כל האותיות, לשמתחברות ונחלקות בדקיקותיהן בסוד של שבעים ושתיים אותיות חקוקות, נעשות כלן גוף אחד.

מדרש רות

ויהי בימי שפט השפטים (רות א). רבותינו פותרים המקרא שכתוב (איוב לח) ברן יחד פוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מי הם פוכבי הבקר? אותם המלאכים הקדושים ששולטים ביום. מי הם בני אלהים? אותם המלאכים הקדושים ששולטים בלילה.

בא וראה, כל מה שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו, לא ברא אלא לכבודו, שגאמר (ישעיה מג) כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקדוש ברוך